

Giới thiệu Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo

Editor: CaarmTus1510

Thể loại: 1&1, nữ cường VS nam cường hơn, sủng văn, thăng cấp vô hạn, sủng ái vô hạn.

Nữ chính là đệ nhất sát thủ đầu bảng, đệ đầu lĩnh của tổ chức Âm Dạ, sống lại vào thân xác của một sắc nữ, khác xa một trời một vực, sẽ xảy ra tình cảnh nghịch chuyển thế nào đây?

Nếu ai dám bắt nạt ta phải không? Được, ta bắt nạt lại gấp mười lần như thế!

Ngâm chơi đùa ta? Tốt, đùa đến khi nào y phục người toi tã chạy về thì thôi.

Phát tiết với ta? Trực tiếp đánh cho người răng rơi đầy đất! Không thể tự mình sinh hoạt được.

Ngự vạn thú, luyện linh đan, chế thần khí, ngạo thế ngự trời, phượng hạ dị thể, tất cả những thứ này đối với nàng mà nói, quá đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Rừng Lạc Nhật

Editor: CaarmTus1510

Thành thật một vấn đề nhỏ: mình edit truyện chỉ theo sát nội dung chính, khoảng 75% là chính xác từng câu chữ. Toàn bộ các từ được đánh dấu sao để giải thích đều hoàn toàn dựa vào hiểu biết của mình, còn lí do mình không đặt hẳn vào chính văn mà phải đánh dấu sao giải thích riêng chính là vì mình cảm thấy để như vậy sẽ hợp với hơi thở của truyện cổ trang hơn. Cảm ơn bạn đã đọc những dòng nhắn gửi đầu văn của mình.

Lịch post: ON - GOING

Tỉnh đại lục, phía tây Đông Lâm quốc, có thiên mạch được gọi là Hoành Đoạn Sơn Mạch, rừng rậm Lạc Nhật, núi đẹp nhưng hiểm trở, là nơi huyền thú hội tụ, tên gọi hiểm ác, vang xa hậu thế.

Mặt trời mọc hướng đông, khiến ánh sao kì diệu phải ẩn mình, lúc đỏ về tây, phảng phất như lạc vào trong đó, vì vậy nó được người người gọi là rừng rậm *Lạc Nhật.

Rừng Lạc Nhật, hùng vĩ rộng lớn, mạch chủ đi qua cả bốn phía đông, tây, nam, bắc. Thiên hạ có bốn quốc, mười mạch uốn lượn hơn hai vạn dặm, núi non nối tiếp trùng trùng điệp điệp, vách núi treo leo cao ngàn trượng, ác, suối ngầm khí độc, đầm hung thú dữ nhiều vô số kể, giữa chốn huyền thú bá đạo, dù có là kẻ mạnh đứng trên đỉnh cao được phong hào thánh giả, lạc vào trong đó, hơi không cẩn thận một chút, cũng sẽ gặp kết quả hài cốt không còn.

Chỗ được đến đông nhất ở Lạc Nhật chính là bìa rừng, nơi có một nhánh sơn mạch kém cỏi chạy ngang qua, đó là mạch Thanh Vân Sơn, bao trùm cả một khu vực lớn, cây rừng xanh um, tia nắng tinh khiết trên cao chen chúc qua từng kẽ lá, được Đông Lăng quốc phân làm nơi săn bắn của hoàng thất, đồng thời cũng là sân huấn luyện của *thiết kỵ binh quốc gia.

**Thiết kỵ binh: binh lính mặc giáp sắt chiến đấu trên lưng ngựa.*

Ở đây thường hay thấy được con cháu thế gia, hoặc là *sư sinh của học viện, đến để săn giết huyền thú, hoặc tìm kiếm bảo vật trời đất.

**sư sinh: thầy trò.*

Giữa trời nắng gắt da gât thịt, tại bãi săn - luyện binh hoàng thất, mơ hồ truyền đến tiếng đập ra gió của trăm gót ngựa.

"Vô Song, chắc chắn Thất hoàng tử đang ở trong đó." Lục y nữ tử, đôi mắt đẹp đen trắng rõ ràng, dị thường xinh đẹp nói.

"Thật chứ?" Nữ tử được gọi là Vô Song đang phờ phạc, nghe vậy, ánh mắt vẫn đục đột nhiên lóe sáng lên, vui vẻ nói: "Ta biết Lăng Vân Tích là tốt nhất mà, cảm ơn."

Vừa nói chuyện, Lăng Vô Song vừa nhấc váy lên, như không thể chờ đợi được nữa, như gió như lửa xông vào rừng.

Cây rừng dày đặc, bóng cây loang lổ, bao trùm cả mấy dặm, lấp kín bầu trời.

"Hồng...."

Trong bãi sấm, nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ nghe được tiếng huyền thú gầm nhẹ xen lẫn tiếng gió cuốn lá cây kêu lên sà sạt.

Bước lên một bước, Lăng Vân Tích ngưng mắt nhìn bóng lưng của nữ tử, câu môi cười nhẹ, lòng dạ thâm độc cực hạn: "Lăng Vô Song, sân huấn luyện hoàng thất là nơi hỗn loạn thế nào, còn có không ít huyền thú hung ác, lần này, ta xem tên rác rưởi ngươi còn có thể không chết nữa hay không!"

Nói xong, liền xoay người rời đi, đôi mắt đẹp trắng đen rõ ràng, nhưng lại lộ ra xúc cảm chán ghét và căm thù không chút che giấu, trên mặt mạo yêu kiều kia, hiện ra dữ tợn đáng sợ.

Đại thụ dày đặc che lấp cả trời.

Lăng Vô Song có chút khó khăn mà bám vào góc áo, sao chỗ này lại lớn như vậy, nàng phải đi đâu mới tìm được Diệp ca ca?

Lúc này, xung quanh vang lên một trận âm thanh "đùng đùng" của tiếng cây cối gãy vỡ, "rắc rắc ỳnh ỳnh", từ trong không khí vọng ra nhịp thở thô bạo trầm thấp nặng nề của huyền thú, nhưng Lăng Vô Song vẫn còn chưa ý thức được tình cảnh của mình hiện giờ đang nguy hiểm đến cỡ nào.

Tiếng gió, tiếng run run loạch xoạch của bụi cây, yên tĩnh như vậy.

"Hồng -----"

Một tiếng gầm run trời, đột nhiên vang lên, trực tiếp dọa Lăng Vô Song bối rối, sững sờ đứng tại chỗ, mãi cho đến khi trước mặt từ đâu nhảy ra một con quái vật khổng lồ.

Toàn thân vàng óng ánh, lông bờm ở gáy dài nửa mét buông xuống, bốn chân mạnh mẽ, mắt lớn như chuông đồng, móng vuốt vàng sẫm đầy sắc bén, thân thể cường tráng cao tầm hai mét.

Huyền thú cấp sáu, Hoàng Kim Sư Tử!

"A.....a..." Lăng Vô Song bỗng nhiên hoàn hồn, thét lên chói tai, trong cơn kinh hoàng, vội chạy đi.

Có điều, Lăng Vô Song hoảng sợ còn chưa kịp xác định hướng để chạy, thì lại xui xẻo chân trái gán vào chân phải, té khụy xuống đất.

Hoàng Kim Sư Tử thuận gió phóng tới, vung vuốt lớn lên, tựa như gió thu cuốn hết lá vàng vậy, thân thể mảnh mai của nàng nhảy mất bị tung cao lên không hơn ba mét, rầm một tiếng vang lên, rơi xuống chặt vật như miếng vải rách, tàn nhẫn đập vào một thân cây khô to, chấn động đến một chỗ lá bị ép buộc rơi xuống không trung.

"Ấu...."

Trong rừng yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe rõ được cả tiếng xương cốt vỡ tan, Lăng Vô Song phun ra một ngụm máu tươi, nghiêng đầu một cái liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ánh dương như lửa, giữa trời nắng gắt.

Đau....

Đau quá.....

Thật con mẹ nó đau....

Người đang xụi lơ trên cây khô khế nhú mây, đột nhiên, một đôi mắt mở ra, lạnh lẽo tột cùng, sắc bén ngút trời, thứ đầu tiên nghênh tiếp nàng chính là cảm giác đau đớn, như đang phân cân thác cốt. Cảm giác trừ đau ra, thì chính là quá đau.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đường đường là đầu lĩnh của tổ chức Âm Dạ, đồng thời cũng là đệ nhất sát thủ đứng đầu bang. Âm Dạ Vô Song, vua không ngại của giới sát thủ, nàng còn chưa biết, có ai có thể thương tổn được nàng.

Chậm rãi, ý thức Lăng Vô Song mới dần dần hồi phục lại, không đúng, hình như nàng đang ở trong phòng thí nghiệm, sau đó, mức năng lượng chế tạo vũ khí đột nhiên tăng cao kì dị, một tiếng nổ oanh tạc chấn động gào lên bên tai, mắt đã chìm vào bóng tối vô tận, cuối cùng....

Ông trời ơi, suốt ngày đánh hổ, chỉ hôm nay mới có thời gian đến xem tàu ngầm Trữ vương phi....

Theo lý thuyết, dựa vào tính chất hủy diệt nổ tung của nó, có thể khiến cho cả một vùng đất lớn bị nghiền thành phần vụn, mà nàng khi trải qua nó đến giờ vẫn còn sống sót, điều này có được xem là đại kỳ tích thứ chín của thế giới chứ?

Chỉ là, ngoại trừ cả người bên ngoài đau đớn như khắc cốt ra, còn có từng luồng từng luồng tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu, che ngợp bầu trời, chen chúc nhau mà tới.

Tinh đại lục, rừng Lạc Nhật, quốc gia Đông Lăng, một nữ tử cũng tên gọi là Lăng Vô Song, là một rác rưởi không hề có chút huyền lực, sắc nữ nhu nhược vô năng, hình ảnh hiện chớp nhoáng ra trong đầu nhiều nhất chính là khuôn mặt tuấn tú của một nam tử....

Từng lần từng lần trí nhớ không thuộc về nàng cứ điên cuồng phủ lấp đầu óc, khiến đầu óc Lăng Vô Song càng thêm choáng váng, nàng không nhận được phải lắc đầu liên tục không ngừng.

"Vô Song, Thất hoàng tử đang ở trong đó."

"Người mau vào đi!"

Trong đầu, hình ảnh cuối cùng lóe qua chính là một lục y nữ tử, với ánh mắt vô vàng độc ác.

Rõ ràng đến thế mà cũng bị lừa? Nữ nhân này đúng thật là con mẹ nó cực phẩm mà.

Có lẽ lúc này Lăng Vô Song vẫn chưa ý thức được rằng, nữ nhân cực phẩm này, còn chẳng phải là bản thân nàng bây giờ đó sao.

"Đau quá, cái đầu này tuyệt đối đừng có nổ tàn!" Nói thầm một tiếng, Lăng Vô Song đau đến phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Nàng theo bản năng nhắm nghiền đầu, giờ bàn tay dơ bẩn lên, lại rõ ràng nhìn thấy đôi bàn tay như đã quen được sống trong nhung lụa, ánh mắt trượt xuống dưới, quần áo màu trắng, giày bó tinh xảo....

Tình huống gì thế này? Đây đâu phải tay của nàng!

Lăng Vô Song nháy mắt cảnh giác, ánh mắt phát lạnh, nhìn đau, vờn mình gương đầu dây, ánh mắt sắc bén chậm rãi quan sát xung quanh, cây cối xam um tươi tốt, ánh mắt trời loang lỗ chui qua tán lá phủ lên nền đất khô khan... Chỗ này là rừng nhiệt đới già sao?

Nàng có chút bối rối... Lúc này mới bắt đầu chậm rãi tiêu hóa tin tức trong đầu, hồi sau mới phản ứng lại được tình thế.

Nàng là Lăng Vô Song, lại chẳng phải là Lăng Vô Song, nói cách khác, nàng đã xuyên qua rồi sao?

"Hồng... Hồng..."

Hoàng Kim Sư Tử giờ lên bộ móng vuốt vàng sẫm, đánh ra một chưởng, mắt thú trừng lớn, ung dung chuyển động, bước chân đầy tao nhã.

Hoàng Kim Sư Tử tức giận khịt khịt mũi, nó vốn định không quan tâm mà xoay người rời đi, nhưng mà.... Nhân loại nhỏ yếu này bị hấn một chưởng đánh bay, lại đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt kia, lại lạnh lẽo đến độ khiến nó nhìn mà phát khiếp.

Hoàng Kim Sư Tử cả đòi kiêu ngạo lại bị run sợ trước một ánh mắt, điều này khiến nó nhất thời thẹn quá hóa giận, hơn nữa, nhân loại nhỏ bé này, còn không thèm nhìn tới nó!

Ngửa đầu lên trời, phần nộ hồng một tiếng, vung vuốt bén lên, không chút do dự đánh lần nữa về phía Lăng Vô Song đang nằm xụi lơ trên cây khô.

Khí tức nguy hiểm!

Không kịp nghĩ nhiều, lực nhảy cảm hàng đầu đã khiến Lăng Vô Song tỉnh táo lại trong nháy mắt, hai tay phản xạ có điều kiện đẩy lên một cái, thân thể linh xảo nhanh chóng nhảy vọt ra chỗ khác, thoát hiểm khỏi ma trảo của Hoàng Kim Sư Tử trong thời gian tích tắc.

"Súc sinh chết tiệt!" Chân vừa chạm tới đất, Lăng Vô Song cắn răng thấp giọng chửi rủa một tiếng.

Không động thì không biết, vừa động mới phát hiện ra thân thể này thật sự rất rất suy yếu, chỉ là một động tác đơn giản, mà lại phải mất sức nhiều như vậy.

"Hồng...."

Sau một giây Lăng Vô Song vừa nghiêng đầu né tránh, cú đánh hụt của Hoàng Kim Sư Tử hung ác hạ xuống, mạnh mẽ tàn phá đại thụ đến da tróc thịt bong, còn để lại một lỗ thủng màu vàng đất rất sâu, vô cùng kinh mắt.

Đánh một đòn không trúng, Hoàng Kim Sư Tử vô cùng phần nộ, buồn bực gào thét, bộ lông màu vàng óng hơi dựng thẳng lên, khiến toàn thân trông như vừa được phình to ra thêm vài phần.

Lông bờm ở gáy của Hoàng Kim Sư Tử dày đặc nhu thuận, hầu như phần lớn đều rơi xuống mặt đất, bốn chân mạnh mẽ, đột nhiên chồm lên, phá xiềng xích mà lên, thân thể cao lớn đột nhiên dùng tốc độ thần chưởng mà tới Lăng Vô Song.

Lăng Vô Song lắc mình né ra chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, nhắm nghiền đầu đón đầu thâu thấu trên người, khụy đầu gối xuống, dồn hết lực xuống dưới, hai chân

chuẩn xác nhảy lên một cái, vươn mình mà lên, thành thạo nhảy lên lưng Hoàng Kim Sur Từ.

Ánh mắt nàng vô cùng lạnh lẽo, một tay dùng sức tóm chặt lông bờm ở gáy Hoàng Kim Sur Từ, kéo mạnh một cái, khiến nó đau đến mắt thú phải tròn to, trừng lớn như chuông đồng.

Cái miệng đỏ ngòm to lớn như chậu máu, ngửa đầu lên trời điên cuồng gào to, vang vọng khắp ngọn núi, thấu triệt trời đất.

"Hừ" Lăng Vô Song kẹp chặt hai chân, chụp chặt lông bờm, sức ở tay không những không giảm mà còn càng ngày càng tăng, một nhúm lông có tuổi vàng óng ánh dài nửa mét bị nàng thẳng tay nhổ không chút thương tiếc! Sau đó tay ngọc lại giơ lên, nhúm lông vàng óng ánh lập tức nhẹ nhàng vẽ nên một độ cong hoàn hảo trong không khí, vô cùng ưu mỹ.

Động tác kia, tư thái kia, nước chảy mây trôi, tiêu sái tuyệt vời.

"Súc sinh, để xem hôm nay ta có nhỏ ngươi thành con lừa trọc luôn hay không!" Đau đớn trên me người khiến giọng Lăng Vô Song ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Nàng đường đường là đệ nhất sát thủ đứng đầu bảng, thủ lĩnh Âm Dạ, chưa từng phải ăn thiệt thòi lớn từ ai bao giờ, nhưng hôm nay lại bị một con súc sinh đánh đến thương tích như vậy, điều này bảo nàng làm sao chịu cho nổi?

Cho dù là trong thân thể người khác, nàng cũng tuyệt đối không cho phép!

Người ta có câu: "Thúc thúc nhìn được không có nghĩa là thăm thăm cũng sẽ cho qua!"

"Loạch xoạch.... Loạch xoạch...."

Nhúm lông vàng óng thứ hai bay xuống, nhúm thứ ba rơi xuống, nhúm thứ tư.....

Đứng dưới thủ đoạn tàn phá đầy vô tình ác độc của Lăng Vô Song, đối với Hoàng Kim Sur Từ mà nói, đó chắc chắn chính là thiệt thòi lớn nhất từ trước đến nay nó ăn phải.

Mắt thú đỏ đậm, gào khàn cả giọng.

Tiếng thú hồng vang vọng khắp núi rừng, Hoàng Kim Sur Từ nhảy nhót tung bùng, đâm trái đụng phải, ý đồ muốn hất văng người trên lưng xuống, thân hình không lồ không ngừng va chạm vào cây cối xung quanh, "đùng đùng đùng đùng", thực vật theo tiếng mà lần lượt ngã xuống.

"Điện hạ, dựa vào tiếng hồng và mức huyền lực đang gọn sóng trong không khí này, hẳn là của một con huyền thú cấp cao!"

"Nếu ta nghe không lầm, đây chính là tiếng gào của một con Hoàng Kim Sur Từ."

"Nhanh, chúng qua đó xem một chút, nếu có cơ hội tóm được nó thì càng tốt, dù gì cũng là Hoàng Kim Sur Từ, nghĩ thôi cũng đã làm cho người ta hưng phấn rồi!"

"Có điều, nghe tiếng tranh đấu vang động này, sợ là đã có người bắt trước rồi."

Xa xa, một đám người nhanh chóng đi về hướng Lăng Vô Song, bụi bặm ngập tràn, cờ xanh tung bay, lá nào cũng thêu lên hai chữ Đông Lâm, không ngoài ý muốn, đó hẳn là vệ đội hoàng thất.

Người cầm đầu cười trên tuấn mã màu đen là một thanh niên trẻ tuấn đạt.

Áo gấm, dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt đen nhánh, tóc ngã theo chiều gió, uốn lượn đầy mỹ cảm.

"Điện hạ, đúng là một con Hoàng Kim Sur Từ rồi, còn đạt đến cấp sáu, không ngờ ở bãi săn hoàng thất sẽ xuất hiện một con huyền thú cấp sáu, đúng là tốt quá rồi, chúng ta bắt...." Nửa câu sau, lại mạnh mẽ kẹt trong cổ họng, không trôi lên nổi cũng xuống không xong, gương mặt người kia nháy mắt ảm ức đến đỏ chói.

Nhìn cảnh tượng cách đó không xa, những người theo đến xem cũng phải tròn mắt ngoác mồm, ngạc nhiên há to miệng, cảm động loạt răng rắc rơi xuống một chỗ.

Ông trời ơi, có ai có thể nói cho bọn họ biết, cảnh tượng này... Là tình huống gì không?

Thậm chí còn có người khuyếch đại đưa tay dụi dụi hai mắt, có phải bọn họ bị hoa mắt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Nhổ lông trên đầu sư tử

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu, CaarmTus1510

Điều làm họ bất ngờ, không phải là cây cối bị phá hủy đến tàn tạ, cũng không phải Hoàng Kim Sư Tử đang nổi giận đùng đùng, mà là nữ tử trên lưng nó, không, là nữ tử cũng không sao, nhưng nữ tử kia lại là Lăng Vô Song!

Lăng Vô Song là ai?

Nếu các hạ mới đến kinh thành này, cứ tùy tiện hỏi bất kì người qua đường nào đó, người đó dù là ai cũng đều có thể liên thuyên, kể cho các hạ nghe "Công tích vĩ đại" của Lăng Vô Song cả ba ngày ba đêm liền, nhưng các hạ đừng vội cho rằng đó là vì nàng có tài năng xuất chúng, hay là diện mạo đẹp, thật ra tất cả đều vì nàng là... Rác rưởi trăm năm khó gặp của Lăng gia!

Nói lịch sự một chút, nàng trời sinh nhất gan, tư chất bình thường khó làm việc lớn, còn khó nghe một chút, thì con mẹ nó, nàng chính là một cái phế vật, bần nhão không đỡ nổi tường.

Nhưng chính cái rác rưởi này, lại được Lăng gia chủ hết mực sủng ái, sủng ái đến vô điều kiện, chỉ là, tuy vậy, nhưng nàng vẫn luôn một mực mơ tưởng, vô cùng lưu luyến vị Thất hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất - Nam Cung Diệp.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai kêu nàng ta đầu thai vào đúng nhà, nên có được hôn ước với Thất hoàng tử đây? Cho dù Lăng Vô Song là phế vật, nhưng tương lai nàng ít nhiều gì cũng là chính phi của Thất hoàng tử, điều này làm cho vô số nữ nhân thương tâm không thôi, đến mức có người còn phải lệ trào tuôn rơi.

Thậm chí, trên dưới kinh thành còn lưu truyền một câu nói rất buồn cười: Đúng là phung phí của trời, loại rau trắng tốt nhất lại bị mang cho heo ăn!

Nhưng bây giờ bọn hắn lại nhìn thấy cái tình cảnh gì đây? Cái tên rác rưởi kia hiện đang ngồi trút lông ở trên đầu Hoàng Kim Sư Tử?

Đây đâu chỉ gọi là chuyện lạ, mà quả thật chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Đây ít nhiều gì cũng là Hoàng Kim Sư Tử nha, đến cường giả đạt cảnh giới Thiên Huyền phổ thông thấy được, còn chẳng dám công kích trực tiếp loại hệ huyền thú mạnh nhất như thế này. Hoàng Kim Sư Tử cấp sáu, đó là loại huyền thú không phải chỉ cần muốn là có thể thấy được dễ dàng.

Huyền thú ở Tinh đại lục, chia từ cấp một đến cấp chín, cấp chín là giới hạn cao nhất, chính là huyền thú Thánh Vực, huyền thú cấp cao rất khó xuất hiện. Sự xuất hiện của huyền thú Thánh Vực này, cũng giống như danh xưng thánh giá của con người vậy, hiếm như lá mùa thu.

*(*Thánh giả mạnh hơn cả cường giả. Cường giả là kẻ mạnh, còn thánh giả là kẻ đã vượt qua hẳn ngưỡng cửa của nhân loại, đột phá tới một sức mạnh thần thánh nào đó!)*

Huyền thú đạt đến cấp bảy, đã thuộc vào nhóm huyền thú cấp cao, dấu tích của bọn chúng thường chỉ xuất hiện ở những nơi sâu nhất trong rừng Lạc Nhật, chính vì lẽ đó, nên khi có một con Hoàng Kim Sư Tử sắp thăng cấp thành huyền thú cấp cao xuất hiện ở bìa rừng Lạc Nhật, thật sự làm cho người khác rất bất ngờ.

Sau khi bất ngờ xong, mọi người lại chuyển sang đau lòng và mơ ước. Cái nữ nhân trời đánh này, sao nàng lại quyết tuyệt tàn nhẫn đến như vậy chứ, hà cớ gì lại đem Hoàng Kim Sư Tử uy phong lẫm liệt, biến thành một con gà ngốc trụi lông, người không cần nó, nhưng bọn ta cần mà!

Huyền thú cấp cao chỉ có thể cầu chứ không thể gặp, ở Tinh đại lục, ai mà không muốn có một con huyền thú mạnh mẽ để cùng nhau chiến đấu cơ chứ? Nhưng vì cánh rừng Lạc Nhật này quá nguy hiểm, được bao nhiêu người dám xông vào đó?

Một trắng một đen, hai bóng người đứng đầu đội ngũ quan binh, tạo nên một cảnh quan rất đẹp mắt.

"Chà chà, đây đúng là Hoàng Kim Sư Tử." Vân Khanh Trần kinh ngạc, toàn thân áo trắng phiêu diêu, đột nhiên hấn ý thức được chuyện này không phải trọng điểm, mới kinh ngạc hỏi: "Diệp, đây chẳng phải là vị hôn thê của ngươi sao?"

Quả nhiên nơi nào có Nam Cung Diệp, nơi đó liền có Lăng Vô Song, hắn đã trốn đến tận bãi săn mà nàng cũng dám đuổi theo, đúng là càng ngày càng "điếc không sợ súng" mà.

Nam Cung Diệp nghe vậy, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt liền tối lại, hắn nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi thích nàng, bản điện hạ sẽ chấp nhận bỏ đi yêu thích của mình."

"Ta có thể từ chối không, ta không chịu nổi nàng đâu." Vân Khanh Trần vội vã khoát tay, vừa nghĩ tới câu "Loại rau trắng tốt nhất, lại bị mang cho heo ăn" kia, hắn liền không nhịn được muốn cười to.

Có một vị hôn thê mang đầy tiếng xấu trên khắp đường lớn ngõ nhỏ như vậy, Nam Cung Diệp đã trở thành trò cười trong mắt các bằng hữu tốt, Vân Khanh Trần hẳn không muốn sẽ nói gót dẫm lên vết xe đổ ấy.

Hắn tình nguyện cô độc cả đời, cũng không muốn làm rau trắng cho heo ăn.

Có điều, tình cảnh trước mắt này, đã có chuyện gì xảy ra? Lăng Vô Song, một rác rưởi không thể tu luyện huyền khí, lại leo lên đầu của Huyền Kim Sư Tử bằng cách nào, hắn thật sự là đoán không ra.

Nam Cung Diệp cong môi thành một đường cong hoàn hảo, ánh mắt sắc bén khoá chặt một người một sư tử đang vật lộn cách đó không xa, hắn không có một chút hứng thú với Lăng Vô Song, cái hắn cảm thấy hứng thú chính là Hoàng Kim Sư Tử kia, vị lão sư hắn nhờ chế ra thiên huyền đan, vừa hay lại đang thiếu tình hạch của Hoàng Kim Sư Tử, đúng là buồn ngủ gặp được chiếu manh rồi!

Theo sát Nam Cung Diệp, Lăng Vân Tích cũng từ phía sau đi tới, lục y phiêu diêu, anh dừng hẳn ngang.

"Này, đây là Lăng... Lăng Vô Song?" Thấy tình cảnh như vậy, đôi mắt đẹp của Lăng Vân Tích trong nháy mắt trừng lớn, môi đỏ khẽ nhếch, từ ngữ không theo câu cú, mang theo tràn đầy phẫn hận.

Lăng Vô Song, đến nước này mà nguoi vẫn chưa chết!

"Hồng...."

Lúc này, Hoàng Kim Sư Tử bỗng dưng rống to, hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất một cái, đột nhiên từ mặt đất nhảy lên cao, đồng thời quanh thân thể cũng phát ra một tầng hào quang màu vàng nhạt, đó chính là huyền khí, Lăng Vô Song không kịp đề phòng, sơ suất một phút liền bị hất xuống, lăn vài vòng trên mặt đất, hai tay đẩy một cái, nằng mới mượn lực ổn định lại thân thể.

Lăng Vô Song quỳ một chân trên mặt đất, một tay khó khăn chống trên bầu trời nâu, nằng gian nan ngẩng đầu lên nhìn con Hoàng Kim Sư Tử đang phát điên trước mặt, một trận đau đầu lại đột nhiên kéo đến, khiến nằng chóng mặt hoa mắt không thôi.

Đáng chết, cái thân thể này mai mốt còn làm ăn gì được đây, thực sự là quá yếu, lẽ nào nằng thực sự phải chết ở đây sao?

Hoàng Kim Sư Tử hai mắt đỏ đậm, lông xù lên hết cỡ, nó muốn xé nữ nhân này thành hai mảnh, nghĩ là làm, nó lập tức hé ra cái miệng lớn như chậu máu, thân thể Hoàng Kim Sư Tử cao to, hình thành nên một vùng tối lớn, cấp tốc chạy về phía nằng.

Lăng Vô Song cắn đầu lưỡi, trong miệng truyền đến đau đớn, giúp cho đầu óc nằng tỉnh táo hơn được một chút.

Khả năng chiến đấu như vậy, hơn nữa trước đó còn đã chịu một chương, dựa vào năng lực kinh người của Lăng Vô Song, bây giờ đã chống đỡ đến cực hạn rồi nhưng lại chẳng thể độc chế sư tử ấy được.

"Oanh..."

Mười ngón tay của Lăng Vô Song chậm rãi ấn sâu vào bùn đất, giữa lúc nằng đang chuẩn bị liều chết thì một luồng huyền khí màu cam bỗng dưng từ đầu đến, tàn nhẫn nện lên đỉnh đầu của Hoàng Kim Sư Tử, khiến cho thân thể to lớn của nó ngã ục xuống đất.

"Hồng...hồng.."

Hoàng Kim Sư Tử vì ở gáy không có lông, nên nhìn vô cùng chật vật, thể thâm nằm rạp trên đất, liên tục kêu rên.

Lăng Vô Song đứng lên, nâng mắt nhìn về phía sau.

Tà áo tung bay, hắn chậm rãi đi đến.

Hồng tiên, tóc đen, lam bào, màu sắc đơn giản, nhưng hắn mặc vào lại tao nhã vô cùng, đó chính là Nam Cung Diệp.

Lăng Vô Song hơi nhếch mày phượng, chỉ trách chủ nhân trước đây của thân thể này lại si mê hắn như vậy, Nam Cung Diệp này xác thực chính là mỹ nam tử một trăm phần trăm, không hơn không kém.

Việc mãi đặt ánh mắt lên người hắn, đối với Lăng Vô Song mà nói đó sớm đã thành thói quen, Nam Cung Diệp dừng bước chân, tránh xa Lăng Vô Song ra, đi thẳng về phía Hoàng Kim Sư Tử, đến một ánh mắt cũng keo kiệt không thèm cho nằng.

"Lui về sau!"

Ngừ khí nhàn nhạt, nhưng ngạo khí lại bức người.

Nam Cung Diệp nhìn chằm chằm Hoàng Kim Sư Tử, ánh mắt sáng quắc, tựa như đã coi nó là vật trong túi mình rồi vậy.

"Nam Cung Diệp, ván này chẳng phải đã quá tốt cho nguoi rồi sao?" Thanh âm của Lăng Vô Song vang lên, tuy suy yếu, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Lăng Vô Song cau mày lại, nằng đương nhiên biết, trên dưới toàn thân Hoàng Kim Sư Tử chỗ nào cũng đều là bảo vật, nhưng con sư tử này là chiến lợi phẩm của nằng, Nam Cung Diệp chỉ là thuận tay tung ra một chương giải quyết nó vào phút cuối mà thôi, chỉ như thế đã muốn ngư ông đắc lợi, hắn nghĩ mình may mắn vậy sao?

Nam Cung Diệp đang đi về phía trước bỗng dừng kinh ngạc quay đầu lại, hắn thật không tin câu vừa rồi hắn nghe được chính là từ miệng nữ tử phía sau phát ra.

Hai ánh mắt, tranh đấu với nhau trong không khí, thân người Nam Cung Diệp khẽ lay động.

Nữ tử trước mắt, bạch y nhiễm sương, loang lổ vết máu, mái tóc ngắn ngang theo thân thể mà trượt xuống, che lại mọi biểu tình trên mặt, không thể thấy rõ dung nhan nàng, chỉ là, bên dưới vài sợi tóc thưa, ánh mắt kia lại rất lợi hại, phảng phất giống như băng giá, mê hoặc chạm lòng người, sâu như hồ không đáy, đầu độc tâm thần.

Nếu nói cục diện của Lăng Vô Song trước đây không mấy khả quan cho lắm, như vậy thì bây giờ, nàng chính là một thân thanh khiết xinh đẹp, quanh thân chỗ nào cũng có một loại ngạo khí quân quân.

Lăng Vô Song nhận lấy ánh mắt bức người của Nam Cung Diệp, không hề có ý muốn lùi bước, cả người nàng tuy chặt vật, nhưng lại khiến người ta cảm thấy toàn thân nàng như có một luồng ngạo khí bức người, thân thể nhỏ nhắn, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn.

Lăng Vô Song kỳ thực đã đứng bên bờ vực, nhưng vẫn như cũ không chịu thua, cùng Nam Cung Diệp đấu đá trong trạng thái im lặng.

"Mặt trời mọc phía Tây sao?" Vân Khanh Trần vừa cười ngửa vừa cẩn thận quan sát nữ nhân trước mặt, tràn đầy nghi hoặc.

Trên người Lăng Vô Song, so với trước kia thật sự không giống nhau, một mình chiến đấu với Hoàng Kim Sư Tử dũng mãnh, lại còn khiêu khích ở trước mặt Diệp. Nàng thật sự là một nữ tử nhất gan đáng thương, một sắc nữ ham mê nam sắc đến nghiêng răng nghiêng lợi, Lăng Vô Song đây sao?

Hai người mặt đối mặt nửa ngày, Nam Cung Diệp mới choàng tỉnh, suýt chút nữa đã thua rồi, nên cực kì tức giận, nói: "Lăng Vô Song, ngươi có ý gì?"

Lăng Vô Song cười nhạt, hai tay thủ thế trả lời, "Ta nói..."

Chỉ là, môi đỏ vừa mới phun được hai chữ, Lăng Vô Song đã cảm thấy đầu óc choáng váng, không cảm giác được gì nữa, cuối cùng hai mắt tối sầm lại. Trước ánh mắt kinh ngạc của Nam Cung Diệp, thân thể nhỏ nhắn của Lăng Vô Song "rầm" một tiếng, liền trực tiếp ngã nhào trên đất.

Ý nghĩ cuối cùng của Lăng Vô Song trước khi ngất chính là: Không biết có được hay không, nhưng lần sau tỉnh lại nàng thật rất muốn được đổi sang một thân thể mới?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Người gọi cha cầu mẹ cũng vô dụng

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu, CaarmTus1510.

Đông Lâm quốc, tại kinh đô phồn hoa.

Sư Thửu đã, uy nghi đứng hai bên, giữa cửa lớn tỏa ra ánh hồng chói lóa, chớp đỉnh được mạ vàng cao chói vót, biển phủ đen như mực, bên trong đề hai chữ lớn "Lăng phủ" vàng óng ánh, từng nét rồng bay phượng múa, toát ra khí thế uy nghiêm nghiêm túc.

Trạch phủ mọc lên um tùm, lộ ra góc gác dày nặng.

Đông Lâm quốc có tứ đại gia tộc, thế lực rất rộng và đan xen chằng chịt, bọn họ được phân biệt với nhau là Lăng gia, Vân gia, Khương gia và Cơ gia.

Trong Tứ đại gia tộc, Lăng gia đứng đầu, chỉ là, trong những năm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, thiên hạ đều biết, Lăng gia đã dần dần lụi bại. Còn về phần ba gia tộc kia, bên ngoài trông rất bình tĩnh, nhưng bên trong lại là lòng lang dạ thú, thế lực của bọn họ ở khắp nơi, luôn nhìn chăm chăm vào Lăng gia, chỉ còn chờ thời cơ đến nữa thôi.

Địa vị của Lăng gia ngày càng đi xuống, lão đà lão đảo giữa vô vàng khó khăn.

Thế nhưng, bách tộc chi trùng tử bất nhi cương*. Lăng gia là gia tộc có lịch sử kéo dài hơn trăm năm. Hơn nữa, dựa vào thực lực của Lăng Kinh Thiên, gia chủ hiện tại của Lăng gia, cấp chín bậc Thiên huyền đỉnh cao, gần như đã bước được một chân vào bậc phong hào Thánh giả thuộc hàng ngũ của các cường giả, ở Đông Lâm quốc này, ai còn dám đụng vào Lăng gia?

(*bách tộc chi trùng tử bất nhi cương: Côn trùng trăm chân đến chết vẫn còn giãy giụa.)

Mấy ngày nay, hai thị vệ bên cạnh Lăng Vô Song vẫn luôn cảm thấy lằng lằng, trong trạng thái không phân biệt được bốn phương tám hướng, tiểu thư Lăng Vô Song này, từ khi ở bãi săn hoàng thất về, sau khi hôn mê một ngày, mở mắt ra lại đột nhiên đổi tính!

Trước kia, mỗi ngày nàng chỉ làm một việc duy nhất, chính là đuổi theo Thất hoàng tử đi khắp kinh thành, náo loạn cả lên, không bao giờ yên ắng, làm cho bọn họ nhức đầu không thôi, chỉ là dạo này, tiểu thư luôn ở trong phủ, âm trầm, như thế lại càng làm cho bọn họ thấp thòm bất an hơn nữa, tiểu thư Lăng Vô Song này, chắc không phải bị dọa nạt đến mức si ngốc rồi chứ?

Người nói xem đây là đã tạo nên cái nghiệt gì đi, trước kia tiểu thư Vô Song bị xem như một tên rác rưởi, trước đã vô dụng rồi bây giờ còn thêm cả ngu ngốc nữa.

Có điều, phải nói ngược lại, bọn họ trước tiên vẫn nên lo lắng cho mình cái đã, tiểu thư lần này suýt chút mất mạng, đợi gia chủ về, còn không biết sẽ xử lý bọn họ thế nào đây?

Buổi trưa, mặt trời đã lên cao.

"Bang..Bang...."

Hậu viện Lăng gia, trên một thảm cỏ trống trải, dựng lên một loạt cọc gỗ, an ổn sừng sững đứng giữa trời. Thân ảnh nhỏ nhắn yếu đuối, lại vô cùng linh hoạt, động tác rất nhanh, đập lên cây cỏ xung quanh mà bay vút lên cao.

Hai tay nàng là đao, là vuốt, cũng có thể biến thành chùy, thành côn!

Gọt, cắt, đâm, mỗi một động tác đánh lên cọc gỗ, đều cực kì chính xác.

Hai chân, có thể thành kiếm, có thể thành gậy, có thể thành xà tiên, cũng có thể thành thương sống!

Thân linh hoạt như mũi đạn, lần nào di động cũng nhắm vị trí xuất kích rất chuẩn xác, chỉ dùng một đòn đã lập tức hạ sát giới.

"Oanh...."

Đánh xuống một đòn tàn nhẫn, thân thể Lăng Vô Song lộn ngược ra sau, đôi chân nhỏ trắng mềm mại vững vàng chạm vào đất, chỉ nghe răng rắc vài tiếng, một cọc gỗ dài gần một mét cách đó không xa dần tách ra, thì ra nó đã bị Lăng Vô Song dùng một tay chém ra thành hai nửa!

Lăng Vô Song nhàn nhạt thu tay về, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, thực lực của nàng đã dần hồi phục, nhưng khối thân thể này còn cần phải rèn luyện thêm.

Bất kể khi nào, ở đâu, thực lực vẫn luôn là điều quan trọng nhất, mà chuyện ngày hôm đó, càng khiến nàng khẳng định điều này hơn nữa. Tinh đại lực, duy vũ độc tôn!

Nhờ vào lượng ký ức nhỏ nhoi trong đầu, Lăng Vô Song cũng đại khái hiểu được: ở nơi này không hề giống thế giới trước kia của nàng, người nơi này, ai cũng tu luyện huyền khí, tôn sùng vũ lực, gọi là huyền sư.

Có các bậc: Huyền sĩ, Huyền giả, Huyền, Thiên huyền, phong hào Thánh giả, Đỉnh Cao Thần Nhân.

Muốn trở thành một huyền sư hơn người, thì phải rèn luyện từng bước, tăng lên từng cấp, mà càng tăng sẽ càng gian nan, cho dù là có thiên phú trắc tuyệt, thì số người kẹt lại ở cảnh giới (bậc) Huyền cũng nhiều vô kể.

Đông Lâm quốc, dân số hơn trăm triệu người, nhưng người đạt tới cảnh giới phong hào Thánh giả lại chỉ được có hai, từ đó có thể suy ra, phong hào Thánh giả này hiếm như lá mùa thu, có thể nói là cực kì hy hữu, nên Đỉnh Cao Thần Nhân cũng chỉ được xem như một truyền thuyết, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thậm chí là chưa có ai từng được gặp.

Mà Lăng Vô Song, lúc năm tuổi khi kiểm tra huyền lực, từ đầu đến cuối, không hề thấy một chút huyền lực nào, nên nàng bị tặng cho một biệt danh, đó là "Đệ nhất phế vật", quanh vịnh trở thành rác rưởi đầu tiên của Lăng gia.

"Từ từ đi đi, chuyện này có sót ruột cũng vô dụng, chỉ ít hiện tại cũng không ai có thể dễ dàng giết ta được." Muốn giết ta? Vậy thì phải giao chiến với bản cô nương trước. Nhưng người có thể giết được nàng... Kiếp trước không có, kiếp này cũng tuyệt đối không thể có!

Lăng Vô Song tùy ý chỉnh lại y phục một chút, thoải mái chậm rãi xoay người, đi về phía phòng nàng, không nhanh không chậm, tư thái lười biếng mà thanh thản đến vô cùng.

Cứng mềm kết hợp mới là vương đạo, thân thể nhỏ bé mảnh mai này, bây giờ nàng vẫn có thể tỉ mỉ mà bồi dưỡng lại.

"Vô Song, vết thương của tỷ đã tốt lên chút nào chưa?" Lăng Vô Song vừa mới đặt chân vào phòng, phía ngoài lại lập tức truyền đến lời "quan tâm" của Lăng Vân Tích, âm điệu ôn nhu đến cực điểm.

Lục y váy xanh, tơ Hồ Điệp ôm sát hông, đôi mắt tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, vùng thịt trước ngực vươn lên kiều ngạo như sóng lớn mãnh liệt, dung nhan yếu đuối, như thơ như họa, nếu nói Lăng Vân Tích này quốc sắc thiên hương cũng tuyệt không quá lời.

Lăng Vô Song vẫn không xoay người lại, con ngươi hơi rũ xuống một chút, môi mím lại tạo ra một nụ cười nhẹ, nhưng lại chẳng đạt được đến đáy mắt.

Lăng Vân Tích đây là tự đưa mình tới cửa, nếu từ chối không tiếp thì thật quá bất kính rồi!

"Vô Song?" Lăng Vân Tích thấy Lăng Vô Song vẫn không đáp mình, chậm chạp mãi chưa phản ứng lại, lòng mảy thon gầy của nàng ta khó chịu chau lại một cái, sắc mặt lập tức xoay chuyển, cười duyên nói: "Làm sao vậy? Tỷ tỷ đang giận sao?"

Thấy nàng vẫn không để ý đến mình, hít sâu một hơi, Lăng Vân Tích ổn định lại lửa giận đang nhen nhóm trong lòng, than thở: "Tỷ tỷ, chuyện kia, muội đã xin lỗi rồi còn không được sao? Chuyện xảy ra ở bãi săn hoàng thất lần trước, muội cũng không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy. Còn làm tỷ bị thương, là muội không đúng. Tỷ tỷ, thật ra trong lòng muội vẫn luôn bất an tự trách mình, cảm thấy rất đáng hổ thẹn."

Lăng Vân Tích nói xong, một mặt đầy ý cười vẫn thản nhiên đứng ở cửa viện, chờ Lăng Vô Song giống như trước,....

Trước đây không phải cũng như vậy sao? Bất kể nàng làm cái gì, cái ngu ngốc này vẫn sẽ luôn vì mấy lời khuyên nhủ của nàng ta mà nhanh chóng nguôi giận? Vì muốn được gia gia yêu thích, nàng lại phải đi lấy lòng cái tên ngu ngốc này. Ông trời thật quá bất công mà.

"Vậy cho ta xem chút thành ý xin lỗi của ngươi đi!" Giọng nói lãnh đạm, còn chưa hết câu, một loại khí thế cường hãn, đột nhiên bắn ra từ thân thể Lăng Vô Song.

Nhảy lên, tay trái quặp thành móng vuốt, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai, đánh tới mạch máu trên cổ Lăng Vân Tích!

"Cái gì!" Mãi cho đến khi Lăng Vân Tích không thể tin được, hai tròng mắt mở rộng ra, lúc bừng tỉnh lại từ bên trong kinh ngạc, tay Lăng Vô Song, đã đến trước ngực nàng ta.

Nhưng mà, một thân huyền giả cấp chín của Lăng Vân Tích, cũng không phải hàng giả, theo phản xạ, cùng lúc ra tay ngăn cản lại, thân thể tức khắc phát ra một loại huyền khí hộ thể màu đỏ, vừa kêu lên: "Lăng Vô Song, ngươi muốn làm gì?"

"Muốn mạng của ngươi!" Hừ lạnh một tiếng, xoay tay ra chân.

Đạp không mà tới, chân xoay như gió xoáy, một bàn chân xinh đẹp hung hăng đánh ra, giống như nơi không người, xé không đâm tới huyền khí hộ thân trên người Lăng Vân Tích, dễ như trở bàn tay.

Dưới tốc độ cùng sức mạnh tuyệt đối ấy, tất cả vật cản đều như đã trở thành hư vô.

Giết người rồi xin lỗi, vậy pháp luật có ích lợi gì nữa? Lăng Vô Song thật sự đã bị Lăng Vân Tích hại chết, bây giờ nàng dùng thân thể của nàng ta, trừng trị kẻ có tội -- Lăng Vân Tích, đây xem như cũng là một lẽ công bằng.

Lấy mạng đền mạng, chỉ đơn giản như vậy thôi! Một kẻ muốn mạng của nàng, nàng còn giữ mạng lại cho kẻ đó làm gì nữa? Chờ bị ám toán lần nữa chăng?

"Chi bằng ngươi sao?" Lăng Vân Tích mắt đẹp thâm trầm, thẹn quá hóa giận, lập tức dựng thẳng đôi tay lên, đặt trên lòng ngực.

"Rầm....."

Một tiếng trầm vang, mặc dù Lăng Vân Tích đã dùng tay chặn công kích lại, nhưng không ngờ, nháy mắt sau đó, toàn bộ thân thể nàng ta lại bị hất văng lên, quét không khí mà bay, ngã xa cách vị trí cũ hơn cả mấy mét.

Một chiêu, chỉ một chiêu, Lăng Vân Tích đã lập tức bị đánh bại hoàn toàn.

"Ngươi... ngươi..." Gian nan ngồi dậy, Lăng Vân Tích buông tay cố gắng che ngực lại, khí huyết quay cuồng dâng lên, mắt nhìn bước chân phía trước, đang chậm rãi từng chút đến gần mình, một khắc đó, trong đầu ngoài hoảng sợ ra cũng chỉ có hoảng sợ.

Nàng là một huyền giả cấp chín, vậy mà lại tiếp không nổi một chiêu của Lăng Vô Song, Lăng Vân Tích lúc này mới nhận ra rằng, nữ nhân trước mắt không phải là đang nói giỡn, Lăng Vô Song muốn mạng của nàng là chuyện thật sự!

Hơn nữa, nàng ta hoàn toàn có năng lực làm được việc đó.

Rối rắm, phần nộ, sợ hãi... Các loại cảm xúc ập vào trong lòng, khuôn mặt Lăng Vân Tích vô cùng dữ tợn, mắt đẹp đỏ bừng, không chút quan tâm hình tượng mà hét lớn: "Lăng Vô Song, ngươi thật to gan, hôm nay, nếu ngươi dám giết ta, dù có là gia chủ, cũng không bảo vệ được ngươi đâu!"

Lăng Vô Song lạnh lùng chép môi: "Vậy thì sao? Ngươi, vẫn phải chết thôi."

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, đáng trả lại gấp trăm lần, đây là nguyên tắc làm người của nàng, đơn giản, nhưng không hề thương lượng đường sống.

"Huyền lực" Lăng Vân Tích nhanh chóng cử động, tụ hợp huyền khí, khẽ kêu một tiếng: "Giám cảm!"

Ngon tay nặn ra hình phát quyết, đoàn huyền lực màu đỏ hình thành nên một màng che dạng chất lỏng, đầu óc mơ hồ gắng gượng ném thứ ấy về phía Lăng Vô Song.

Thuật giam cầm đại địa, công pháp cấp cao.

Lăng Vô Song không hề bụng, biến năm ngón tay làm móng vuốt, đón tiếp màng che huyền khí màu đỏ đang nhanh chóng vọt đến, không lùi mà tiến tới, tách hai tay ra, màng che dạng chất lỏng bị năng phá như xé vải bố. Mạnh mẽ xé rách tan tành mà còn không cần phải tốn quá nhiều sức!

Nhưng kì thật, Lăng Vân Tích vốn cũng không hy vọng xa vời về chuyện khiến Lăng Vô Song bị thương vì quả cầu đó, mà chỉ muốn tích góp nhân chút thời gian đó, cố gắng hấp hối, tập hợp huyền lực, lách mình chạy về phía cửa viện, bỏ trốn mất dạng.

Lúc chạy thoát thân, luôn là lúc có thể khai quật tiềm năng của con người nhất, ví dụ như nói tới... Lăng Vân Tích đang ra sức chạy cấp tốc kia, nhắc tới giới hạn của cơ thể, thì bên dưới khí huyết cuộn cuộn, lao đảo nghiêng ngã mười mấy lần, thế nhưng còn có thể chạy như điên, đó cũng coi như là đã đột phá được cực hạn của thân thể rồi.

"Phụ thân, phụ thân" Lăng Vân Tích đưa tay che lại ngực đau nhói, vừa chạy trốn, vừa rống to lên: "Cứu mạng, cứu mạng, phụ thân, mau cứu ta!"

Lăng Vô Song điên rồi! Nàng nằm mơ cũng không ngờ, dưới ban ngày ban mặt, ngay viện của Lăng gia chủ, Lăng Vô Song lại dám công khai muốn giết nàng, đúng thật là to gan lớn mật.

"Muốn chạy sao?" Sau khi Lăng Vô Song xé nát huyền khí màu đỏ, thân hình nhỏ xinh vừa hiện ra liền lập tức đuổi theo, xoay nghiêng người một cái, nhanh chóng đuổi sát ra ngoài: "Lăng Vân Tích, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi đâu"

Dù ngươi có gọi cha hay cầu mẹ thì cũng vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Giết người đền mạng

Editor: Captainmeow26, Diệp Hạ Vô Ưu.

Lăng Vô Song lách mình đuổi theo, tốc độ cực nhanh, phía sau chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh, chỉ thở mấy hơi, đã đuổi tới nơi.

Quẹo qua một cái cửa, Lăng Vân Tích vẫn điên cuồng với tốc độ nhanh như bẻ gãy một cành khô, chạy bỏ mạng, một loại khí tức theo sát phía sau, khiến sống lưng nàng ta không ngừng tê dại, tiếp theo, chính là cuồng phong của Lăng Vô Song bao phủ như thủy triều, phá không mà tới.

"Phốc....."

Bước chân đột ngột ngừng lại, Lăng Vân Tích ngẩng đầu phun ra một ngụm máu tươi, bị một cuồng đánh ngã về phía trước, thân thể mềm mại ra sức run rẩy, môi run cầm cập mở ra uy hiếp: "Lăng Vô Song, ngươi dám động vào ta, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nhất định sẽ chém ngươi thành trăm mảnh."

Lăng Vô Song cười gằn, không chút lay chuyển: "Không thử sao biết được."

Thân người nhảy lên giữa không trung, gập đầu gối cong lại, lấy thế "thái sơn áp đỉnh", đánh tới phía người nằm trên đất.

Chưởng, khuỷu tay, chân, hai chân, đầu gối, mỗi bộ phận trên thân thể, đều có thể trở thành vũ khí của Lăng Vô Song.

Lăng Vân Tích đặt tay lên ngực, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đôi môi run rẩy, chết trong tay tên rác rưởi Lăng Vô Song kia, nàng ta thật sự thấy không cam lòng, không cam lòng!

"Người phương nào làm càn!"

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, một tiếng quát to cùng một loại huyền khí nồng đậm từ đâu ào ạt đến, huyền khí màu vàng, phá không bắn tới Lăng Vô Song.

Huyền khí vàng nhạt, cường giả bạc Thiên Huyền.

Lăng Vô Song nhú mày, phản ứng cực kì cấp tốc, hai chân xoay tròn trên không trung, mạo hiểm tránh thoát công kích kia, tung cao hơn cả một trượng, rồi lại bông bênh hạ xuống đất.

"Phụ thân!" Lăng Vân Tích nhìn nam tử trung niên đang cấp tốc chạy tới, nước mắt tuôn như suối.

Nàng muốn Lăng Vô Song chết, ngay bây giờ!

Người đến là nhi tử thứ hai của Lăng Kinh Thiên, Lăng Thương, cường giả cấp một bậc Thiên Huyền, cũng chính là vị phụ thân thần thánh sống lại trong truyền thuyết của Lăng Vân Tích.

"Tích Nhi, sao lại như vậy?" Không kịp nhìn nhiều thứ khác, Lăng Thương bước nhanh đến nâng Lăng Vân Tích đứng lên, nhanh chóng kiểm tra thương thế trên người nàng ta, chờ sau khi nhìn rõ, thoáng chốc mắt đen như muốn nứt ra, giận dữ hét: "Người phương nào to gan dám làm càn ở Lăng gia, đã thương nữ nhi của Lăng Thương ta?"

Lại dám đã thương nữ nhi của hần, dù là người phương nào, cũng phải trả giá thật lớn. Lăng Thương vội vàng chạy tới, phần nộ đến tóc tai đều dựng thẳng, hàng mày rậm dựng lên, gầm dữ dội: "Tiểu nhi ngông cuồng, dám đã thương nữ nhi ta đến thành bộ dạng như thế này, ngày hôm nay, không chém người thành trăm mảnh, ta sẽ là....."

Chỉ là, sau khi nhìn rõ ràng người đó là ai, mắt liền trừng lớn, cả kinh thốt lên: "Lăng Vô Song?!"

Dĩ nhiên là Lăng Vô Song, có phải hần bị hoa mắt không, người công kích Vân Tích, vậy mà lại chính là điều si nhục duy nhất của Lăng gia, một tên rác rưởi hoàn toàn không có một tia huyền lực.

Không thể, sao có thể có chuyện đó được?

Lăng Vô Song chống lại ánh mắt Lăng Thương, ung dung bước lên, ngón tay trắng thuần, móm móm lỗ tai, không nhanh không chậm, lúc này mới trả lời: "Nhị bá đúng là càng già càng dẻo dai, nhưng chất giọng vẫn mang mùi phần khí thế."

Nói xong, nàng lại quét ánh mắt trên dưới đối phương một lần, rồi chậm chạp dừng lại trên khuôn mặt bạo hồng của hần, câu môi nở nụ cười, nói: "Sắc mặt cũng không tệ!"

Con cháu Lăng gia, vì nghe được tiếng vang mạnh nên kéo tới, vừa nghe lời này, khoé mắt điên cuồng co rút, đây là khen người, hay muốn đã kích đây?

Một câu "càng già càng dẻo dai" mang mùi phần chân thật, Lăng Thương có vẻ cũng chỉ như ba mươi, cường tráng chính trực, có điều, gương mặt đồ lự, khí sắc đúng là không tệ, câu nói đó, không sai một chút, thật khiến người ta không cách nào phản bác được.

Chỉ một câu nói như vậy, Lăng Thương vốn đang nổi giận ùng ùng lại nóng hết mặt, nhanh chóng trồi lên hung tàn, trầm giọng nói: "Lăng Vô Song, đừng tưởng ngươi có gia chủ bảo hộ, thì liền coi trời bằng vung, nếu hôm nay không cho ta một câu trả lời, thì đừng trách ta vì sao lại đánh ngươi nằm ngang tại cửa viện ra vào này."

"Ngươi muốn ta giải thích?" Lăng Vô Song hừ lạnh, vung ống tay áo lên, tiến lên một bước, ánh mắt lạnh lẽo: "Đây ta xuống lòng sông lạnh, hủy hết một thân huyền lực của ta, lừa gạt ta vào bãi săn hoàng thất, suýt nữa đã bỏ mạng, những chuyện này, nhị bá có phải cũng nên cho ta một câu trả lời hay không?"

Câu cuối cùng, quát lên đặc biệt lạnh lẽo.

Có một số việc, Lăng Vô Song trước đây không nghĩ ra, nhưng không có nghĩa là cả nàng cũng không biết.

"Ngươi..... Ngươi...." Lăng Thương bị nàng hỏi ngược lại, á khẩu không trả lời được, sao nàng lại biết được những việc này?

Bất quá, Lăng Thương cũng không hồ là cường giả có thể đảm đương được một phần Lăng gia, rất nhanh liền phản ứng lại, tránh nặng tìm nhẹ: "Sự tình ở bãi săn thật sự là sai lầm của Vân Tích, nhưng ngươi lại bởi vì như vậy mà trực tiếp ra tay đã thương người, chẳng phải đã quá đáng rồi sao!"

Hần không biết Lăng Vô Song sao lại có được một thân thần thủ sắc bén như vậy, Vân Tích dù gì cũng là một huyền giả cấp chín, so với đám tiểu bối khác mà nói cũng được xem như là một người xuất sắc, hần vẫn luôn tự hào về nữ nhi này, nhưng vậy mà cũng đánh không lại Lăng Vô Song - một nha đầu không thể tự hợp được huyền lực này.

Đây quả thực là chuyện hoang đường! Nếu mà truyền ra ngoài thì mấy ai dám tin được?

Lăng Vô Song ngữ khí vừa chuyển, hai tay ôm quyền, trả lời: "Ta chỉ vừa học một chút bản lĩnh nho nhỏ, nên muốn tìm nhị tỷ bàn luận một chút, chỉ tiếc là học nghệ không tinh, chưa khống chế tốt được lực đạo, không cẩn thận đã thương người, nhị bá cũng không thể trách ta được."

Ngữ khí nhàn nhạt, nghe cực kỳ vô tội.

Nàng thực sự không muốn đã thương người, nàng chỉ là muốn mạng đền mạng mà thôi.

Nghe vậy, bốn phía vang lên một trận tiếng hít mạnh, đúng là quá vô sỉ, một chút bản lĩnh gì chứ? Bàn luận một chút gì chứ? Bọn họ chưa một ai từng nhìn thấy đánh thành như vậy, xoa thành như thế này còn gọi là bàn luận được đâu, đây là gì vậy?

Đệ tử Lăng gia nháy mắt đều rơi vào mờ mịt, mấy lời đồn đãi về tiểu thư Vô Song, hình như có chút *hữu danh vô thực thì phải. Nếu như tiểu thư Vô Song là phế vật, vậy thì cỡ như bọn họ tính là cái gì đây?

(*hữu danh vô thực: lời đồn không có thật!)

"Chỉ được cái xảo biện." Lăng Thương bị chọc tức giận, nên lời nói ra có chút bừa bãi: "Vậy thì giờ ta và ngươi cũng bàn luận chút đi!"

Những người xung quanh đều tản ra, lúc này trên mặt mọi người đều mang thần sắc khinh bỉ. Đường đường là nhị gia vậy mà lại muốn xuống tay với một tiểu bối? Dù thế nào cũng đều không thể chấp nhận được.

Trong lúc đang nói chuyện, huyền lực màu vàng lại xuất hiện. Chân trái Lăng Thương đạp lên mặt đất nửa thước, đôi tay liên tục cử động, từng ánh sáng chớp lóe của kiếm dần dần xuất hiện. Huyền lực hùng hậu hóa thành vô vàng mũi kiếm, mạnh mẽ đâm về hướng Lăng Vô Song.

"Phụ thân, mau mau giết tiện nhân Lăng Vô Song đó đi!" Miễn cưỡng đứng thẳng dậy, nấp ở sau lưng Lăng Thương, lúc này Lăng Vân Tích đã không còn tâm tình để mà làm người tốt nữa.

Cường giả bậc Thiên Huyền sao, đồng tử Lăng Vô Song hơi rụt lại. Nàng không phải loại ngu ngốc mà chấp nhận đứng im chờ hứng chịu con bạo nộ của Lăng Thương. Bây giờ tốt nhất nàng nên tránh đi nguy hiểm này, nhưng hành động đó cũng không có nghĩa là nàng sẽ từ bỏ mục đích ban đầu.

Nàng đã nói, hôm nay nhất định phải lấy mạng Lăng Vân Tích!

Lăng Vô Song chém tay trái ra, thu tay phải về, động tác hai tay nhìn như giống hệt nhau, đẩy kéo không khí, một loại khí tức vô hình, từ trong thân thể trào ra, mạnh mẽ va chạm với huyền khí của Lăng Thương, tức khắc tạo ra trận nổ mãnh liệt, bụi tung bay đầy trời.

Huyền khí sao? Không đúng, hình như có chút giống với linh lực!

"Đây là loại năng lượng gì?" Không gian huyền lực bùng nổ, tức thời gây ra chấn động, làm chân Lăng Thương cư nhiên không tự chủ được mà lùi ra phía sau một bước, lúc phản ứng lại, trước mắt đã không còn thấy bóng dáng Lăng Vô Song đâu nữa.

Qua một hồi lâu, Lăng Thương mới đột nhiên ý thức được đối tượng nàng hướng tới, cấp tốc xoay người hét lớn: "Dừng tay!"

Quả nhiên, trong hỗn loạn, không biết khi nào Lăng Vô Song đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Lăng Thương.

"Ngươi dám!" Lăng Thương phẫn nộ gầm lên, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Chỉ thấy Lăng Vô Song dùng hết sức tung ra một cước, tàn nhẫn đá vào đan điền của Lăng Vân Tích, đôi con ngươi của Lăng Vân Tích trợn trắng lên, không kịp kêu lên một tiếng đã ngã nhào xuống đất, lâm vào hôn mê.

"A.... Ngươi dám... Sao ngươi lại dám?" Trơ mắt đứng nhìn Lăng Vân Tích bị phế, Lăng Thương tức giận đến run người, một thân huyền khí đột nhiên lên tới cực hạn, hân hét lớn: "Lăng Vô Song, trả mạng lại!"

Lăng Vô Song hoàn thành xong một đòn chí mạng, lập tức liền lác mình rời đi!

Một cước này được tung ra, đã thành công phế bỏ đan điền của Lăng Vân Tích, khiến nàng ta không thể ngưng tụ huyền khí được nữa, cộng thêm lần này Lăng Vân Tích còn bị trọng thương, không chết cũng tàn. Đòn này gây sát thương còn nghiêm trọng hơn cả việc lấy mạng Lăng Vân Tích gấp trăm lần.

Lăng Thương lửa giận ngập đầu, từng đòn công kích được phóng ra liên tục.

"Oanh....oanh..." Từng luồng từng luồng ánh sáng vàng nhạt đều chĩa mũi vào Lăng Vô Song mà ác liệt bay tới, hậu viện vốn là một vùng bằng phẳng, nay lại bị đánh đến đất đá bay tứ tung.

Lăng Vô Song nghiêng người, sau đó tách ra một luồng huyền khí vàng nhạt, lộn ngược ra sau mấy cái, lại nhẹ nhàng né tránh, nắm chắc cơ hội hiếm hoi, Lăng Vô Song gấp đầu gối lại, toàn bộ cơ thể như đang dang cánh bay về phía Lăng Thương, ở nơi này, bất kể nạn nhân bị công kích là ai đi nữa, nàng vẫn tin chắc rằng không nhân vật nào có thể đỡ được chiêu này!

Lăng Thương ra tay, bắn ra huyền khí màu vàng, chiêu nào cũng đầy tàn nhẫn, nhiều lần muốn đòi mạng Lăng Vô Song!

Chỉ thấy Lăng Thương hung ác tung ra một cước, gạch liền theo đó mà nứt ra, quanh thân tụ lại huyền lực, hai tay vươn lên, hân hét lớn: "Tiềm long xuất hải!"

*(*tiềm long xuất hải: rồng ẩn sau màn nước vươn người ra)*

Tiềm long xuất hải, công pháp cấp trung của Địa giai, chỉ có con cháu đích tôn của Lăng gia mới có thể luyện được.

Lăng Vô Song cảm thấy không khí xung quanh như đang gợn sóng, nhúc nhích khó khăn, xem ra là nàng đã đánh giá thấp Lăng Thương rồi. Lăng Vô Song hầu như cảm nhận được, từng từng huyền khí đang phả vào mặt mình, tất cả động tác đều bị kiềm hãm trì trệ.

"Lăng Vô Song, đi chết đi!" Lăng Thương hung ác nở nụ cười, huyền khí màu vàng, mờ hồ hiện ra bóng dáng của rồng thần, từ tay mà bay vút ra.

"Dừng tay!"

Đột nhiên, một tiếng gầm lên từ đâu vang lên khiến đầu Lăng Thương như muốn nổ tung, luồng ánh sáng hoàng kim trực tiếp nổ ra trước hai mắt hân, còn chưa kịp làm thế thủ, dòng huyền khí cường đại đã phản hướng lại về phía hân, đầu choáng váng một trận, hân buộc phải lùi lại mấy bước, suýt chút nữa

còn đứng không vững mà ngã xuống.

Mà Lăng Vô Song cũng cảm thấy cảm giác ngột ngạt khắp người đột nhiên biến mất không chút tâm hơi, nằng nghi hoặc nhủ mày lại. Đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tức giận đến hộc máu

Editor: CaarmTus1510.

"Lăng Thương, ngươi đang làm gì?"

Một tiếng gầm vang lên, như tiếng sấm vang dội đánh xuống mặt đất, một số người năng lực yếu kém, bị chấn động đến tai ù mắt hoa, lảo lư muốn ngã.

Người vận huyền bào xanh đen, nhanh chân bước đến, tóc dài hoa mỹ vẫn thành búi tóc, hai bên tóc mai có điểm vài sợi màu sương trắng.

Người tới đứng là gia chủ của Lăng gia, Lăng Kinh Thiên, người đến tuy đã đến tuổi sáu mươi, nhưng thời gian chỉ để lại dấu vết bằng cách hơi vương chút màu tuyết đặc chỗ hai bên tóc mai, khí thế hùng hậu, phảng phất như núi cao biển sâu, đó không phải là trình độ mà Lăng Thương có thể so được, về mặt trang nghiêm uy nghi, không giận mà tự uy.

Ngay cả Lăng Vô Song cũng không khỏi trầm nghĩ, lão nhân có khí thế thật tốt, dáng người uy nghiêm chính trực, tỏa ra khí chất thuần khiết như bao la của trời rộng, cao thủ, Lăng Kinh Thiên này, mới thật sự là cao thủ chân chính.

Ai ngờ, giây tiếp theo, Lăng Vô Song trượt chân một cái, mém chút nữa đã té nhào trên mặt đất.

Chỉ thấy Lăng Kinh Thiên nhanh chóng bước đến, chỉ tay thẳng vào Lăng Thương, không chút quan tâm hình tượng, chửi ầm lên: "Lăng Thương, cái tên súc sinh này, vậy mà lại thừa dịp lúc lão phu đi vắng, khi dễ Vô Song, hôm nay lão phu không đánh gãy hai chân ngươi, lão phu lập tức sẽ đổi họ giống với ngươi."

Đệ tử Lăng gia đứng xung quanh vừa nghe, tập thể tức khắc bị cuồng loạn, cùng họ với hắn? Chứ chẳng lẽ bây giờ ngươi và hắn khác họ sao?

Hình tượng oi, gia chủ một đại gia tộc, hình tượng ở đâu rồi?

Lăng Vô Song khoe miệng nâng lên, lão đầu có tính tình rất táo bạo, nhưng mà, nằng thích, một chút thoải mái lan tràn ra khắp người, ầm đến đáy lòng, loại cảm giác này phải nói như thế nào mới diễn tả được đây, chỉ biết tả bằng bốn từ "chưa bao giờ có".

Lăng Kinh Thiên bước như bay, chỉ giờ chân vài cái đã đi vào cửa viện, mặt đầy phẫn nộ.

"Phụ thân, sao người lại trở về rồi?" Hoảng loạn, kinh ngạc lần lượt hiện lên trên mặt Lăng Thương rồi chợt biến mất.

"Sao ta lại trở về hả? Lão tử không ở nhà, là ngươi có thể làm xằng làm bậy sao!" Lăng Kinh Thiên gầm lên, mười phần khí thế.

Lăng Thương áp xuống khí mạch đang quay cuồng, không cam lòng thu tay lại, mở miệng phản bác: "Phụ thân, ngươi đừng can ta, chuyện hôm nay, thật sự người sai không phải là ta, Lăng Vô Song đã thương nữ nhi ta, ta nhất định phải đòi được công bằng."

"Nghịch tử, ngươi còn dám nói." Lăng Kinh Thiên càng thêm giận dữ, hoàn toàn nổi bão: "Ngươi cho rằng lão phu ta là người mù sao, ta vừa vào cửa, đã thấy ngươi đuổi đánh Lăng Vô Song, mỗi một lần ra tay đều toàn là sát chiêu, một trường bối, lại đi bắt nạt một tiểu bối không hề có chút huyền khí, còn ra thể thống gì, ta đây bây giờ, cũng có thể bắt nạt ngươi như vậy đúng không?"

Vừa nói xong, đánh ra một chưởng, huyền khí vàng sẫm, bạc Thiên huyền đỉnh cao.

"Oanh....."

Huyền khí hùng hậu, uy nghi lan ra tới cửa hiệu ngoài mặt tiền, Lăng Thương lùi bước không ngừng, cắn răng một cái, cuống quýt mở miệng cầu xin tha thứ: "Phụ thân, ngươi bình tĩnh một chút, sự tình vốn không phải như ngươi thấy đâu."

Lăng Thương cũng xem như là kẻ thông minh, biết rõ nếu không kềm chế lại lão gia tử này, sợ rằng chỉ cần một hơi thở của lão gia tử phát cũng đã có thể đánh chết hắn, vậy thì hại nhiều hơn lợi, cho nên vội vàng chịu thua.

"Hừ!" Lăng Kinh Thiên vung tay áo, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tay vẫn được thu lại, run lên, lung lay trong ống tay áo.

Bình tĩnh? Chuyện này bảo hắn phải bình tĩnh như thế nào đây? Nếu hắn đến chậm một bước, tôn nữ bảo bối của hắn đã bị nghịch tử Lăng Thương này,

từ sống sờ sờ chuyển thành người bị đánh chết, nhĩ tử hấn yêu thương nhất đã không còn, chỉ để lại độc một tôn nữ duy nhất cho hấn, nếu ngay cả tôn nữ này cũng không còn, đây còn chẳng phải là muốn cái mạng già này của hấn rồi sao.

Nhân thời gian này, Lăng Thương cấp tốc nói: "Phụ thân, Lăng Vô Song tàn nhẫn đánh Tích Nhi, ra tay đã thương người, ta đã ngăn cản không kịp, cũng chưa so đo nhiều, ai ngờ, Lăng Vô Song ngày càng quá đáng, không nghe khuyên bảo, ngược lại còn ra tay càng lúc càng độc ác lạnh lùng hơn, phé đi đan điền của Tích Nhi."

Đan điền một khi bị phé, sẽ không thể tự huyền lực được nữa, đồng thời cũng sẽ trở thành phế tài. Lăng Thương lắc đầu ai oán: "Lăng Vô Song đã thương Vân Tích tàn đến như thế này, ngươi bảo ta phải nuốt cục tức này thế nào đây?"

"Hỗn trưởng, chuyện tới bây giờ, ngươi còn muốn xảo biện." Lăng Kinh Thiên vừa nghe, con tức khiến lông mày nhíu lại, bụng hay đầu đều nhộn nhạo, cả giận nói: "Ngươi tưởng lão tử dễ bị lừa thế hả, Vô Song vốn không có huyền lực, vậy mà ngươi lại nói nàng đã thương một huyền giả cấp chín như Lăng Vân Tích?"

Câu cuối cùng, quát chói tai ra tiếng.

Lão đầu chỉ vào Lăng Thương, cả giận nói: "Lăng Thương, đừng nghĩ ta không biết được những việc mờ ám gì đó của các ngươi!"

Thật ra hấn rất muốn Vô Song ra tay đã thương người khác, nhưng mà, mỗi lần đi ra ngoài, lần nào cũng thương tích đầy mình trở về, lần này, suýt nữa còn bỏ mạng, nếu Vô Song không có người gia gia như hấn che chở, thì đã sớm bị bọn họ xuống tay, thậm chí hôm nay bọn họ còn đánh lên đầu hấn, chuyện này bảo hấn làm sao không giận cho được?

Lăng Thương bị quát một câu tức đến đỏ mặt, nhưng không sao phản bác được, giận mà không dám nói gì.

Nhưng, kì hấn nói là sự thật mà, thật vô cùng thật! Hấn cũng muốn biết, Lăng Vô Song bị làm sao vậy? Ai nói cho hấn biết được không?

Lăng Thương tàn nhẫn kìm nén lại lửa giận, hạ thấp tư thái xuống, chỉ thẳng vào Lăng Vân Tích, nói: "Phụ thân, ngươi nhìn một thân trọng thương của Vân Tích đi, là chính ta tận mắt nhìn thấy Lăng Vô Song đã thương nàng, ở đây có nhiều đệ tử Lăng gia như vậy, ai cũng có thể làm chứng lời nói của hài nhi không hề sai sự thật nửa phần."

Lăng Thương nói câu đó như ca như khóc, vô cùng đau đớn.

Đỡ Lăng Vân Tích trong tình trạng hôn mê lên, thân thể vận vẹo, cả người máu me bê bết. Thị vệ đang chuẩn bị đưa nàng ta đi chữa thương, nghe vậy, mau chóng dừng chân lại.

Lăng Kinh Thiên mím môi, không quan tâm lắm mà quay đầu, thoáng nhìn qua, ánh mắt lập tức ngưng đọng lại. Lăng Kinh Thiên có thể phân biệt được, hấn là người lão luyện thế nào, chỉ liếc mắt một cái, là có thể nhận ra một thân huyền lực của Lăng Vân Tích đã bị tiêu tán, không có chút chuyển động nào, một thân trọng thương như vậy, không chết cũng tàn.

"Ngươi... Nói là ai làm chứ?" Sắc mặt Lăng Kinh Thiên ngưng trọng, chuyển mắt một cái, lúc này mới nhìn đến Lăng Vô Song ở sau lưng, mặt đầy nghi vấn, là ngươi làm sao?

Lăng Vô Song gơ hai tay, nhẹ nhún vai một cái, không chút hoang mang mà câu môi cười: "Ai thấy do ta làm đâu?"

Thần thái lười biếng, bình tĩnh tự nhiên.

Nhìn tư thái kia của Lăng Vô Song, khí thế chấn định về mặt nhàn nhã, Lăng Kinh Thiên thoáng sùng sốt, Vô Song hôm nay, có chút không giống bình thường, không đúng, là hoàn toàn khác nhau, sao lại thế này?

"Lăng Vô Song, là chính ta tận mắt nhìn thấy, ngươi còn muốn ngụy biện!" Lăng Thương bước lên vào bước, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, giọng tàn nhẫn: "Chuyện rõ như ban ngày, ngươi tưởng ta bị mù sao?"

Khí thế toàn thân nháy mắt phình to lên, nếu là người bình thường, có lẽ đã sớm sợ tới mức chấn động.

Nhưng mà, Lăng Vô Song chẳng những không lùi mà còn tiến tới, bước chân chậm rãi ổn định, ánh mắt sắc bén, liếc mắt nhìn đệ tử Lăng gia ở xung quanh, môi đỏ khẽ đóng mở, nói: "Vậy ai trong các ngươi, muốn đứng ra đây làm chứng, nhận mình đã thấy ta đã thương Lăng Vân Tích?"

Ngừ khí nhàn nhạt, sóng mắt uyển chuyển.

Uy hiếp!

Công khai uy hiếp!

Toàn thể nháy mắt im tiếng, không một ai dám động đây, đừng nói đùa, bảo bọn họ đứng ra làm chứng, đây là nói giỡn sao? Tiểu tổ tông này, ngay cả Lăng Vân Tích còn dám xuống tay, chỉ dùng một chiêu, đã phé đi đan điền người ta, thậm chí còn ra đòn trước mặt cao thủ bậc Thiên huyền như nhị gia, thủ đoạn sạch sẽ lưu loát như vậy, nếu không muốn tìm chết, ai dám đi chọc chứ?

"Nhiều người như vậy, mà chỉ có mỗi mình ngươi thấy sao?" Lăng Vô Song khoanh tay trước ngực, bề ngoài nhìn Lăng Thương, lười biếng câu môi cười:

"Nhưng mà, ngươi chỉ nhìn một mặt, thiên về một phía, cũng chẳng thể chắc chắn được gì."

"Ngươi, Lăng Vô Song.... Ngươi đúng là đồ vô pháp vô thiên!" Lăng Thương tức giận đến thiếu chút nữa đã học máu, nhưng vì ngại Lăng Kinh Thiên, lửa giận đầy ngập, cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ, quát đi quát lại: "Đúng là vô pháp vô thiên!"

"Khụ..." Lăng Kinh Thiên nhẹ ho một tiếng, trầm giọng nói: "Lăng Thương, ngươi xem lão tử là người không tồn tại sao?"

Tuy ngữ khí vẫn còn nghiêm túc, nhưng lửa giận đã vơi đi nhiều.

Lăng Kinh Thiên quét mắt liếc người chung quanh một vòng, lão luyện sớm đã thành tình như hắt, nhìn tình thế như vậy, tuy vẫn còn chút nghi ngờ như cũ, nhưng cũng đã ngầm hiểu được mấy phần.

"Phụ thân, ngươi tới xử chuyện này đi, trả cho ta một cái công bằng!" Lăng Thương nhìn Lăng Kinh Thiên nói.

Lăng Kinh Thiên lặng lẽ nhìn đôi lông mày vương hơi trắng, sau một lúc lâu, vẻ mặt chính đáng, mới nói: "Vô Song nói đúng, ngươi chỉ nghe từ một phía, lại không có ai làm chứng, không thể khẳng định chuyện gì được."

Một tràng lời nói, chung quy vẫn là nói rõ mà không rõ, tổ tông hai người, kẻ xướng người họa, phối hợp đến vô cùng ăn ý, khiến người ta thật muốn vỗ tay tán thưởng một tiếng.

Nghe vậy, Lăng Thương trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng được: "Phụ thân, đây rõ ràng là những lời Lăng Vô Song xảo biện, sao ngươi có thể tin tưởng được."

"Làm càn!" Râu run lên, phun ra hai chữ, sắc mặt Lăng Kinh Thiên nháy mắt trầm xuống: "Ngươi đây là muốn nghịch pháp mạng ta là lão hồ đồ sao?"

"Ta không có ý này!" Lăng Thương âm thầm cắn răng, cúi đầu, giận mà không dám nói gì.

Lăng Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, suy tư nửa ngày mới nói: "Vì thương thế của Vân Tích, ngươi đến đan đường lĩnh một viên địa linh đan đi, ngươi xuống tay với tiểu bối ngay trước mặt mọi người, rốt cuộc có nghĩ tới hậu quả thế nào không, nếu mọi người đều sôi nổi noi theo, Lăng gia này, chẳng phải đã rối loạn hết rồi sao."

Lăng Kinh Thiên nói xong, ngữ khí hơi đổi, tiếp tục: "May mà không gây ra thương tổn gì, nên chỉ xử nhẹ, đi hình đường, cảm tức một tháng, chuyện này xem như xong."

May mà không gây ra thương tổn gì? Ngay cả Lăng Vô Song cũng nhìn không được mà kéo kéo khóe miệng, nàng tùy ý liếc qua Lăng Vân Tích đối diện một cái, một viên địa linh đan cùng lắm cũng chỉ có thể giảm bớt một phần thương thế của nàng ta, đan điền bị phế hoàn toàn, dù có xoay chuyển trời đất cũng không thể khôi phục lại như ban đầu!

"Cảm tức một tháng!?" Lăng Thương bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi: "Phụ thân, sao ngươi có thể thiên vị cho phế vật kia đến thế, vì sao ngươi vẫn luôn bất công như thế với ta?"

Lúc Lăng Hạo vẫn còn sống, phụ thân rất thiên vị cho hắn, bây giờ Lăng Hạo chết rồi, chỉ để lại một phế vật nổi dõng, phụ thân lại vẫn thiên vị như cũ, nhiều lần bênh vực nàng, tại sao ông trời lại không công bằng như thế chứ!

Hai chữ "phế vật" này, thật sự đã đâm trúng chỗ đau của Lăng Kinh Thiên, hắn lập tức trừng mắt lên, nhưng lại không nói thêm gì, vì điều hắn quan tâm nhất hiện giờ, không phải chuyện này.

"Không cần nói nữa, chuyện này chấm dứt ở đây!" Lăng Kinh Thiên hừ hừ mũi một cái, cổ tay áo hắn run run, vất tay phía sau lưng, đồng thời liếc Lăng Vô Song đang nhàn nhã đứng một bên, ánh mắt sắc bén: "Vô Song, ngươi theo ta tới thư phòng!"

Nghe hai chữ "phế vật" kia, Lăng Vô Song thật ra cũng không để bụng, khoanh tay trước ngực, xoay người đuổi theo Lăng Kinh Thiên.

Chẳng qua, trước khi rời đi, nàng còn không quên quay đầu chế nhạo một câu, "Bất công? Ta đây còn không biết, thì ra trong mắt nhị bá: nếu người vừa được lớn lên giữa lòng ngọc vừa có năng lực mà thua một hài tử kém cỏi thì đó chính là bất công. Hôm nay Lăng Vô Song xem như đã được mở mang kiến thức, thật không biết, đây có phải là vì do gen di truyền của loài không."

(Ý câu nói trên: Lăng Thương nói Lăng Kinh Thiên bất công, nhưng Lăng Thương lại dùng vũ lực để ức hiếp kẻ yếu (Vô Song). Còn "gen di truyền của loài" là i đời cha Vô Song, "loài Lăng Thương" đã ko bằng, tới đời con của "loài" cũng không thể thay đổi được, chế giễu đó là kết quả mà loài (từ để chỉ thú) của Lăng Thương mãi cũng ko sửa đổi được.)

Lời nói nhàn nhạt, lại mang theo vô vàng châm chọc, Lăng Vô Song chỉ để lại một câu như thế, đã tiêu sái xoay người, không mang theo chút vương bận mà rời đi.

"Phốc.....ha ha ha ha"

Vài đệ tử Lăng gia xung quanh, buồn cười, cúi đầu cười ra tiếng, còn dùng "loài"? Đó chỉ có huyền thú, loài tài trí.... Mãng người không mang theo chút thô tục, Vô Song tiểu thư này đúng là thật biết làm tức chết người không đền mạng mà.

"Lăng Vô Song, người, người đồ, người là đồ....." Lăng Thương tức giận, chỉ tay vào bóng dáng của nàng, run run rẩy rẩy.

"Oa....."

Đột nhiên, Lăng Thương không áp chế nổi cảm xúc, huyền khí bị nghịch lưu, phun ra một búng máu tươi.

Hàng thật giá thật, máu tươi, tiêu sái rơi xuống mặt đất.

Ông trời, thấy tình hình như vậy, đệ tử Lăng gia chung quanh không khỏi hít một ngụm không khí, tức khắc cảm thấy nghiêm túc kính trọng Lăng Vô Song, một cường giả bậc Thiên huyền nhất phẩm đang sống sờ sờ như thế, đường đường ngang ngạnh kiêu ngạo đến vậy, mà lại bị Lăng Vô Song chọc tức đến học máu!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nói chuyện trong thư phòng

Tường vẽ thú dày đặc như mây, các hình ảnh được điêu khắc trên đó, chính là bích tri núi giả, san sát nối tiếp nhau. Trạch viện của Lăng gia chủ, lớn nhất là điều lâu gác cao, nhỏ nhất cũng là một gốc hoa một gốc thảo, cảm giác như đã hoàn toàn biểu lộ ra gốc gác dày nặng của nó.

Lăng lão gia chấp tay sau lưng đi vào thư phòng, phát tay liền ngồi vào vị trí chủ vị ở trên cùng. Hiện nhiên con giận vẫn còn sót lại, chưa tiêu tán hết.

Hắn nhìn dáng vẻ bước đến không nhanh không chậm kia của Lăng Vô Song, nhất thời càng tức giận đến râu mép cũng run run, mắt trừng lên, vừa muốn quát lên vài tiếng, lại lập tức thở dài, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ, lắc đầu liên tục.

Hắn đây đã tạo nên cái nghiệp gì chứ? Vô Song từ nhỏ thân thể yếu đuối, không thể ngưng tụ được huyền lực, không có phụ mẫu thương yêu, tất cả đều là do lão gia này một tay che chở, nhưng lại không ngờ rằng, cuối cùng lại nuôi nàng thành một người có tính tình ngốc nghếch như vậy!

Không thể ngưng tụ huyền lực cũng đã đành, học chút ngoại công, giúp cường thân kiện thể cũng được đi! Thế nhưng vừa nhắc đến luyện công, đọc sách, nghiệp chương này chạy còn nhanh hơn cả thỏ, nếu như một ngày hắn buông tay nhắm mắt rồi đi, thì nàng sẽ thế nào đây?

Nhưng đó vẫn chưa phải là chuyện khiến người ta phẫn nộ nhất, mà chuyện khiến người ta tức giận nhất chính là: mặc kệ lúc đó nàng đang làm gì đi nữa, chỉ cần vừa nhắc tới Nam Cung Diệp, tinh thần của nàng liền lập tức mê muội còn hơn cả khi dùng chất nghiện, khóc lóc om sòm chơi xấu, quấy nhiễu, lúc nào cũng muốn bám vào trước xe hay sau đuôi ngựa để được lại gần tên tiểu tử kia, bị bắt nạt thì có chết cũng không chịu nói, người chịu được những chuyện này, cũng thật đúng là.... Thôi tự hiểu đi!

Ai, Lăng lão gia bị thương thâm thở dài trong lòng, đúng là hối hận không kịp mà, trước kia hắn ngàn vạn lần không nên định ra mối hôn sự này mới đúng.

Suy nghĩ đến đây, Lăng Kinh Thiên tàn nhẫn mân mân môi một cái, thở phì phì phò phò hừ một tiếng. Ánh mắt lấp lánh có thần, chăm chú nhìn chăm chăm thân người nhỏ bé yếu kiêu trước mắt mình, không nói lời nào, chỉ có ánh mắt là đang biểu hiện ra sự oán giận, còn có cả bất đắc dĩ của bản thân mình.

Mà Lăng Vô Song, thì lại lẳng lặng đứng ở nơi đó, thân nhiên đón nhận ánh mắt của Lăng Kinh Thiên, khóe môi mang theo ý cười nhẹ, cái tư thái nhàn nhã đầy mình kia, đi kèm với bầu không khí yên tĩnh này, không những không xuất hiện ngột ngạt, mà ngược lại, còn kết hợp vô cùng hài hòa.

Địch không động, ta không động, so sức kiên trì, nàng chính là vô địch.

Ánh mắt Lăng lão gia, từ tức giận lại dần dần chuyển thành bất đắc dĩ, chậm rãi trở nên hơi kinh ngạc, trước đây mỗi lần hắn tức giận giống như vậy, Vô Song nếu không cúi đầu bấu góc áo, chết không chịu lên tiếng thì cũng là than đói bụng than khổ, lời ông tay áo hắn làm nũng treu chọc.

Con thỏ nhỏ chết bầm này, hôm nay bị làm sao đây, cảm giác như nàng đã biến thành một người khác vậy, nhìn cả người như đầy lười nhác, nhưng vẫn khó thoát ra một loại khí tức lạnh buốt lòng người khó có thể kiềm hãm được, rất không bình thường.

Lăng lão gia dừng ánh mắt trên khuôn mặt sạch sẽ khoan khoái của Lăng Vô Song, hơi ngưng mắt. Tốt, hôm nay không có vẻ lên mặt mình như ma như quỷ như ngày trước nữa, dáng dấp thế này thật rất dễ nhìn, trước đây nàng lúc nào cũng một mực đòi về như mặt hoa của con hát vậy.

Lăng lão gia vui cười hơn hờ trong lòng, thầm nghĩ, người nhìn xem nhìn xem, không hổ là tôn nữ bảo bối của lão tử, nhìn thế nào cũng thấy ngoan ngoan làm sao.

"Khụ khụ...." Lăng lão gia vờ thấp giọng ho một tiếng, nhanh chóng gọi lại tâm tư đang bay xa của mình về.

Đôi mắt hồi lâu, cuối cùng người thua trận lại là Lăng lão tử, hắn đưa tay sờ sờ râu mép vương hơi bụi, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Vô Song, vết

thương trên người người không sao chứ?"

Nghe vậy, trong lòng Lăng Vô Song không biết từ đâu chảy qua một dòng nước ấm áp, lão già này đối với Lăng Vô Song mà nói, thật sự là yêu thương từ tận đáy lòng, kiếp trước nàng không được biết tình thân là gì, kiếp này được vậy có thể xem là trời cao đang muốn bù đắp không?

Lăng Vô Song rũ mắt giấu đi luồng gió lốc trong mắt, thấp thoáng lóe qua một tia kiên định, cái người gia gia Lăng Kinh Thiên này, sẽ là người đầu tiên nàng chấp nhận.

Quyết định như thế, Lăng Vô Song đi tới trước bàn đọc sách của lão tử, cười đùa: "Gia gia nhìn ta đi, có chỗ nào là không tốt chứ?"

Chút trầy xước như vậy thì đã là gì, còn chẳng đáng để nàng đặt vào mắt, trước đây lúc huấn luyện trong tổ chức, có vết thương nào mà nàng còn chưa thăm hỏi qua?

Thấy thái độ không mấy quan tâm của Lăng Vô Song, Lăng lão gia chủ tức giận đến hàng lông mày đều dựng thẳng, một cái tát giáng xuống trên bàn, râu mép theo chuyển động của miệng mà lên xuống, cả giận nói: "Thứ hỗn trướng này, đúng là chết cũng không biết hối cải, chút nữa mệnh đã không còn mà ngươi vẫn giữ khư khư cái thái độ này sao?"

Hắn có việc phải ra ngoài, nhưng còn chưa làm xong chuyện thì đã nhận được tin tức Lăng Vô Song trọng thương ở bãi săn, đến nay vẫn đang hôn mê, mớ vôi vữa vàng vọt chạy về, tới chén trà cũng không kịp uống một ngụm, thì cảnh tượng mạo hiểm lúc này đã hiện ra sờ sờ tới trước mặt.

Sau mọi việc nàng còn dùng dáng vẻ không liên quan tới mình thế này để đối mặt với hắn sao? Thật đúng là giận chết hắn mà.

Lăng lão gia chủ tức giận đến liên tục lắc đầu: "Người đó, bị ăn thiệt nhiều như vậy mà sao mãi cũng vẫn chưa chịu khôn ra, nhất định phải đợi tới ngày nào đó bản thân mình bị chết trong tay Nam Cung Diệp thì ngươi mới cam tâm đúng không?"

Cái gọi là thâm tình, sao có thể nhẫn tâm chia cắt. Chính vì thế mà Lăng lão gia chủ ngoài yêu thương Lăng Vô Song ra, còn có cả đau đớn bất đắc dĩ và đan xen thất vọng.

"Hả....." Lăng Vô Song nghe Lăng lão gia tử nói mà sửng sửng sờ sờ.

"Hả cái gì mà hả!" Lăng lão gia mặt mũi đều tức điên, chỉ vào bộ mặt kinh ngạc của Lăng Vô Song, quát lớn: "Bắt đầu từ ngày mai, nghiêm chỉnh ở yên trong nhà cho ta, không được bước ra ngoài nửa bước, ta sẽ mời một lão sư cho ngươi, ngươi chỉ cần siêng năng học tập luyện công cho thân thể khỏe mạnh là được rồi."

Ngọc không mài dũa không thể thành được ngọc quý, trước đây là do hắn quá dễ dàng với Lăng Vô Song, mới hại nàng thành như vậy.

"Thận...."

"Đợi đến khi nào ngươi biết suy nghĩ thấu đáo, ta mới thả ngươi ra....." Lăng lão gia nói đoạn, ngữ khí đột nhiên tắt lịm, tựa hồ nhớ ra vừa rồi mới nghe được cái gì, ánh mắt trầm ổn dần ngưng trọng: "Ngươi nói cái gì?"

Lăng Vô Song vô cùng bất đắc dĩ, lặp lại lần nữa: "Ta nói ngươi cẩn thận."

Lần đầu tiên nàng biết cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, tình cảnh hỗn loạn này là do ai để lại, thật đúng là muốn dọn dẹp sạch sẽ cũng không mấy dễ dàng mà.

""Thật sao?" Lúc này đến phiên Lăng lão gia choáng váng, nửa ngày, râu mép run lên bần bật, mới xác định hỏi: "Ngươi chưa nghe rõ lời ta nói sao? Ý của ta là, bắt đầu từ ngày mai, không cho ngươi đi tìm Nam Cung Diệp nữa."

Đối với câu trả lời mà mình nghe thấy, Lăng lão gia thật sự có chút khó tin, hắn nhớ có một lần, hắn thậm chí còn nhốt Lăng Vô Song ở trong phòng, cuối cùng, nàng lại lừa gạt hạ nhân canh phòng, khoan động, leo tường trốn ra ngoài.

"Tiểu tử ngươi, chẳng lẽ muốn mong của lão già ta hay sao?" Trả lời thẳng thắn như vậy, chuyện này khiến hắn có chút khó tin.

Lăng Vô Song thật sự nắm bắt không được suy nghĩ Lăng lão gia, nàng đưa tay ra, nhẹ xoa xoa mi tâm giữa trán.

Trầm mặc một lát, nàng đột nhiên ngẩng đầu, mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng thật chất chỉ tùy tiện tìm ra một chút lí do, giải thích: "Sau khi Vô Song trải qua lần trở về từ cõi chết này, ta đã nghĩ thông suốt được rất nhiều chuyện, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, Nam Cung Diệp không thích ta, tất nhiên ta cũng không thể cưỡng cầu được đúng không?"

Nói xong, Lăng Vô Song hơi thả lỏng vai, trong ánh mắt, ẩn ẩn chứa đựng ý lạnh.

Lăng lão gia kinh ngạc đánh giá tiểu nữ nhi trước mặt, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, cẩn thận tỉ mỉ, như muốn nhìn thấu cả trong ngoài, Lăng lão tử vậy mà lại không biết nói thêm gì.

Có thể nói ra được lời này mà vẫn bình tĩnh như vậy, người này là Vô Song sao?

"Hừm, ngươi có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi." Im lặng hồi lâu, Lăng lão gia mới nửa tin nửa ngờ, phất phất tay, nhưng vẫn còn có chút mù mờ nói:

"Vậy xong, người nghỉ ngơi ba ngày đi."

Nghe được lời này, Lăng Vô Song cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở về là tốt rồi, lòng bàn chân nhanh chóng nhấc lên, bỏ của chạy lấy người.

"Người nhớ kĩ những lời mình đã nói cho ta." Thấy dáng vẻ chạy trốn như chạy giặc của nàng, Lăng lão gia vừa thấy buồn cười, lại vừa tức giận, giờ cao tay vỗ bàn một cái: "Người đừng tưởng lão tử vừa xoay người sẽ lập tức quên đi những lời hôm nay."

"Biết rồi biết rồi." Bước nhanh ra khỏi phòng, Thanh Linh đầu cũng không xoay lại, chỉ phất phất tay.

Lão bộc đứng ngoài cửa nhìn theo bóng lưng phía xa xa, mãi cho đến khi mắt hút mới cất bước đi vào phòng, ánh mắt nhìn Lăng lão gia đầy sững sờ, mở miệng nói: "Lão gia, lão nô cảm thấy tiểu thư Vô Song lúc này rất khác biệt so với trước kia, tựa như đã biến thành người khác vậy."

"Đúng!" Lăng lão gia phục hồi lại tinh thần, đưa tay vuốt mép, phả ra một hơi nặng nề, cảm khái nói: "Lần trở về từ cõi chết này, nếu thật sự đã khiến cho Vô Song biết suy nghĩ thông suốt, vậy thì ta chết cũng đã được nản nguyện, có thể mỉm cười nơi chín suối rồi."

Có điều, lúc này, Lăng lão gia mới nhớ tới: hình như hắn còn chưa hỏi chuyện gì đó.... Đúng rồi, chuyện khi này, rốt cuộc có đúng là Vô Song làm ra không?

"Tiểu tử, người quay lại đây cho ta!"

Giữa trời nắng gắt, bóng cây loang lổ, tiếng quát to mang theo nội lực trầm ổn và mạnh mẽ đột nhiên càn quét qua một cái, làm không khí như bị gợn lên từng đợt sóng, vang vọng khắp ngõ ngách trong Lăng gia phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Một cước đá bay

Lăng gia phủ, hành lang dài được trang trí đẹp đẽ, có thể nói là đang ôm mình uốn lượn, thư phòng Lăng lão gia đến biệt viện nơi Lăng Vô Song ở cách nhau cũng khá xa.

Trên đường trở về, Lăng Vô Song không chút vội vàng, bước chân nhàn nhã, đầu cúi nhẹ, chậm rãi tiến về phía trước, hàng mày tú lệ cau lại, không màng quan tâm đến ánh mắt của người xung quanh, giống như đang nghĩ tới trò xảo trá xấu bụng nào đó.

Bước qua vài cái hành lang, vòng qua núi giả nước hồ trong suốt, đi loanh quanh như thế suốt nửa ngày, mới trở lại được nơi ở của nàng.

"Tiểu thư, rốt cuộc người cũng về rồi." Nhìn thấy bóng người của nàng, hai hộ vệ trong viện vội vàng xuất hiện.

Lăng Vô Song ngẩng đầu lên, mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ: "Chuyện gì?"

Hai hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, người trước ta liếc một hồi lâu, mới có một người chịu tiến lên, lời nói có chút vấp vấp: "Thất hoàng tử phái người mang tới phẩm vật, bảo là muốn tự tay đưa cho tiểu thư, Lý thị vệ chờ người đã nửa ngày rồi."

Đáng ghét, không biết bọn họ lại có ý gì, thật vất vả tiểu thư mới chịu thành thật ngủ gật ở nhà mấy ngày, bây giờ lại nhắc tới Thất hoàng tử, chỉ sợ nàng sẽ lại ồn ào lên, nếu thật vậy thì phải làm sao? Bọn họ có nên đi bẩm báo cho gia chủ một tiếng không?

"Hắn là người của Thất hoàng tử sao?" Điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là Lăng Vô Song nghe vậy mà chỉ cau nhẹ đôi mày, phản ứng quá dỗi lạnh nhạt, sau đó cất bước đi vào trong viện, thuận miệng đáp lại: "Biết rồi, đi xuống đi."

Trong viện, có một người ăn mặc kiểu thị vệ hoàng cung đang đứng cạnh bàn đá, người cao ngựa lớn, tay trái cầm theo bội đao, tay phải nâng hộp gương màu đỏ, đứng ưỡn ngực nâng đầu đứng bên ghế đá, biểu hiện ngạo mạn thế kia, giống như tới cái ghế hắn cũng ghét bỏ, không muốn ngồi lên nó.

Thị vệ kia nghe thấy có tiếng động, quay đầu nhìn lại nữ tử đang đi về phía hắn, thất thần hết nửa ngày Phương Tài mới nhận ra người đến là ai, nhưng không mấy bận tâm, mà lại tức giận nói: "Vô Song tiểu thư để thuộc hạ chờ lâu quá."

Lăng Vô Song hiện ngang đi tới bàn đá, phất tay áo ngồi xuống, cầm lên ấm trà, nhẹ rót tơ xanh vào chén, thần nhiên nói: "Lẽ nào, người không chờ ta được sao?"

Dù Lăng Vô Song đang ngồi, nhưng bóng dáng bé nhỏ ấy lại mang theo một loại khí thế lạnh lẽo mạnh mẽ, lời nói nhàn nhạt, nhưng tự dung lại như hơn người một bậc.

Chỉ nói một câu nói hơi hợm, thị vệ kia đã bị chọc tức đến mặt mày vặn vẹo, sắc mặt biến đổi. Đúng đấy, nói trắng ra, hắn chỉ là một thị vệ nô tỳ, nữ nhân này tuy rằng là rác rưởi, nhưng ít nhiều cũng là trấn bảo trong tay Lăng lão gia chủ - thiên kim tiểu thư của Lăng gia.

Nhưng mà, chẳng phải trước giờ nàng luôn cố lấy lòng mình sao, ngày hôm nay sao lại thế này?

"Vô Song tiểu thư nghĩ nhiều rồi." Thị vệ ngoài cười nhưng trong không cười, đề lừa giận xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vì chuyện Vô Song tiểu thư bị chấn kinh ở bãi săn, nên điện hạ ra lệnh, muốn nô tài đưa cây Ngưng Thần thảo này cho tận tay của tiểu thư."

Lời nói tuy toàn có ý khiêm tốn, nhưng thật ra bên trong lại chứa đầy khinh thường.

Thị vệ theo bản năng ngẩng đầu lên, thật không biết điện hạ làm sao, cứ nhiên lại lệnh hần đưa đồ cho kẻ ngớ ngẩn này, Ngưng Thần thảo là loại thảo được quý giá bậc nào, cứ nhiên lại mang tặng cho thứ rác rưởi này, thật đúng là phung phí của trời.

"Mời Vô Song tiểu thư nhìn thử, đây chính là loại Ngưng Thần thảo chỉ trong cung mới có, dùng để ngưng tụ tinh thần, tư dưỡng cơ thể rất tốt." Về mặt thị vệ đầy đắc ý, phảng phất như thứ này là đồ của nhà hần không bằng.

Một tiếng giòn tan vang lên, nương theo tiếng mở hộp, từng làn từng làn mùi hương mát mẻ lan ra ngoài, thấm ruột thấm gan.

"Ngưng Thần thảo." Lăng Vô Song rũ mắt, liếc qua đồ vật trong hộp.

Dài bằng một gang tay, mạch cây màu xanh lam, được đặt trên một lớp băng vụn, một luồng hơi lạnh mang theo mùi Ngưng Thần thảo thom ngát bay ra, chỉ ngửi một cái cũng đã khiến người ta thấy tinh thần thoải mái hơn, chứ nói chi đến hiệu quả khi ăn vào.

"Không biết Vô Song tiểu thư có thấy vừa mắt Ngưng Thần thảo này hay không?" Thị vệ nói chuyện có chút quái gở.

Đừng nói là thứ bảo bối như Ngưng Thần thảo, bây giờ điện hạ có đưa rế cỏ dại cho nàng, chỉ sợ Lăng Vô Song này cũng sẽ xem như là trân là bảo.

Ánh mắt Lăng Vô Song đầy lạnh lẽo, môi đỏ kéo ra một độ cong như đang châm chọc: "Thất hoàng tử, thật đúng là nhọc lòng."

Thất hoàng tử kia dễ dàng đưa nàng như thế sao? Nàng trở về đã được nhiều ngày mà một chút động tĩnh cũng không có, nhưng hôm nay Lăng lão gia tử vừa trở về, liền lập tức phái người tặng đồ tới cửa, không hổ là người của hoàng thất, làm được chuyện này, mặt mũi cũng thật dày dạng.

Thị vệ nghe vậy, lại thấy đáng về Lăng Vô Song có hơi thất thần, thầm nghĩ: quả nhiên hần không đoán sai, trong lòng Lăng Vô Song này chắc đang thầm vui mừng không ngớt.

Nghĩ vậy, trên mặt thị vệ lập tức thầm cười khinh một cái, đặt mạnh hộp đựng Ngưng Thần thảo xuống bàn đá, gõ gõ tay, nói: "Ngưng Thần thảo đã đưa xong, vậy thuộc hạ đã có thể trở về rồi, hi vọng sức khỏe Vô Song tiểu thư sẽ sớm ngày bình phục."

"Người đến." Lăng Vô Song nhẹ đá mảy một cái, sóng mắt lưu chuyển, trên dung nhan tinh xảo hiện ra ý cười nồng đậm.

Thị vệ kia thất thần nhìn lên, không ngờ phế vật này khi xóa đi lớp son phấn thường ngày lại có thể xinh đẹp như thế. Nhưng, vậy thì sao, nàng vẫn chỉ là một tên rác rưởi thôi, hần vậy mà lại suy nghĩ lung tung, đáng ghét, thật đúng là xui xẻo.

Thị vệ kia phát phát tay, tưởng rằng nàng muốn gọi người đưa mình ra ngoài, nên vô cùng kiêu ngạo nói: "Không cần tiền, ta tự đi được."

Càng nhìn Lăng Vô Song lâu, hần càng thấy uất ức cho điện hạ.

"Người đến..." Hai chữ thoát ra khỏi miệng, ai ngờ Lăng Vô Song đột nhiên thu lại ý cười, ánh mắt lưu chuyển, ngữ khí đảo ngược hoàn toàn, từng câu từng chữ, lạnh lùng nói: "Cả người cả được, vứt ra ngoài cửa!"

Nhân gia người ta có lòng tốt đưa đồ tới cửa, nàng dù thế nào cũng phải gọi người đưa một đoạn, tuy rằng cách thức có đặc thù một chút mà thôi.

"Người nói cái gì?" Thị vệ đờ người tại chỗ, có chút không hiểu lời vừa nghe.

Bọn họ không nghe lầm chứ, Vô Song tiểu thư nói... Ném ra ngoài?

"Cần ta làm mẫu?" Lăng Vô Song liếc mắt nhìn hai thị vệ đang sững sờ, môi đỏ nói một câu, vung tay áo, đứng dậy, ra chân.....

Động tác gọn gàng nhanh chóng, không chút vấp vấp dài dòng.

Hai thị vệ hai mắt trừng lớn như nhìn thấy quái vật, chỉ cảm thấy một trận khí thế hung hãn cuốn tới, không chờ bọn họ kịp định hình lại đã xảy ra chuyện gì, cái bụng đã bị đá trúng một cước, đau thấu đến sống lưng, âm thanh vỡ vụn như chen lẫn trong từng khớp xương.

Một giây sau, toàn bộ thân thể to lớn bên lên không trung, vượt qua cửa viện, lướt qua dãy hàng rào, theo hướng ngoài sân mà đáp xuống.

"A -----"

"Bịch -----"

Theo sau tiếng ré lên đầy thê lương thảm thiết, là tiếng vang trầm của vật nặng rơi xuống đất.

"A....." Đôi mắt hai hộ vệ bám sát theo từng độ cong mà vật rơi xuống, mãi đến khi ngoài viện truyền ra một tiếng nổ vang, thân thể hai người run lên bần bật, mới phản ứng kịp.

Thì ra thật sự không phải là ảo giác, trong đầu hai tên hộ vệ đồng loạt hiện ra một câu nói giống nhau.

Hộ vệ bên người Thất hoàng tử ít nhất cũng là một huyền giả cấp cao, vậy mà lại bị Vô Song tiểu thư một cước đá bay ra ngoài, đây là chuyện vô cùng nghịch thiên mà.

"Đã nhìn rõ chưa?" Lăng Vô Song thu chân lại, phát tay áo ngồi xuống, mười ngón tay thon dài đặt lên các nếp áo hoa văn lá trúc trên ống tay, phỉ phảng các nếp gấp nhăn nheo, vẻ mặt nhàn nhạt, phảng phất như người vừa ra chân hại người không hề có chút liên quan gì tới năng.

"Nếu sau này còn xuất hiện tình trạng như vậy, lại có ai tới kêu loạn, cứ trực tiếp ném ra ngoài." Lăng Vô Song lời nói đầy ung dung, từng câu từng chữ đều mang theo lười biếng, ẩn chứa tâm ý lạnh buốt lòng người.

"Vâng" Hai hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt ai cũng vô cùng hưng phấn, trăm miệng một lời nói: "Chúng thuộc hạ đã nhìn rất rõ ràng!"

Nói xong, một người chủ động tiến lên trước, ôm tất cả các hộp chứa Ngưng Thần Thảo trên bàn đá vào ngực, sau đó liền ném ra phía cửa viện, hành động của hai người phát ra tiếng vang vang mạnh mẽ, khuôn mặt và tinh thần đều đầy hưng phấn.

Bọn họ muốn làm như vậy đã rất lâu rồi! Bọn họ đã sớm nhìn đám thị vệ kia rất không thuận mắt, ở trước mặt tiểu thư, lúc nào cũng là bộ dạng cao cao tại thượng. Hai tên hộ vệ nhất thời cảm thấy tinh thần và cơ thể đều thoải mái, bọn họ về sau cuối cùng cũng không còn phải chịu uất ức nữa rồi.

Vô Song tiểu thư nói rồi, cả người cả được, ném cả ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Đan lục

Mấy ngày gần đây, Lăng Vô Song ngồi chờ trong nhà rất thành thật, đằng hoàng, cửa lớn không ra, cổng trong không bước.

Lăng lão gia từ ngồi sau tủ sách, tay khẽ vuốt râu, vừa uống trà vừa nghe hạ nhân báo cáo, khi thì gật đầu cười to, khi thì lắc đầu nhú mày, vẻ mặt đứng là muôn màu muôn vẻ.

"Lão gia tử, mấy ngày trước Thất hoàng tử có sai người mang Ngưng Thần Thảo vào phủ" Người hầu cười hắc hắc hai tiếng: "Lão gia, người đoán cuối cùng xảy ra chuyện gì?"

"Còn không mau nói." Lăng lão gia tử trừng mắt lên, vào lúc này, lão nào còn tâm tình đi đoán nữa.

Một góc Ngưng Thần Thảo mà thôi, Lăng gia bọn họ còn không thèm đặt vào mắt, điều hán lo lắng chính là lời của Vô Song ở thư phòng ngày đó có phải chỉ là lời thoại đẹp hay không, sợ chỉ vừa nhắc tới Thất hoàng tử, không chắc nàng sẽ như mình nói, mà lại mị mị quên cả trời đất lần nữa.

Hạ nhân cười khà khà vài tiếng, mặt đầy đắc ý nói: "Kết quả là cả người cả được đều bị Vô Song tiểu thư ném ra khỏi phủ."

Lăng lão gia hơi run run, khẽ gật gù, kết quả này đúng là bất ngờ, lúc này Lăng lão gia mới tin rằng Lăng Vô Song thật sự không còn lưu luyến gì với Thất hoàng tử nữa.

Người hầu báo tin tiếp: "Từ ngày đó trở đi, Vô Song tiểu thư trừ ăn cơm rồi ngủ ra, đều núp ở trong thư phòng. Mấy ngày nay, thậm chí là lúc ăn, đồ ăn cũng được chuyển vào trong, không bước ra ngoài nửa bước, chúng nô tỳ không ai biết nàng đang làm gì trong đó nữa."

"Thư phòng?" Lăng lão gia đột nhiên kích động, kéo chòm râu mình xuống một cái, khóe mắt tràn đầy nếp nhăn của mình khẽ nhú nhú, đôi mắt đột ngột tỏa sáng lên, hưng phấn nói: "Người chắc chắn là đến thư phòng?"

"Đúng đấy lão gia, ta tận mắt nhìn thấy Vô Song tiểu thư bước vào thư phòng, đến bây giờ vẫn chưa trở ra." Khúc A càng nói càng hưng phấn, Vô Song tiểu thư rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi, lão sư (*thầy*) còn chưa mời, bản thân đã tự phản đầu học.

"Giấu kỹ thật!" Lăng lão gia tử vỗ đùi, vỗ về chòm râu, chợt nhớ tới cái gì đó, híp mắt cười nói: "Đúng rồi, bây giờ người mang chìa khóa của Trần Bảo Các cho Vô Song đi, Vô Song muốn xem cái thì cứ xem cái đó, nói với nàng, nàng có nhu cầu gì cứ nói với lão già ta."

"Cái gì? Trần Bảo Các" Hạ nhân mặt không dám tin, khó khăn nói: "Lão gia, chuyện này...."

"Này cái gì mà này" Râu mép Lăng lão gia cứ run cả lên, quát: "Còn không mau đi."

"Vâng...." Hạ nhân gật đầu, trả lời: "Vậy thì nô tài đi ngay."

"Chờ chút." Lãng lão gia gọi hạ nhân quay lại, bổ sung thêm một câu: "Bảo Vô Song đừng quá hại thân thể mình, người sang nhà bếp một chuyến, cho nhà bếp làm vài món ăn Vô Song thích nhất rồi thuận tay mang đi qua luôn, hoặc là buổi tối gọi nàng qua dùng cơm chung với ta cũng được."

Như vậy cũng tốt, đã mấy ngày rồi hắn chưa được thấy bóng dáng Vô Song.

"Vâng." Khúc A trả lời: "Ta đi đây."

"Vô Song cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi, đúng là không uổng công lão gia ta yêu thương nó bấy lâu nay." Lãng lão gia gật đầu cảm thán, lòng vô cùng vui mừng, kếm chút nữa đã khóc ròng một dòng sông.

Trần Bảo Các, mỗi đồ vật trong tầng cao nhất đó, bất kể là bí tịch công pháp hay là tài liệu kinh sách, đều là những món thuộc hàng quý giá bậc nhất, ở Lãng gia chỉ duy nhất có gia chủ mới được phép vào trong đó.

Chỉ điểm này cũng đã đủ nhìn ra Lãng lão gia yêu thương Lãng Vô Song đến cùng cực nào.

Giữa tháng ba, gió man mát.

Hồ khuya trong suốt như tấm gương, trăng tròn lên đến đỉnh điểm.

Bên cạnh Kính Hồ của Lãng gia, một tòa lầu các cổ điển vụt lên từ mặt đất, phân ra bảy tầng, không quá cao, phong cách giản dị nhưng lại lộ ra hơi thở dày nặng, phản chiếu thân mình lên mặt hồ, gió nhẹ lướt qua vuốt ve vào tầng tầng lầu ảnh.

Tầng cao nhất gọi là Trần Bảo Các, bên cạnh cái giá sách cao ngất ngưỡng, các loại sách vở được xếp lít nha lít nhít trên kệ sách, Lãng Vô Song ngồi khoanh chân, xung quanh là các loại thư sách được xếp lộn xộn, cong cong vẹo vẹo.

"Ngày tận thế của Tinh đại lục", "Đông Lâm nhân danh chí", "Bút kí săn thú", "Bản đồ của tứ quốc Tinh đại lục.", "Tiên thảo Lạc Nhật tập", "Tứ quốc đàm luận"..... Các loại thư sách đa dạng, không thiếu thứ gì.

Thân thể nhỏ nhắn như bị nhấn chìm giữa biển sách, ánh đèn mờ lung lấp lóe nhưng vẫn có thể nhìn rõ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lãng Vô Song mới chịu ngẩng đầu lên từ bên trong đồng sách, chậm rãi xoay người qua lại, đưa tay xoa đôi vai đã có chút cứng ngắc, trái xong rồi lại đến phải.

Ánh mắt nàng có chút ngưng lại, thế giới này còn phức tạp hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Chủ nhân trước của thân thể này ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ, chạy đi tìm Thất hoàng tử ra, không còn biết gì nữa. Nên muốn hiểu được thế giới này nhanh nhất, nhiều nhất, không còn nơi nào thích hợp hơn là thư phòng - nơi chứa những tinh hoa trên mặt giấy.

Thời gian gần đây, ăn hay ở, Lãng Vô Song đều chuyển vào đây, dường như đã đạt đến mức độ mất ăn mất ngủ, dựa vào khả năng đã đọc qua là không quên được của mình, nàng cũng đã hiểu được đại khái về thế giới này.

Lãng Vô Song chậm rãi xoay người, nghiêng người nhích lại gần về giá sách sau lưng, ánh mắt nhìn lướt qua lướt lại, cuối cùng dừng lại ở khoảng tối dưới đáy giá sách, đó là một góc khuất đầy tro bụi, trong đó có đặt một hộp gỗ, giống như bị vứt đại ở đấy.

Sách ở Trần Bảo Các cuốn nào cũng được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, đồ bị vứt lung tung thật sự rất ít ỏi.

"Đây là vật gì?" Vì tò mò, nên Lãng Vô Song thuận tay rút hộp gỗ ra, cúi đầu thổi một hơi để xua đuổi đi lớp bụi dày trên mặt hộp, ngón trỏ nhẹ dùng lực, lòng hộp dần dần được khai sáng.

Tiếng gòn tan vang lên, nắp hộp được mở ra, một quyển sách ó vàng dần dần hiện ra ngay tầm mắt nàng.

"Đan lục...." Lãng Vô Song đưa hai ngón tay phui đi lớp bụi trên tấm bìa, chăm chú nhìn hai con chữ to lớn nổi bật lấp lánh ánh kim, sau một hồi, mắt đột nhiên sáng lên.

Những thứ nàng thích nhất là gì? Ngoại trừ vũ khí là vật nàng yêu thích nhất ra, còn có cả y thuật.

Luyện đan ở Tinh đại lục cũng giống như thứ y thuật mà nàng biết, nói trắng ra, luyện đan chính là lấy bảo vật quý giá của trời đất, sau đó dung hợp lại với nhau, luyện lấy tinh hoa cô đọng thuần khiết nhất của nó qua các biện pháp đặc biệt, cuối cùng là chế thành đan dược có hiệu quả thần thánh.

Để trở thành luyện đan sư, khả năng về huyền lực hay lực lượng tinh thần đều được đặt ra rất hà khắc, thiên phú là thứ mang tính chất quyết định, vì lẽ đó, mà luyện đan sư ở Tinh đại lục mới ít ỏi như vậy.

Chuyện luyện đan đối với người khác thì khó khăn, nhưng còn đối với Lãng Vô Song, chẳng phải nó cũng giống như xe nhẹ chạy đường quen thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Thiên tài

Ngày hè nắng chói chan, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ.

Lăng Kinh Thiên một thân mặc huyền bào xanh đen, đôi tay đặt ở sau lưng, chậm rãi đi tới tiểu viện Lăng Vô Song, mặt mày đầy phấn chấn, tràn ngập ý cười, đi theo trái phải hai bên hẳn là các đệ tử của Lăng gia.

"Gia chủ!" Hai huynh đệ Yến Nam, Yến Bắc nhìn thấy người tới, cùng bước lên một bước, một tay cầm bội kiếm, một tay áp sát tay kia, cung kính hành lễ.

"Ừ." Có thể nhận ra hôm nay tâm tình Lăng Kinh Thiên rất tốt, hẳn luôn vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm gật gật đầu, tay tùy tiện vẫy vẫy vài cái, chân bắt đầu nhấc lên định bước vào tiểu viện.

Điều bất ngờ là hai hộ vệ lại đột nhiên giờ tay cầm bội kiếm ra, khiến hai chuôi kiếm giao nhau, ngăn lão gia từ lại: "Gia chủ, Vô Song tiểu thư có dặn không cho bất kì ai vào quấy rầy mình lúc này."

Lăng Kinh Thiên ở Lăng gia, có bao giờ gặp qua hoàn cảnh này đâu? Nghe vậy, sắc mặt tức khắc trầm xuống, không giận mà uy, quát: "Hỗn lảo, chẳng lẽ đến cả ta mà cũng không thể vào viện của Vô Song sao?"

Ở Lăng gia mà cũng có người dám ngăn cản hẳn? Thật buồn cười.

Ai ngờ, Yến Nam, Yến Bắc liếc mắt nhìn nhau, mày khẽ nhíu nhíu, sắc mặt không biến không đổi: "Vô Song tiểu thư ra lệnh chúng ta phải canh gác ở đây, trong lúc này không cho bất kì ai bước vào, là bất kì ai."

Yến Nam, Yến Bắc tuy có chút khó xử, nhưng thái độ vẫn kiên trì như trước, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh câu cuối, là "bất kì ai".

"Các ngươi..." Lăng Kinh Thiên run run môi, từ phần nộ chuyển sang thành kinh ngạc.

Hai hộ vệ này của Vô Song là người do hắn tự tay tuyển chọn, đều là huyền giả cấp năm, thái độ của bọn họ đối với Lăng Vô Song, trước kia tuy rằng không thể hiện rõ qua khẩu khí, nhưng trong lòng chắc chắn vẫn có oán hận, bất mãn. Bắt đầu từ khi nào, bọn hắn đã nghe răm rắp theo lời Lăng Vô Song như hôm nay rồi?

Tới nỗi đến cả người làm gia chủ như hắn ra lệnh mà cũng không nghe. Thật kì quái.

Lăng Kinh Thiên nhăn mày, nhai ranh này rốt cuộc đang làm gì bên trong mà lại thần thần bí bí đến vậy chứ? Lăng lão gia cân nhắc một hồi lâu, cảm giận vầu vầu tay áo, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu đã vậy...."

"Đừng....."

Chưa chờ Lăng Kinh Thiên nói hết, từ trong viện đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, sau đó mạnh mẽ sập xuống, bụi đất bay tứ tung.

Thấy tình hình như vậy, Lăng Kinh Thiên sao còn bình tĩnh được nữa, một tay đẩy hai hộ vệ ra, chạy nhanh vào trong viện, đánh giá tình hình xung một chút, quát: "Vô Song, cái tên nhãi này này, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì hả?"

Ngữ khí Lăng Kinh Thiên vừa mang theo nghi hoặc vừa lộ ra lo lắng.

Hắn tưởng Lăng Vô Song vẫn đang nghiêm túc học luyện công mới không cho ai vào làm phiền, ai ngờ nhai ranh này lại trực tiếp làm nổ tiểu viện luôn, đúng là tức chết hắn, hôm nay không đánh nàng đến móng nở hoa, nàng sẽ không biết tại sao hoa hồng lại hồng mà.

Lăng lão gia phát phát tay áo đuổi bớt bụi cát đi, lòng cảm giận không nguôi.

Bụi đất bay đầy viện, ngăn cản tầm mắt của mọi người. Tiếng nổ oanh tạc vừa vang lên, cùng lúc đó có một bóng người vô cùng linh hoạt, tiêu sái xoay người mấy cái trên không trung đã thoát ra được khỏi đồng môn sương bụi. Sau đó, một đôi giày bó màu trắng chạm đất, bóng người xuất hiện, an an ổn ổn đứng ngoài tiểu viện.

Y phục nhiễm bụi, sợi tóc rối loạn, không phải Lăng Vô Song thì còn là ai?

"Vô Song, ngươi lại làm gì nữa rồi?" Lăng lão gia đã tức giận đến mũi cũng đỏ lựng, quát: "Ngươi đây là muốn phá hủy toàn bộ tiểu viện này sao?"

Lăng Vô Song hơi sùng sốt, ánh mắt lại đảo sang xung quanh, bên trái bên phải hơn mười đôi mắt đang cùng nhìn chăm chăm vào nàng, sao có nhiều người vậy?

Lăng Vô Song chưa trả lời, thu ánh mắt lại, đưa tay phui phui tro bụi trên vai xuống, thông thả ung dung nói: "Không có gì, chỉ là không khống chế được để xảy ra một chút ngoài ý muốn, nên lò luyện đan mới phát nổ mà thôi."

Luyện đan đúng là không dễ học, thao tác trong sách và thao tác thực hành vẫn có sự chênh lệch, mới không khống chế tốt thể lửa một chút mà đã làm nổ cả lò luyện đan, may mắn phản ứng của nòng đã nhanh hơn lò luyện đan nổ một giây, nếu để cả lò được thành phẩm đều bị hóa tàn tro hết thì nòng đã thật sự thất bại rồi.

"Luyện đan?!" Lăng Kinh Thiên kích động, thiếu chút nữa đã nhổ trụi bộ râu của mình xuống.

Vô Song nghiêng cứu luyện đan, có phải hấn gặp ảo giác không?

"Người không nghe lầm!" Lăng Vô Song có chút buồn cười khi nhìn bộ dáng đầy ngạc nhiên kia của Lăng lão gia, gật gật đầu, vừa nói vừa mở tay ra, giữa lòng bàn tay non mịn là bốn viên đan được màu xanh da trời.

Nàng nhìn tay ước lượng, tiếc nuối nói: "Nhưng lại không nhiều lắm, lần này chỉ luyện được bốn viên địa linh đan mà thôi."

Đan thì thành, nhưng tiếc là cuối cùng lại không khống chế lửa tốt, rút linh lực vào quá nhiều, không cẩn thận một chút đã làm nổ cả thành phẩm, may mắn nòng nhanh tay lẹ mắt chồm lấy vài viên chạy ra, kết quả mấy viên còn lại đã bị nổ rụi cả.

"Bốn viên địa linh đan?!" Lúc này đây, ngoài Lăng Kinh Thiên ra, mười mấy người xung quanh trăm miệng một lời mà rống lên.

"Àch..." Lăng Vô Song ngẩn ra, kinh ngã nhìn mọi người, nghi hoặc nói: "Các người kích động như vậy làm gì, chẳng phải chỉ là bốn viên địa linh đan thôi sao?"

"Chỉ là bốn viên địa linh đan? Chỉ là?" Đệ tử Lăng gia xung quanh nghe được lời này, choáng váng tập thể, chỉ hận không thể xông lên bóp chết nòng.

Người còn dám nói "chỉ có bốn viên địa linh đan?" Bốn viên mà "chỉ là" thôi sao? Luyện đan sư giỏi nhất hiện tại của Lăng gia luyện ra nhiều nhất cũng được bốn viên, vậy mà thái độ của người lại như chề ít như vậy sao?

"Khụ khụ..." Lăng Kinh Thiên không hổ là gia chủ của một gia tộc, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, đưa tay vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm nói: "Vô Song à, người trở luyện đan sư khi nào mà ngay cả gia gia ta cũng không biết, sao tối qua lại không nói cho gia gia nghe."

Hôm qua dùng bữa tối với nòng, hấn cũng không nghe được tin tức gì, sao Lăng Vô Song lại vô thanh vô thức trở thành luyện đan sư? Học từ ai? Tối nay cả hấn mà nòng cũng giấu.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lăng lão gia hơi trầm xuống, đáy lòng bất mãn, thầm mắng Lăng Vô Song bất hiếu.

Nhìn bộ dáng thờ ơ phi phi của Lăng lão gia, Lăng Vô Song khẽ nhếch môi đỏ, cười nói: "Ta cũng vừa mới biết thôi!"

Nàng vừa luyện ra được đan được, hấn cũng được xem là một luyện đan sư.

Lăng lão gia từ vừa tiếp thu lời của Lăng Vô Song, vô cùng kích động, mạnh mẽ giật chòm râu của mình xuống, vừa khiếp sợ vừa nói: "Vô Song, ý của người đây là lần đầu tiên người luyện đan?"

"Không sai!" Lăng Vô Song gật đầu, cười nói: "Tuy lúc luyện đan có xảy ra chút sơ xuất nhỏ, nhưng tốt xấu gì đan cũng đã thành rồi, dù chỉ có bốn viên thôi."

Đệ tử Lăng gia khiếp sợ đến thiếu chút nữa đã lăn ra bất tỉnh, có cần phải đã kích người đến vậy không? Không chỉ "không sư mà thành công", mà lần đầu tiên nòng luyện đan đã luyện ra được tận bốn viên địa linh đan!

Lăng Vô Song không biết, nếu để những luyện đan sư tự xưng là thiên tài nghe thấy mấy lời của nòng, chỉ sợ sẽ phải tức giận, nhục nhã tới ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Tặng đan

Tinh đại lục, để trở thành luyện đan sư, trước tiên phải là luyện đan sư cấp một. Để đến cấp một, thiên phú hơn người một chút thì chậm cũng là một năm, nhiều thì mấy năm, về sau cấp càng tăng sẽ càng gian nan.

Mọi người thâm khinh bỉ trong lòng, cái người này, dĩ nhiên chỉ trong một buổi tối mà đã trở thành luyện đan sư cấp ba, một lần luyện ra được nhiều như vậy mà còn làm ra đáng về tiếc nuối, đáng ghét, đúng là đáng ghét mà, có cần đã kích người khác lớn thế không? Chuyện này làm những người bình

thường như bọn họ sống thế nào được chứ?

Có điều, nếu bọn họ biết có tới mười mấy viên đan dược đã bị nổ mà tiêu tán, phòng chừng lòng sẽ đau đến nhỏ máu mắt.

Lăng Vô Song có chút đau lòng, nếu động tác của nàng nhanh thêm chút nữa, mười mấy viên đan dược còn lại kia hẳn đã chẳng bị nổ tới mất xác, nhớ tới đó, nàng không khỏi thấp giọng nhắc lại lần nữa: "Thật tiếc đồng dược liệu."

Cổ ý, tên này tuyệt đối là đang đã kích người khác, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng chúng đệ tử Lăng gia, còn nhớ vài ngày trước, nàng chọc Lăng Thương tức đến hộc máu, vì thế bọn họ càng thêm chắc chắn.

Nhưng thật ra mọi người ở đây đều nghĩ oan Lăng Vô Song, nàng vốn còn chưa biết rõ tình hình các luyện đan sư ngoài kia, nên khuôn mặt thương tiếc đứt ruột kia chính là hàng thật giá thật.

Chỉ là... Nói ra có ai tin?

"Tốt." Lăng lão gia vui đến đỏ mặt, vỗ vỗ vai tôn nữ bảo bối, liên tục nói: "Luyện đan rất tốt, Lăng Vô Song, ngươi tiếp tục làm nổ viện để luyện đan đi, cứ tùy tiện, ngươi làm nổ hết cả viện cũng chẳng sao, nổ hỏng rồi gia gia lại thay mới cho ngươi."

"Ách..." Lăng Vô Song cảm thấy đôi mắt mình đang co rút dữ dội, lão già này cũng thật là...

Đây chỉ là lần luyện đan thử đầu tiên của nàng, nên có chút thiếu kinh nghiệm, để lò luyện bị nổ. Về sau, nếu mỗi lần luyện đan là lại nổ lò luyện như lời Lăng gia chủ nói, thì có bao nhiêu lò luyện nữa cũng không đủ nàng dùng, được chứ?

Đột nhiên như nhớ tới điều gì, sắc mặt Lăng Kinh Thiên chìm xuống, mặt đầy uy nghi: "Chuyện ngày hôm nay, không ai được để lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị xử lý theo gia pháp!"

Phòng ngừa vẫn hơn, Lăng Vô Song mặc dù không thể tụ tập được huyền lực nhưng ở mặt luyện đan lại rất có thiên phú, thật sự đáng sợ, nếu bị người khác biết được, e là năng lực của Lăng gia hiện giờ sẽ không thể bảo vệ được nàng.

Chúng đệ tử đồng thanh trả lời: "Vâng..."

"Ừ!" Lăng Kinh Thiên thỏa mãn gật đầu, cho dù hẳn có liều mạng già này cũng không để bất cứ ai thương tổn đến Lăng Vô Song!

Cảm nhận được lo ngại dưới ngữ khí nghiêm khắc của Lăng Kinh Thiên, Lăng Vô Song siết chặt tay trong ống tay áo, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, nàng nhất định phải làm cho Lăng gia trở lại thời kì huy hoàng!

"Vô Song, cần cái gì cứ nói, gia gia sẽ phái người đưa tới hết, bây giờ gia gia không quấy rầy ngươi nữa, ngươi cứ tiếp tục, tiếp tục đi." Tuy đã có chút kiềm chế, nhưng trong lời nói của Lăng Kinh Thiên vẫn lộ ra vui mừng khó có thể diễn tả được.

Lăng Vô Song có chút buồn cười nói: "Biết rồi."

"Luyện đan giỏi, giỏi luyện đan." Lăng Kinh Thiên đưa tay vuốt vuốt râu, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, vừa cất bước ra khỏi viện vừa căn dặn: "Ai u, lão già ta đúng là không chịu nổi dọa la mà."

Nếu Lăng Kinh Thiên nghỉ ngơi một chút, nhớ lại thật sự sẽ bị kích thích, cái chòm râu không được bao nhiêu cọng kia hẳn sẽ bị hất dưới khiếp sợ mà rút trụ.

Đệ tử Lăng gia đứng xung quanh dần phục hồi lại tinh thần, theo sát gia chủ tuôn ra khỏi cửa viện, bọn họ thật sự không muốn ở lại đây để chịu đã kích nữa!

"Lão già hòa này già rồi mà cứ như lão hề vậy!" Lăng Vô Song thấp giọng cười khẽ một tiếng, thu lại ánh mắt.

"Tìm người dọn dẹp đồng này đi, sau đó đi đan đường lấy thêm một lò luyện đan nữa đến đây." Đào mắt nhìn sang Yên Nam, Yên Bắc, Lăng Vô Song móc từ lồng ngực ra một tờ danh sách dược liệu, phân phó: "Giúp ta thu mấy loại dược liệu trong đây, bây giờ liền đi đi."

"Vâng...."

Yên Nam cung kính hô, nắm danh sách dược liệu trong tay, cẩn thận nhìn một lượt từ trên xuống dưới, mới xoay người rời đi.

"Chờ chút." Lúc này, Lăng Vô Song đột nhiên gọi hai người họ lại.

Nghe vậy, Yên Nam Yên Bắc dừng chân nhìn lại, không rõ lý do, cung kính hỏi: "Tiểu thư, còn gì cần dặn dò sao?"

"Không có." Lăng Vô Song cười lắc đầu, bước lên một bước, mở bàn tay ra, đưa bốn viên địa linh đan cho hai người họ: "Cho các ngươi mấy viên đan dược này."

"A...?" Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ, nửa ngày sau mới phản ứng lại được, liền vội khoát tay, trả lời: "Cái này....tiểu thư, những viên địa linh đan này thật sự quá quý, thuộc hạ vạn vạn phần không dám nhận, tiểu thư nên đưa cho lão gia giữ thì hơn."

Địa linh đan là đan dược hệ chữa trị, trọng thương thể nào, chỉ cần người còn một hơi, nuốt viên địa linh đan kia vào, trong thời gian một tuần, dù huyền lực không thể khôi phục được hoàn toàn, nhưng vết thương trên thân thể lại lành đến bảy tám phần.

Ngày ấy, Lăng Vân Tích bị phế đan điền, một thân thương thể như vậy mà Lăng lão gia cũng chỉ cho nàng ta một viên địa linh đan, từ đó có thể hiểu được địa linh đan này đối với một huyền sư mà nói, là thứ quý giá tới cỡ nào.

Thấy hai người từ chối, Lăng Vô Song khẽ nhíu mày, mặt có chút giận dữ, tiếp tục đưa đan dược cho hai người, trầm giọng nói: "Kêu các người lấy thì các người cứ lấy."

Yến Nam Yến Bắc vội vã đưa tay nhận lấy, lo sợ làm nó vỡ vụn, nâng niu bốn viên linh dược màu xanh thẫm giống như bảo bối, xung viên địa linh đan có linh khí vờn quanh, óánh nhuận sáng bóng, là một sản phẩm cầu kỳ chất lượng.

Hai người lại đưa mắt nhìn nhau, mân mân môi, trong mắt xuất hiện rất nhiều tâm tư khó nói, một lát sau, hai người mới cất cẩn thận đan dược vào trong lòng, khom người nói: "Đa tạ tiểu thư, vậy thuộc hạ xin nhận nó."

Đan dược quý giá cỡ này, dù ở Lăng gia, cũng chỉ có đệ tử đặc biệt mới có tư cách nhận lấy. Vậy mà tiểu thư Vô Song vừa ra tay, đã cho bọn họ tận bốn viên, hai tên hộ vệ cảm động, âm thầm thở thốt, về sau hai cái mạng này chính là của tiểu thư Vô Song.

"Ừ." Lăng Vô Song thỏa mãn gật đầu, nhẹ phẩy ống tay áo: "Đi xuống đi."

Dù ở kiếp trước hay kiếp này, nàng luôn chưa từng keo kiệt với người của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Tuyệt sắc nhân gian

Trên bầu trời đen kịt có vài đốm sao sáng nhỏ vụn nằm rải rác khắp nơi, bóng tối vô biên tựa như tấm màn trên sân khấu, che lấp đi phồn hoa vô cùng xa mỹ ở sau lưng.

Vào buổi tối, các hộ dân ở kinh đô Đông Lâm lần lượt lên đèn, trên tầng cao nhất của các lầu treo đèn màu lơ lửng, xe ngựa trên phố lớn tấp nập như nước, người ra người vào, người đến người đi, tiệm bán thuốc, các sạp nhỏ bày ra những thứ đồ linh tinh, lầu quán trà, tiếng rao bán, tiếng trả giá, các loại âm thanh đan xen nhưng không hề hỗn loạn.

Còn vào ban ngày mùa hè, kinh thành phẳng phất giống như một cái lồng hấp nạm vàng, không khí khô nóng bao bọc xung quanh, không biết từ bao giờ trên con phố đông đúc lại xuất hiện một vị thiên kim xinh đẹp ngút trời vô cùng mỹ lệ, hấp dẫn hàng loạt ánh nhìn của mọi người.

Thứ khiến tầm mắt mọi người dừng lại chính là một tiểu cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tuy còn nhỏ nhưng đã rất có phong thái của một mỹ nhân, linh lung hấp dẫn, y phục màu xanh lam, đơn giản sạch sẽ, chân quấn thêu một nhánh ngọc trúc, suối tóc đen dài bóng bẩy được một sợi tơ màu xanh lam buộc gọn sau đầu, đuôi tóc tùy ý buông xuống bên hông.

Khuôn mặt xinh đẹp như ánh trăng, cái trán trắng nõn, mũi ngọc thanh tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt tự nhiên, không bôi chút son phấn.

Đơn giản, lạnh lùng, tuyệt sắc.

Quanh thân tỏa ra khí chất thanh tuyệt hiếm có, lãnh ngạo mà xa cách, cộng thêm một thân y phục màu xanh lam kia, chỉ nhìn cũng đã khiến người khác cảm thấy toàn thân thoải mái, vui tai vui mắt.

Bước chân nhịp nhàng nhẹ tênh, xinh đẹp như tiên, xuất trần thoát tục, thất lung ngọc ngà mềm mại.

"Nữ tử thể này nhất định chỉ có ở trên trời..." Mọi người cùng nhau cảm thán, nhìn đến ngẩn ngơ, thậm chí còn có người nhìn đến giẫm lên chân nhau.

Kinh thành của bọn họ có cô nương đẹp thế này từ bao giờ? Quả thật so với Đại tiểu thư phủ Hộ Quốc - yêu nữ Lý Mị Nhi còn muốn đẹp hơn trăm phần.

"Tiểu thư, đồ đã mua đủ rồi, còn cần mua gì nữa không?" Yến Nam hai tay xách đồ, ôm một đồng thứ ở trước ngực, hỏi nữ tử đi đằng trước.

Nữ tử y phục màu xanh lam, bước chân nhàn nhã kia chính là Lăng Vô Song.

Trong khoảng thời gian trước, nàng luôn tập trung nghiên cứu ở nhà, thu hoạch được khá nhiều thứ, thừa dịp cơ hội đi mua dược liệu này, ra khỏi phủ nhìn xung quanh cũng tốt. Lăng gia có nhiều dược liệu, nhưng vẫn chưa tới mức dược liệu nào cũng có.

Lăng Vô Song không dừng chân, thuận miệng trả lời: "Các người biết chỗ nào có Thiên Xích Chu Quả không?"

Yến Nam ngân ra, cất bước đuổi theo: "Linh dược như Thiên Xích Chu Quả sợ là chỉ có ở chợ đêm hoặc là những chỗ như buổi đấu giá mới có."

Tinh đại lục có rất nhiều kỳ trân dị bảo, thật sự rất nhiều, thậm chí là có cả thứ vô giá, trừ y quán ra, các loại bảo bối tốt hơn chút đều tập trung ở chợ đêm hoặc những buổi đấu giá.

Yến Bắc dời đồng dược phẩm trước mặt ra, cũng nói: "Hôm nay trời nắng to, nếu tiểu thư còn muốn mua cái gì nữa thì cứ dặn dò hạ nhân đi ra mua là được rồi, không cần tự mình khổ cực chạy ra đây một chuyến đâu."

Nghe vậy, Lăng Vô Song nghiêng đầu qua chỗ khác, cười nói: "Được rồi, các người mang đồ về Lăng phủ trước đi, ta đi dạo một chút rồi tự về sau."

Nàng muốn đến các y quán, bây giờ nàng rất cần Thiên Xích Chu Quả, xem nó có thể thay đổi thể chất của nàng được chút nào không.

"Chuyện này.... Vâng." Yến Nam Yến Bắc có chút chần chờ, nhưng cũng không nhiều lời, hai người ngoan ngoãn mang theo đồ quay trở lại phủ.

Lo lắng bỏ về trước thì tiểu thư sẽ bị bắt nạt? Trải qua thời gian tiếp xúc mấy ngày, bọn họ xem như là đã thấy rõ, bây giờ tiểu thư Vô Song không đi bắt nạt người khác là bọn họ đã a di đà phật rồi.

Hai người vừa xoay người rồi đi vừa thăm khản cầu, tuyệt đối đừng có ai không có mắt, đại đột lao đầu vào lưỡi dao.

Bước chân dừng trước một túp lâu gọi là Minh Khê Lâu, Lăng Vô Song ngẩng đầu nhìn bảng tên quán đặt ở trước cửa, miệng có chút khát.

Minh Khê Lâu là sản nghiệp của Vân gia - một trong bốn tú đại gia tộc ở Đông Lâm, thế lực của bốn gia tộc đan xen chằng chịt, mỗi gia tộc chiếm một yếu điểm của thị trường, thậm chí trong bóng tối có lẽ còn đã lan sang bốn quốc gia khác.

Thiết kế Minh Khê Lâu cũng rất đặc biệt, tông chủ đạo là màu đỏ, tám màn mỏng màu vàng nhạt là phụ, lầu một là phòng khách, chính giữa *vũ đài đang có mỹ nữ che mặt bằng lụa mỏng đánh đàn diễn tấu, linh động, lộ ra một nửa khuôn mặt xinh đẹp bị khuất dưới đàn tỳ bà, lầu hai dành cho khách quý, còn nhả gian trên lầu chính là địa bàn của người có tiền có thế.

**vũ đài: sân khấu.*

Lăng Vô Song bước vào trong, mặc kệ ánh mắt xung quanh đang ào ạt đổ về mình, bước chân mềm mại, đi lên lầu hai, vô số con mắt lén lút nhìn theo bóng dáng bé nhỏ kia.

Trong một nhả gian ở lầu hai, vài nam tử trẻ tuổi đang trò chuyện vui vẻ, uống trà tán gẫu, rất tiêu sái tự tại.

"Diệp, người mau nhìn qua kia." Vân Khanh Trần xếp lại quạt giấy trong tay, huyết huyết cúi chỏ lên người Nam Cung Diệp ngồi kế bên.

Minh Khê Lâu là sản nghiệp Vân gia, Vân Khanh Trần là Đại thiếu gia của Vân gia, nên hẳn xuất hiện ở đây cũng không có gì là kì lạ, mà hần và đám công tử cùng Nam Cung Diệp là huynh đệ thân thiết đến độ đánh gãy xương vẫn còn dính lại gân, từ đó suy ra, Nam Cung Diệp xuất hiện ở đây, càng không có gì là kì lạ.

"Nhìn cái gì." Nam Cung Diệp chỉ uống rượu, nhúu nhúu mày, tựa như không hề có hứng thú với sự ngạc nhiên của Vân Khanh Trần.

Vân Khanh Trần nhẹ lay quạt giấy, thờ dài nói: "Tôi ta còn không biết kinh thành từ khi nào lại xuất hiện một mỹ nhân như thế, bốn thiếu gia phải đi hỏi thăm một chút, để trích thời gian tới cửa cầu hôn, cái này xem như là *tiền hạ thủ vi cường đấy."

**tiền hạ thủ vi cường: ra tay trước để dành lợi thế.*

Thấy Nam Cung Diệp không quan tâm tới lời mình, Vân Khanh Trần lại đưa cùi chỏ gác lên vai hắn: "Ai ai, ta thấy người vẫn nên ngẩng đầu lên nhìn một cái đi, bỏ qua mỹ nữ cỡ này, chính là tiếc nuôi của cả đời người."

"Đi ra chỗ khác, bản diện hạ cảm thấy phiền lắm." Nam Cung Diệp nhúu lại hàng mày rậm, thiếu kiên nhẫn khẽ hừ một tiếng, hắn ở hoàng thất, có loại mỹ nữ nào chưa từng thấy qua?

Tuy nghĩ vậy, nhưng Nam Cung Diệp cũng nghe lời, ngẩng đầu lên, nương theo ánh mắt Vân Khanh Trần mà nhìn sang, chỉ mới thoáng nhìn một cái, con người đột nhiên co rụt lại, bên trong đôi mắt chứa đựng vô vàng kinh ngạc.

Tuyệt sắc nhân gian, Nam Cung Diệp chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung chấn động trong lòng hắn bây giờ.

Có điều, tại sao nữ tử này lại cho hắn cảm giác vừa như quen thuộc mà vừa như không, nhưng mà, rốt cuộc hắn đã gặp nàng ở đâu?

Ngày xưa Lăng Vô Song vì chạy theo sở thích của Nam Cung Diệp, nên lúc nào cũng trang điểm thật đậm, ăn mặc như một con hát. Bãi sân ngày ấy, Lăng Vô Song bị Hoàng Kim Sư Tử vờn đến mặt đầy bụi bặm, đầu tóc ngổn ngang, coi như có khí chất như bây giờ, Nam Cung Diệp nhìn thấy nhất thời cũng sẽ không nhận ra.

"Thế nào, đẹp như ta nói đúng không?" Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Nam Cung Diệp, Vân Khanh Trần tựa hồ có chút đắc ý, hắn giơ một ngón tay

lên, lắc trái lắc phải: "Có điều, bốn công tử coi trọng cô nương này trước, chưa tới lượt tiểu tử ngươi dõm tới, trước tiên ngươi vẫn nên tìm cách đối phó với vị hôn thê khó chơi kia của ngươi đi."

Nhắc tới chuyện này, giữa đôi lông mày Nam Cung Diệp lóe qua tức giận, giọng nói đặc biệt âm trầm: "Bản điện hạ nói rồi, đừng có nhắc tới tên rác rưởi kia trước mặt ta nữa."

"Nhắc mới nhớ, kì lạ, tại sao dạo gần đây ta lại không thấy nữ tử kia nữa." Vân Khanh Trần nhún vai một cái, vẫn không sợ chết cười nói: "Ta còn nghe được một chuyện, có người có lòng tốt đưa vật quý tới cửa, nhưng kết quả là cả được cả người đều bị người ta ném ra ngoài."

"Hả? Còn có chuyện này sao? Sao bọn ta lại chưa từng nghe qua, ha ha ha." Những công tử xung quanh cũng nháo nhào lên tiếng, lẽ nào phế vật kia bỗng đổi tính?

"Các ngươi ngậm miệng lại hết cho ta....." Nam Cung Diệp nổi giận quát, giương tay áo bảo lên, tiện tay chưởng ra một luồng huyền khí màu cam.

Nếu phế vật kia có được một phần dung mạo của cô nương này thôi, hẳn cũng có thể nhin, cưới làm đồ trang trí cũng được, nhưng nàng lại không có gì hết, hơn nữa còn ra sức khiêu chiến với kiên nhẫn của hắn, làm vậy thì có thể gây sự chú ý của hắn sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Huyền khí màu cam phóng tới trước mặt, Vân Khanh Minh vội lắc mình né tránh, sau lưng lập tức truyền ra tiếng chấn động, chia năm xẻ bảy, vỡ vụn đầy đất của chiếc hoa đăng, Vân Khanh Trần sợ hãi vỗ vỗ ngực: "Tiểu tử ngươi vậy mà lại ra tay thật."

Lấy thực lực huyền sư cấp chín của Nam Cung Diệp, Vân Khanh Trần hẳn thật sự không tiếp được một chiêu, thấy một màn này, những người xung quanh thăm hiểu Nam Cung Diệp đã tức giận rồi, lập tức ngậm miệng lại.

Nam Cung Diệp hừ lạnh một tiếng, bùng lên chén rượu trên bàn, ngừng đầu uống cạn một hơi, đột nhiên nện bình rượu ầm xuống đất, hiển nhiên là con giận vẫn còn sót lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Đừng để ta gặp lại tên rác rưởi Lăng Vô Song kia, nếu không, bản điện hạ nhất định sẽ lột da của nàng!"

Dứt lời, Nam Cung Diệp dùng khí lực nghiền nát chén rượu trong tay, mặt đầy phẫn hận.

Hắn không biết, người trong miệng hắn vừa nhắc đến tưởng như xa cuối tận chân trời, thật ra đang ở gần ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Gặp con ruồi trên đường đi

Lăng Vô Song ngược lại đúng là rất nhân nhạ thoải mái, chậm rãi đi dạo tới lầu hai, chọn một chỗ bên cửa sổ mà ngồi xuống, gọi hầu bàn một chén trà xanh, mấy loại bánh ngọt, tay nâng trà thơm, tiếng đàn vắng vắng bên tai.

Ngón tay dài nhỏ nhẹ gõ gõ lên mặt bàn, ánh mắt đặt dưới đường lớn, ngắm nhìn cảnh người đến người đi sinh hoạt bình thường, nhân nhạ nhìn đến nửa ngày, tâm tình mới hiếm hoi tốt lên được chút.

Nhưng con ruồi thật sự đúng là một loài sinh vật vĩ đại, chúng luôn tồn tại ở xung quanh, sự xuất hiện của chúng càng không bị ảnh hưởng bởi địa lí và không gian, thậm chí là không phân chia sự khác biệt về chủng tộc, nói thí dụ như....

"Ai u, ta nói đây là tiểu cô nương nhà nào mà lại dám ngồi chỗ của bốn công tử, có phải không muốn sống nữa rồi đúng không?"

Sau lưng đột nhiên xuất hiện một tiếng trêu đùa, tay ngọc cầm chén trà sứ của Lăng Vô Song dừng lại giữa không trung, ánh mắt ngược xuống ngắm các cánh hoa lớn vờn bên trong trà, phiêu tán nhỏ vụn, hơi dập dờn mở ra.

Lăng Vô Song môi câu ra một độ cong nhẹ, động tác trì trệ mất một giây, sau đó, tiếp tục uống trà nghe khúc, làm như không nghe thấy tiếng trêu đùa phía sau.

"Rầm...rầm...rầm..."

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân rầm rập, khiến sán bị chấn động hơi lung la lung lay, dù có thể thấy được trọng lượng người kia lớn đến thế nào.

"Diệp, mau nhìn, hình như nữ tử kia gặp phiền phức." Vân Khanh Trần gấp quạt giấy lại: "Rốt cuộc cũng có cơ hội rồi, bây giờ, tới lượt bốn công tử lên sân khấu."

Vân Khanh Trần vừa định đứng dậy làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ khi nhìn rõ người đến kia là ai, mặt nhất thời tối sầm lại, vịn vịn hết mấy lần, sao lại là tên bá vương này.

"Là hắn." Nam Cung Diệp và Vân Khanh Trần liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, Nam Cung Diệp lắc lắc đầu, không muốn manh động.

Lăng Vô Song thầm đoán người đến ở sau lưng, thân cao bảy thước, cơ thể béo phì, đặc biệt bên hông còn có một vòng thịt mỡ, bụng phệ như đã hoài thai mười tháng, to như thùng nước, mỗi lần bước đi, rung lên rung xuống, lảo đảo lảo đảo.

Vân Khanh Trần mím mím môi, quạt giấy vừa được gấp lại, lại yên lặng mà ngồi xuống, lặng lẽ dõi theo kì biến sắp tới. Lúc này, xung quanh dần phát ra tiếng bàn luận xì xào to nhỏ.

"Đó là nhi tử Lý Minh Huy của Lý tướng quân phủ Hộ Quốc Tướng quân, xem ra, hôm nay vị tiểu thư này thật sự gặp phiền phức rồi."

"Đúng vậy. Ai lại dám can thiệp bá vương này chứ, đến cả con cháu hoàng thất còn phải nhượng hán ba phần."

.....

Tổ tiên của lão Hộ Quốc Tướng quân, vốn là người có công khai quốc.... Chỉ cần công lao đó thôi, đã có thể đoán được địa vị của phủ Tướng quân ở Đông Lâm quốc thế nào, có điều, đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là thực lực của lão thái gia Tướng quân.

Cấp một phong hào Thánh giả, kiếm thuật đẳng cấp, cổ đạo Trần Tâm, kiếm thánh Lý Thiên Nhất!

Kiếm thánh Lý Thiên Nhất là một trong hai cường giả mạnh nhất, gồm có một phong hào Thánh giả cấp một và một Thiên huyền cấp chín đỉnh cao. Tuy thực lực giữa hai người này chỉ chênh lệch nhau một cấp, nhưng lại khác biệt một trời một vực, không thể giống nhau.

*(*nhắc lại chuyện cũ: đỉnh cao là giai đoạn cuối cùng của một bậc.)*

Mà Lý Minh Huy này lại chính là tôn tử mà Lý Thiên Nhất yêu thương nhất, hẳn đi đến phía sau Lăng Vô Song, thấy nàng vẫn ung dung uống trà, nhất thời giận dữ, ở Đông Lâm quốc này còn có kẻ dám không đặt lời nói hắn vào tai sao?

Lý Minh Huy hung tàn cười, nhanh chân vòng qua chỗ cạnh Lăng Vô Song, mở miệng quát: "Thúi kỹ nữ, lập tức cút ngay cho lão tử, nếu không thì đừng trách bản thiếu gia không khách khí."

Nhưng chỉ mới thấy được một bên gò má Lăng Vô Song, Lý Minh Huy đã trợn mắt ngoác mồm, miệng hơi giương ra, kinh động như đang gặp tiểu muội thân tiên vừa trưởng thành kẻ bên nhà.

Lớn đến tuổi này, hắn chưa bao giờ gặp qua ai xinh đẹp như thế!

Kết quả là, trong đôi mắt phát sáng, ngũ khí hung ác lập tức biến mất, cười đến đôi mắt chỉ còn là một cái khe, hắn chà chà tay, áp lên gò má đầy thịt mỡ: "Ai nha, không ngờ lại có người đẹp như nữ tử này, như vậy đi, ta cho ngươi hai lựa chọn, theo bốn đại gia, sau này được ăn ngon uống say, hoặc là chỉ theo ta một đêm, thì chuyện ngày hôm nay ta sẽ xem như chưa từng có."

"Quá vô liêm sỉ!" Xung quanh nhất thời vang lên một trận náo động, cô nương nhà người ta chỉ ngồi đó uống trà cũng xem như đã chọc tới người? Đừng vô liêm sỉ đến thế chứ, người tính ngang ngược làm gì người ta?

Lý Minh Huy bá đạo ngang ngược quen thói, sao có thể bận tâm người khác nhìn vào như thế nào, mặt đầy hèn mọn, mũi vênh lên trời hừ hừ: "Nếu không...."

"Nếu không thì sao?" Lăng Vô Song đặt chén trà xuống, ngón tay tinh tế chậm rãi trượt trên bề mặt sứ, ánh mắt lưu chuyển, thuận miệng hỏi Lý Minh Huy.

Huy....

"Xoạt...." Xung quanh nhất thời vang lên hàng loạt tiếng hít vào.

Lá gan cô nương này thật quá lớn, lại dám nói chuyện như vậy trước mặt Lý Minh Huy, này rõ ràng là khiêu khích, nhiều người còn dời mắt đi chỗ khác, không đành lòng nhìn thẳng một màn mỹ nhân nhuộm máu sắp xảy ra.

"Hahaha... Nếu không thì sao? Mỹ nhân ngươi dĩ nhiên lại hỏi ta nếu không thì sao." Lý Minh Huy nhìn mấy kẻ nô bộc sau, ngửa đầu cười to.

Một giây sau, ánh mắt đã chuyển sang hung tàn, Lý Minh Huy uốn uốn tay, dùng tay không đánh một quyền lên cây trụ gỗ bên cạnh: "Nếu không thì đừng trách tại sao gia ta lại không thương hoa tiếc ngọc."

Sau một quyền của Lý Minh Huy, chỉ thấy lều các hơi lung lay, vây quanh nhìn khối gỗ từ hắc đàn bị Lý Minh Huy đánh trúng, gỗ từ hắc đàn vốn cứng như núi đá, vậy mà lại bị đánh lõm vào tạo thành hình một nắm đấm.

Có một lão thái gia bậc phong hào Thánh giả, Lý Minh Huy cũng không giống những công tử chỉ biết ăn no chờ chết khác, việc dùng thiên linh địa bảo thường xuyên cũng giúp hắn tích tụ được một phần thực lực đáng kể, mà một thân huyền lực của Lý Minh Huy, cũng đã tới cấp năm của bậc Huyền.

Lúc này, rốt cuộc Lăng Vô Song cũng chịu ngẩng đầu lên, ánh mắt theo cánh tay Lý Minh Huy, nhìn sang cái hố lõm rõ to trên cây cột được làm bằng gỗ từ hắc đàn.

Nhìn trực diện với Lăng Vô Song, Lý Minh Huy vừa kinh diễm không thôi, vừa đặc ý đảo dặt, rung đùi nói: "Thế nào? Đã sợ chưa? Mau quỳ xuống lạy gia vài cái, thì ta sẽ tạm tha cho ngươi."

Lý Minh Huy ngẩng cao đầu, nắm đầm vẫn còn đặt trên thân cây cột, bày ra một tư thế tự cho là tiêu sái, chờ nữ tử trước mắt quỳ xuống xin tha.

Lăng Vô Song khẽ cau mày, lại nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một cái, mới không chút hoang mang nói: "Trước tiên không nói những thứ khác, chỉ đề cập tới một thân thịt mỡ này của ngươi, coi như là bàn về thể tích, ngươi như vậy mà đánh một quyền chỉ tạo ra được một lỗ hồng nhỏ như thế, ngươi không hổ thẹn, nhưng ta lại cảm thấy xấu hổ thay cho ngươi."

Lăng Vô Song chuyển mắt, trong lời nói nhàn nhạt thể hiện rõ sự xem thường.

Người xung nhất thời phì cười ra tiếng, ai cũng không ngờ nữ tử thuyết sắc thoát nhìn mảnh mai này, lại có thể ác miệng như thế, chỉ một lời đã trực tiếp đã kích vào yếu điểm.

"Khụ...khụ" Vân Khanh Trần vội bỏ chén trà trong tay xuống, suýt nữa thì đã bị sặc nước miếng chết.

Nam Cung Diệp cũng giật giật khóe miệng, đôi mắt xẹt qua một chút khác thường, bậc này chế nhạo, mà nàng lại có thể nói nhẹ tựa như mây gió như thế. Nhưng mà, cuối cùng nàng sẽ ra sao? Nam Cung Diệp hí hí hai mắt, hẳn không phải là không thể ra tay cứu giúp, nhưng vì một nữ tử xa lạ mà ra tay đắc tội với kiếm thánh Lý Thiên Nhất của Hộ Quốc phủ, chọc đến phiền phức không tất yếu, không phải là tác phong làm việc của hắn.

Điều này cũng là điều khiến mọi người lo lắng nhất, lời nói của nàng đúng là chỉ nhẹ nhàng không quá thạo, nhưng với kẻ ngang ngược như Lý Minh Huy, kết cục của nữ tử này sẽ ra sao, dáng người nhỏ nhắn kiều mỵ của nàng, cũng chỉ là chuyện của một nắm đầm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Giữa nơi nào đó

Lý Minh Huy như người say, mặt đỏ chót, hẳn vốn chỉ muốn khoe một thân thực lực hùng hậu, ai ngờ lại bị mỹ nhân chế nhạo như thế.

"Ngươi!" Hắn đột nhiên uốn cái eo to đùng như thùng nước, thu lại nắm tay, vụn vỡ theo đó mà là tả rớt ra rơi xuống mặt đất.

Thuộc hạ sau lưng Lý Minh Huy một bộ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, thiếu gia ghét nhất là người ta nói hắn béo, nữ nhân này đúng là không biết sống chết, thật đáng tiếc.

"Tốt, tốt, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Lý Minh Huy mất lộ ra hung quang, tức giận rống lên một tiếng, đi nhanh tới chỗ Lăng Vô Song, vung nắm đầm lên: "Nha đầu thú, hôm nay để bản đại gia dạy cho ngươi biết cái gì là..."

"Xoạt"

Còn chưa nói xong, không biết một tiếng vang từ đâu phát ra, sau khi thấy rõ, mọi người như muốn rớt cả tròng mắt xuống, chỉ thấy làn váy thủy lam của Lăng Vô Song tung bay, giờ một chân ra...

"A"

Lý Minh Huy đôi mắt đỏ bừng sung huyết tròn to, thân hình to mọng cong vồng, hơi cứng lại, kéo tóc kêu la thảm thiết, quý khốc sói gào, tàn tạ như phụ mẫu chết.

"Này..." Người xung quanh há to mồm, vô cùng khiếp sợ, nửa ngày sau cũng không gặn ra được một chữ.

Nữ tử đột nhiên giang ra một chân không quan trọng, Lý Minh Huy bị đá đau đến kêu thảm thiết cũng không quan trọng, quan trọng là nàng nhìn như chỉ quơ chân nhẹ, không nghiêng không lệch, nhắm ngay hạ bộ mà đá thẳng tới.

Ngươi nghe tiếng tru kinh thiên động địa, âm trầm vang dội này là có thể tưởng tượng được...

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết, mấy trăm mạng trong Minh Khê Lâu, an tĩnh đến mức một cây trăm roi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng, có người còn khiếp sợ tới há to mồm, thức ăn rớt ra lúc nào không hay.

Sau một tiếng hét thảm, Lý Minh Huy thân hình dài rộng, như cây chổi quét xuống sàn một cái, bay ngược ra ngoài, đây đúng là loại tư thế khó đỡ được, phá gãy dây lan can khắc hoa, cơ thể tung theo đường cong parabol, bay thẳng xuống đại sảnh lầu một.

"Rầm..."

Là một tiếng va chạm trầm thấp đáng sợ...

Chỉ thấy trên sàn lâu lâu hai, một đạo dấu vết dần trở nên trắng xóa, từ chân nữ tử, vụn gỗ kéo dài đến tới lan can.

"Thật ồn, rốt cuộc cũng yên tĩnh!" Lăng Vô Song bình tĩnh thu chân lại, giống như người vô tội, bùng lên ly sứ, tiếp tục uống trà của mình.

"Mẹ ơi..." Chúng nam nhân lấy lại tinh thần sau một trận đại ra, ai nấy cũng hít một ngụm khí lạnh, đồng thời bắt giác kẹp hai chân lại, né Dung Khuynh ra nhanh như thỏ, tránh càng xa càng tốt.

Đây là nữ nhân sao? Có nữ nhân như vậy sao? Có nữ nhân nào buru hân đến vậy sao.

Lý Minh Huy là một Huyền giả bậc Huyền cấp năm, nằng một chân đá bay người ta thì đã thôi, không biết sao lại còn muốn lấy mạng cái chân ở nơi giữa đống quần như vậy! Ngần vịn lần dùng nói rằng người không có ý.

Vân Khanh Trần run run tay, khiến cái quạt xếp rớt xuống đất, hai chân bắt giác hơi khép lại, hầu kết lên xuống liên tục, từng hồi gió lạnh thổi qua vèo vèo trong lòng, nuốt nuốt nước miếng nói: "Diệp, ta nghĩ vẫn nên nhường lại cho người, nữ nhân này ta sợ mình nuốt không nổi!"

Ngoại trừ nữ nhân quái thai ở Lý gia ra, hẳn không biết từ khi nào kinh thành lại có thêm một nữ tử thiên tài như vậy, Lý Minh Huy chính là huyền giả cấp năm bậc Huyền, thế nhưng lại chịu không nổi một cước của nàng.

Nam Cung Diệp đen mặt, từng câu từng chữ như rít ra từ kẽ răng: "Bỏ điện hạ cũng sợ bao tử không dung nổi!"

Khi nghe nàng nói chuyện, hẳn càng cảm thấy nữ tử kia quen thuộc vô cùng, bỗng chốc trong đầu Nam Cung Diệp hiện ra một bóng người, mấy ngày trước, thị vệ của hắn mang được tới cửa tặng, người đó hồi báo lại bị Lăng Vô Song dùng một chân đá bay ra ngoài, hình như giống giống với tình hình bây giờ....

Suy nghĩ lung tung, Nam Cung Diệp buồn cười lắc đầu, Lăng Vô Song kia nặng mấy cân, hẳn còn không biết sao? Không nói đến thực lực yêu nghiệt, chỉ nói dung mạo thôi, phé vật kia có thể bằng một phần hai mươi của nữ tử kia sao?

Bất quá, nữ tử này, hẳn coi trọng, chỉ có nữ tử độc đáo như vậy mới có thể cùng sánh đôi với hắn.

"A....a....ta....ta...."

Lý Minh Huy ngã xuống sân khấu phía dưới, tay ôm thân dưới, lăn lộn đầy đất, liên tục kêu rên.

Sau một lúc lâu, lại nghe "phanh" một tiếng, hẳn lại xui xẻo ngã từ sân khấu ngã xuống đất, đám hạ nhân rốt cuộc cũng bình tĩnh, mới vừa rồi còn luống cuống tay chân không biết phải làm gì, bây giờ lại lao đầu xuống tầng dưới!

Lăng Vô Song uống xong hộp trà cuối cùng, vừa đứng dậy, ung dung thông thả đi đến chỗ lan can gãy nát, rũ mi nhìn xuống, cười nói như không biết gì: "Bỏ cô nương cũng dạy người một chiêu gọi là chim bay khỏi thiên sơn, không biết người cảm thấy thế nào?"

Tuyệt, một chiêu này...thật sự rất tuyệt, trong lòng mọi người ai cũng nghĩ như vậy, còn đại gia người thì sao? Thật đáng châm chọc, không biết Lý Minh Huy sau này, còn có thể làm nam nhân được không...

"Nếu đại gia người không hài lòng, bỏ cô nương có thể làm mẫu lại lần nữa." Lăng Vô Song nhẹ giọng cười, cất bước xuống lầu, người chung quanh tự giác tản ra, tự giác mở ra một con đường lớn cho nàng đi qua.

"A.....a...."

Khuôn mặt đầy thịt mỡ của Lý Minh Huy phát đỏ, cuộn người trên đất, run lấy bầy, vẫn gào rống đến khản cả giọng.

Thấy Lăng Vô Song bước xuống, hẳn trừng mắt nhìn đôi giày đang lướt qua hắn mà đi, ánh mắt như rắn độc, giọng đứt quãng: "Người, người có biết ta là ai không, nếu ta tâu trình lên Hoàng thượng, chắc chắn người sẽ bị băm thây vạn...."

Ai ngờ, Lăng Vô vừa mới cất bước đi, đột nhiên xoay người quét một chân đến sóng lưng Lý Minh Huy, thân thể theo âm vang chấn động mà bay vút qua bức tường đối diện, sau đó ngã xuống đất, đầu ngoẹo sang một bên, lần này hẳn đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

"A, thiếu gia..." Bọn hạ nhân Lý Minh Huy mang theo cấp tốc chạy đến.

"Đúng là không tiện, nhưng e là người phải để ta đánh xong mới có thể đi tấu lại với Hoàng thượng được." Tiện tay phui phui y phục, Lăng Vô Song cười vô cùng sáng lạn.

Người xung quanh mắt nhắm mắt mở nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ thật sự không dám nhìn trực diện, thậm, thật thê thảm, đúng là rãnh rỗi tìm chuyện, cô nương này trước sau cũng sẽ đi, người còn muốn liều mạng đi trên người ta làm gì chứ?

Một cước kia, chỉ sợ là...Lý Minh Huy sẽ thật sự bị triệt sản hoàn toàn!

"Người cứ ngủ một giấc ngon đi, rất nhanh trời sẽ sáng." Liếc mắt nhìn Lý Minh Huy một cái nữa Lăng Vô Song mới xoay người rời đi.

Mọi người đồng loạt cảm thán, thăm mừng trong lòng, gieo nhân nào gặp quả nấy, tên bá vương Lý Minh Huy này thường ngày rất hay bắt nạt nam tử trên ghẹo nữ tử ở kinh thành, không một ai dám quản, hôm nay cuối cùng cũng xem như đá trúng tấm sắt rồi.

"Tránh ra, tránh xa, tất cả tránh ra hết cho ta!"

Giữa lúc Lăng Vô Song đang rời đi, một đám người xuất hiện náo loạn ở đại môn, đám người kia mở cửa bước vào. Đám người mở cửa nhường ra một con đường ở giữa, sau đó hai tướng lĩnh cất bước tiến tới, người mặc giáp tay cầm đao, cao thủ hữu lực, phía sau là mười mấy thị vệ nối đuôi xuất hiện.

"Mã phó tướng quân, cuối cùng các ngươi cũng tới rồi!" Một thuộc hạ bên người Lý Minh Huy ngẩng đầu, mặt lộ vẻ vui mừng, ngân giọng kêu to.

Hai tướng lĩnh đi đầu nhìn thấy bộ dáng Lý Minh Huy ở đối diện, mặt tức khắc bốc hỏa, ác sát nhìn chung quanh quát to: "Buồn cười, kẻ nào, là kẻ nào dám đánh thiếu gia thành cái dạng này?"

Nam Cung Diệp sắc mặt hơi trầm xuống, cười nói: "Là hai phó tướng của Lý gia, cả hai đều là cường giả Thiên huyền cấp một, thực lực hùng hậu, còn những thị vệ theo sau bọn họ, người yếu nhất cũng là Huyền giả cấp chín, ta đảo mắt muốn nhìn thử nữ nhân kia sẽ làm sao để giải quyết xong việc này."

(nhắc lại nội dung cũ: Có các bậc: Huyền sĩ, Huyền giả, Huyền, Thiên huyền, phong hào Thánh giả, Đỉnh Cao Thần Nhân)

Nam Cung Diệp ngả người về phía sau, dựa lên ghế nhưng mềm mại, ôm thái độ xem kịch vui hướng mắt xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Cường giả thần bí

Vân Khanh Trần nhủ mảy, thăm cân nhắc trong lòng, lúc này hẳn có nên ra mặt hòa giải một chút không? Dù sao đây cũng là tửu lâu của Vân gia, nhưng đảo mắt tưởng tượng, phủ Hộ Quốc Tướng Quân, kiếm thánh Lý Thiên Nhất, đúng là không nên chọc cho lắm..

"Là ta." Lăng Vô Song khoanh tay trước ngực, chậm rãi xoay người qua, dung nhan thanh lãnh, sắc mặt như thường.

"Là người?" Mã phó tướng trừng mắt nhìn Lăng Vô Song, giống như gặp quỷ, tràn trề không dám tin, thực lực của thiếu gia bọn họ là cấp năm bậc Huyền, thế nhưng lại bị đá thương bởi một tiểu nha đầu mệnh còn hơi sửa kia?

"Ngươi đã thừa nhận, nhiều lời cũng vô ích" Một phó tướng khác mặt đầy tức giận, rút ra bội kiếm, giơ lên, vung tay ra hiệu cho người phía sau: "Giải về."

"Hừ, muốn bắt ta? Vậy còn phải xem các ngươi có bản lĩnh đó hay không!" Lăng Vô Song cười nhạt một tiếng, trên khuôn mặt tú mỹ trời lên nhẹ nhàng buốt, chỉ dựa vào một vài binh tôm tướng của kia mà cũng đòi bắt được nàng?

"Lên!"

Một chữ rơi xuống, thị vệ rút đao ủa lên.

Lăng Vô Song ngưng mắt, nhẹ bước chân trái lên, chân phải đột nhiên đập về phía sau, ra thế chuẩn bị sút, hai bên giao chiến, chỉ cần va chạm nhẹ một cái là bùng nổ ngay.

"Tất cả dừng tay lại cho ta!"

Lúc này bỗng từ đâu xuất hiện một câu nói trống rỗng, không nhanh không chậm, trầm ổn hữu lực, phảng phất tỏa ra áp lực, vẽ ra một đường cung dài rộng, khuyếch tán ra khắp bên trong tửu lâu, một lời vừa phát, không người dám động, nhưng dù mọi người có căng mắt tìm kiếm, cũng nhìn không ra âm thanh là phát ra từ nơi nào.

Chỉ nghe âm thanh, không thấy người.

Lời nói nhẹ nhàng chậm chạp, Lăng Vô Song rũ mi giấu đi ánh mắt dấu điểm mũi nhọn, cảm nhận được sự dao động trong không khí, nhân vật trong bóng tối kia sợ là sẽ rất phiền toái, trực giác nói với nàng, thực lực của người này....là ở phía trên Lăng Kinh Thiên.

Lăng lão gia là một Thiên huyền cấp chín, nói cách khác, người này...ít nhất cũng là một nhân vật thuộc hàng ngũ phong hào Thánh giả!

Nam Cung Diệp và Lăng Khanh Trần nghe thấy giọng nói này, thân mình cứng đờ, sắc mặt ai cũng đại biến, liếc nhau, vẻ mặt cả hai đều trầm như nước, xong rồi.

Không biết qua bao lâu, chỗ lan can lầu hai, mới xuất hiện một bóng người.

Một bộ đồ huyền sư màu xanh thẫm, ngoài ra không còn phụ trang nào khác, khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt đen huyền bí, trầm ổn thanh thúy, nhìn không ra tuổi thật, nhưng vẫn có thể mơ hồ đoán là khoảng đầu ba mươi.

Sau khi thấy rõ người xuất hiện là ai, hai phó tướng vẻ mặt vốn kiêu ngạo bỗng trở nên nghiêm trọng, tra kiếm vào vỏ, bước lên vài bước, chắp tay lại, ngữ khí cung kính: "Bái kiến Thiên Dạ đại nhân."

Vừa nghe rõ danh tính, mọi người bất giác cúi đầu xuống, chỉ có Lăng Vô Song, đuôi lông mày thanh nhả khẽ nhếch lên, lưng thẳng tắp, thân mình trước sau như một vẫn cao ngạo như từng bách, tựa như hạc trong mây gà, đứng giữa đại sảnh.

Bên trong đôi mắt đen nhanh chóng hiện lên tia tán thưởng, nam tử thanh bào không một tiếng động âm thầm tăng áp lực xung quanh thêm một phần, Lăng Vô Song khẽ nhíu mày liễu, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo, nhưng nhận ra trong áp lực dày nặng lại không hề có một chút sát khí, mới không cử động.

Trường bào nam tử thu lại khí tức, nhưng những người khác lại không thấy nhẹ nhõm hơn được chút nào, ánh mắt nhìn sang hai phó tướng Lý gia, chậm rãi nói: "Chuyện này ai thị ai phi, ta đều xem trong mắt, bây giờ các ngươi một đám người lại muốn bắt nạt một tiểu cô nương, còn ra thể thống gì? Không nên tự rước lấy nhục, mang người của mình rời đi đi, chuyện này xem như chấm dứt ở đây."

Ngữ khí kiên định, không cho phép xía vào.

Mọi người vừa nghe lời này, trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu cười khẽ, trong lòng lại thầm nghĩ, bắt nạt nàng? Còn chưa biết là ai bắt nạt ai đâu.

Hai phó tướng mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Thiên Dạ đại nhân, cái này...."

Trường bào nam tử mặt giận dữ, phất nhẹ tay trường bào xanh thẫm, nói: "Không cần nhiều lời, ngươi trở về nói với Lý Thiên Nhất, chờ khi ta rảnh, sẽ tự mình tới phủ tìm hắn uống trà."

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, ở Đông Lâm quốc, hay thậm chí là khắp cả tứ quốc, người không những dám gọi thẳng đại danh của kiếm thánh Lý Thiên Nhất, còn tuyên bố sẽ tới cửa tìm người uống trà, chắc trừ bỏ Thiên Dạ đại nhân ra, sợ là không tìm thấy người thứ hai.

Nghe giọng nam tử đã nhiễm chút lửa giận, hai phó tướng mặt mày vặn vẹo, đáng giận, nếu Thiên Dạ đại nhân đã ở đây, vậy tại sao lúc thú nhá đầu kia động thủ đánh người lại không ra tay cứu giúp chứ? Cố tình lại chọn lúc bọn họ đến bắt người, mới xuất hiện?

Chỉ là...hai phó tướng dù lòng phẫn hận, nhưng miệng lại không dám nói gì, bọn họ nào dám hi vọng xa vời Thiên Dạ đại nhân sẽ ra tay?

"Vâng!" Biểu cảm hai người như ăn nhảm đồ thôi, vô thanh vô tức, nghẹn hồi lâu, mới nhả ra được một chữ.

Hai phó tướng âm thầm cắn răng, khó trách tiểu nha đầu thú này lại dám dă thương thiếu gia, thì ra là có Thiên Dạ đại nhân chống lưng!

Nhưng bọn họ lại không biết, thật ra Lăng Vô Song cũng rất kinh ngạc, người kia là ai? Thế nhưng lại vô có mở miệng nói giúp nàng. Nàng chắc chắn bản thân mình không thể quen biết được người này, lúc nàng ngược mặt lên, định mở miệng hỏi, nhưng thanh bào nam tử ở lan can lầu hai, đã biến mất vô tung vô tích.

Không nghĩ ra vì sao, Lăng Vô Song cũng không nghĩ nhiều nữa, vỗ vỗ tay, xoay người rời đi.

Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, lúc này nên miễn động thủ gây thêm phiền toái nữa vẫn hơn.

"Nha đầu thú, ngươi chờ đó cho ta, bản tướng quân nói cho ngươi biết, phủ Hộ Quốc Tướng Quân sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu!" Mã phó tướng lời nói hung ác, ánh mắt tàn nhẫn như rắn độc, phảng phất như muốn nuốt cả Lăng Vô Song vào trong bụng.

Lăng Vô Song khinh thường nhếch môi, lạnh nhạt chuyển mắt, xoay người rời đi, đồng thời bỏ lại một câu châm chọc: "Bỏ qua hay không bỏ qua, ngươi nên lo sau, vì thiếu gia nhà các ngươi ăn không ngồi rồi sinh nông nổi đánh một quyền vào cây cột của người ta, tạo ra một cái lỗ như vậy, trước tiên các ngươi vẫn nên suy tính xem phải bồi thường thế nào mới đúng."

Ném lại một câu, thông thả rời đi.

"Ha ha...." Người xung quanh thật sự đã không còn nhìn được, không quan tâm nhiều nữa, cười vang ra tiếng, nữ tử này đúng là quá cá tính.

Vân Khanh Trần và Nam Cung Diệp ngồi ở nhà gian lầu hai sắc mặt vốn đang nghiêm trọng, nghe được những lời này, khóe môi run run, cũng sắp nhìn tới nội thương.

"Còn nữa, thiếu chút đã quên, thiếu gia nhà các ngươi phá hư nhả hứng uống trà của bốn tiểu thư, nên chút ít tiền trà kia, các ngươi cũng phải chi trả, xem như là bồi thường." Người sớm đã không còn thấy tung tích, chỉ còn lại một câu nói ẩn ẩn trong không khí mà thôi.

Sau khi tản cho thiếu gia nhà người ta một trận xong, còn muốn người ta phải trả tiền trà cho nàng, chuyện như vậy, sợ cũng chỉ có mỗi Lăng Vô Song nghĩ ra.

"Ngươi cái đồ, ngươi cái nha đầu thú! A....tức chết ta! Ngươi cứ chờ đó!" Hai phó tướng tức giận đến dậm chân tại chỗ, sau khi tức giận xong mới phát

hiện, hình như xú nha đầu kia là nữ nhi nhà ai, bọn hần còn không biết!

Nghe vậy, mọi người thâm cười trộm trong lòng, đây quả là cảnh giới cao nhất của vô sĩ nha.

Mà Lý Minh Huy cũng thật xui xẻo, đừng ai không đừng, lại đừng phải một sát thần như vậy, không những bị tấn cho một trận mà còn phải trả tiền cho nàng, càng quan trọng hơn nữa là cô nương nhà người ta còn ăn nói rất có tình có lí.

"Nhìn cái gì mà nhìn, các ngươi còn không mau rút hết cho ta." Hai phó tướng không có chỗ để trút giận, phần nộ quơ chân đá văng vài người bên cạnh ra, rống to với xung quanh, rồi xong một đồng hóa nộ, mới đỡ Lý Minh Huy rời đi.

Mọi người nhìn theo đoàn người càng lúc càng đi xa, ánh mắt vô cùng khinh thường, vội vàng châu đầu ghé tai vào nhau sôi nổi bàn tán.

"Hung dữ cái gì chứ, có bản lĩnh sao không hung dữ trước mặt Thiên Dạ đại nhân đi, suốt ngày chỉ biết mang cò của phủ Hộ Quốc ra ngoài làm mấy chuyện xằng bậy."

"Đúng vậy, bởi lão tử chỉ bội phục mỗi tiểu cô nương khi nãy thôi, không nói hai lời liền gior chân đá Lý Minh Huy lăn xuống lầu, thật sự là vô cùng khí phách!"

"Đúng đúng, một chân kia quá đáng sợ, quá trâu bò." Người xung quanh cũng ồn ào theo: "Ha ha, nhưng tạm bỏ qua tiểu cô nương bản lĩnh kia, ta nói, người đứng trên lan can vừa rồi thật sự là Thiên Dạ đại nhân sao?"

"Đương nhiên rồi, không lẽ ngươi chưa từng thấy Thiên Dạ đại nhân sao? Nhưng không biết Thiên Dạ đại nhân với cô nương kia có quan hệ thế nào mà lại ra tay giúp đỡ nàng."

Tiếng nghị luận, phảng phất như làn sóng, một đợt chưa tan, một đợt khác đã vội nhú lên, tức khắc toàn đại sảnh chỉ còn lại tiếng bàn tán ồn ào, tạo nên một khung cảnh náo nhiệt, sôi sục trước nay chưa từng có ở Minh Khê Lâu.

Đêm dài,

Hai bóng người, một trước một sau, nhẹ nhàng lướt đi trên con đường phồn hoa, người phía sau nhìn trường bào nam tử phía trước, nhin không được mở miệng hỏi: "Đại nhân, tại sao ngươi lại giúp tiểu cô nương kia vậy?"

Hần thật sự rất tò mò, Thiên Dạ đại nhân trước nay chưa từng xen vào việc của người khác, thế nhưng hôm nay lại ra mặt trợ giúp cho tiểu cô nương xa lạ kia.

"Thanh Sơn, ngươi đừng xem thường tiểu cô nương kia, nàng là một người không dễ đối phó." Nam tử mặc trường bào Huyền sư nhẹ giọng cười: "Tiểu nha đầu này thật ra cũng có chút thú vị."

Dù hần không mở miệng, hần tin tiểu tinh linh ý xấu đầy mình kia chắc chắn cũng sẽ có cách giải quyết được đám người phó tướng Lý gia, nhưng ra tay trợ giúp, tất nhiên hần phải có lí do của hần, tiểu nha đầu này là một hạt giống tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Một tia hi vọng

Trăng tròn vành vạch, ngọn cỏ hơi hơi lay động, đêm đã rất khuya. Thư phòng Lăng gia mơ hồ truyền ra tiếng người trò chuyện.

Lăng Kinh Thiên mặt đầy bất đắc dĩ nhìn người trước mắt, thờ dài nói: "Lăng Thu, lần này con trở lại, không cần phải đi nữa, tình thế hiện giờ của Lăng gia không mấy lạc quan."

Một nam tử trường sam màu xám đứng giữa thư phòng, một thân phong trần, trên mặt có chút ủ rũ, chính giữa lông mày không ức chế được mà mơ hồ toát ra sự cứng cỏi kiên cường.

"Phụ thân, xin thứ cho Mạc Thu bất hiếu, nhưng lần này trở về, mấy ngày sau con sẽ lại rời đi, bởi vì chỉ khi đan điền của con được chữa trị tốt thì con mới có ích được cho Lăng gia." Lăng Mạc Thu mặt lộ ra vẻ trào phúng: "Nếu không con làm sao giúp được Lăng gia, làm sao xứng đáng với sự hi sinh của Đại ca và Tam ca."

Cái người chết kia tại sao lại không phải là hần?

Những năm gần đây, ngày ngày ngốc ngốc, từ lâu hần đã cảm thấy bản thân sống không bằng chết.

Người này chính là nhi tử nhỏ nhất của Lăng Kinh Thiên - Lăng Mặc Thu.

Mười mấy năm trước, ba huynh đệ Lăng Hạo, Lăng Dực và Lăng Mặc Thu bị một đám người bí ẩn tập kích. Lăng Mặc Thu vì tuổi còn nhỏ năng lực thấp kém nên bị một chiêu của đám người kia phế mất đan điền, hoàn toàn trở thành một phế nhân. Nhưng dưới sự bảo vệ của hai ca ca mình, hắn có thể chạy trốn.

Kết cục của ba nhi tử Lăng Kinh Thiên: một chết, một bị thương. Mà nhi tử Lăng lão gia thương yêu nhất trong ba nhi tử - Lăng Hạo, vốn là một thiên tài tuyệt thế, tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được đến cảnh giới phong hào Thánh giả, đồng thời cũng chính là phụ thân ruột của Lăng Vô Song, hoàn toàn vô tâm vô tức. Một loạt đã kích kéo đến dồn dập khiến Lăng Kinh Thiên vô cùng đau đớn, ngã một trận bệnh nặng đến thập tử nhất sinh. Nếu không phải nghĩ đến Lăng gia không ai chống đỡ, tôn nữ không người yêu thương thì sợ rằng lão gia tử cũng đã sớm nhắm mắt buông tay.

Lăng gia bắt đầu sa sút, tuột dốc không phanh, vị trí đứng đầu trong tứ đại gia tộc từ đó cũng lao đao đảo trong mưa gió, thế lực xung quanh nơi nào cũng nhìn chằm chằm vào Lăng gia như chỉ trực chờ ngày có thể câu xé.

"Aiiii." Thu lại suy nghĩ của mình, Lăng lão gia vuốt vuốt chòm râu, cúi đầu than nhẹ: "Mặc Thu, huyền lực cũng không phải là tất cả. Con không có huyền lực không có nghĩa là không giúp gì được cho Lăng gia."

Lão chỉ còn lại hai nhi tử, nhưng lão biết rõ Lăng Thương là người có lòng dạ ác độc, khó làm được việc lớn, nên vạn vạn lần không được để Lăng gia rơi vào trong tay Lăng Thương được. Còn Mặc Thu lại biến thành bộ dạng này, lẽ nào ông trời thật sự muốn diệt Lăng gia rồi sao?

Lăng Mặc Thu cười khò lắc đầu: "Người không có thực lực như con làm sao có thể khiến mọi người ở Lăng gia tâm phục được?"

Hắn sao có thể không hiểu, phụ thân đây chỉ là muốn an ủi hắn mà thôi.

Lăng Kinh Thiên thấy khuyên bảo cũng vô dụng, mặt tối sầm lại, quát: "Cứ quyết định thế này, người đã trở về, nhất định không được rời khỏi Lăng gia lần nữa!"

Dan điền bị phế vốn, còn cách nào có thể xoay chuyển, nơi nào có cách chữa trị được nữa? Chỉ là do tính tình Mặc Thu quá quật cường, quyết không chịu chấp nhận mà thôi.

"Người có nghe thấy không?" Thấy Lăng Mặc Thu mím môi không trả lời, Lăng lão gia thật sự nổi giận, Mặc Thu không có lấy một tia huyền lực mà lại muốn bước chân ra ngoài, việc này bảo hắn sao có thể yên tâm được?

Ai ngờ Lăng Mặc Thu tay này nắm chặt cổ tay kia trong tay áo, kiên định nói: "Phụ thân, xin thứ cho hài nhi bất hiếu, chuyện gì cũng có thể nhưng riêng chuyện này, Mặc Thu nhất định sẽ không từ bỏ."

"Vô si!" Lăng Kinh Thiên đập bàn đứng dậy, tức giận đến lông mày dựng đứng: "Người.... Người cái đồ...."

"Gia chủ, gia chủ, xảy ra chuyện lớn rồi!" Giữa lúc Lăng Kinh Thiên đang muốn lên tiếng răn dạy, một hạ nhân đột nhiên lao vào xông vào thư phòng, mặt đầy sợ hãi: "Có chuyện lớn rồi, Vô Song tiểu thư hôm nay ở Minh Khê Lâu đã thương, đã thương, đã thương...."

"Cái gì, hôm nay Vô Song lại bị người ta đã thương nữa?" Dẫm lên vết xe đổ quá nhiều nên phản xạ tự nhiên đầu tiên trong đầu Lăng Kinh Thiên chính là Lăng Vô Song lại bị bắt nạt. Việc xảy ra lúc này, chẳng khác nào tưới thêm dầu vào lửa, Lăng Kinh Thiên lại vỗ bàn đứng dậy lần nữa, sức lực càng thêm vang dội: "Lần này là ai làm, lẽ nào lại như thế, hắn xem Lăng gia ta là nơi không người sao!"

"Không phải, không phải như vậy, không phải như vậy đâu gia chủ!" Người kia thái độ có chút kiêu, mặt tức đến đỏ chót, mồ hôi khó khăn, lắp bắp lời ra lời vào.

"Đến cùng là còn gì nữa?" Lăng Kinh Thiên tính tình nóng nảy, vỗ một chưởng lên bàn, vừa nghiêng người liền lập tức gấp gáp đi đến cửa phòng, lo lắng hỏi: "Lẽ nào Vô Song bị trọng thương... hay nàng bị đánh thành tàn phế?"

Hắn còn tưởng con thỏ chết bầm này đã cải tà quy chính, nhưng mới thành thật trong tiểu viện được mấy ngày đã lại chạy ra ngoài, bây giờ còn chưa biết đã bị người ta bắt nạt cho thành cái dạng gì rồi, thật sự nàng không thể để lão bớt lo lắng được chút nào sao.

Hạ nhân kia nuốt nước bọt, mặt mũi nhăn nhó: "Không phải, là Vô Song tiểu thư dùng một cước đá tàn chỗ kia của thiếu gia phủ Hộ Quốc Tướng Quân!"

"Hả?" Bước chân đang định bước ra ngoài của Lăng Kinh Thiên đột nhiên bị đông cứng lại, lão quay đầu kinh ngạc nói: "Người nói cái gì?"

Vô Song không có huyền khí, người khác không bắt nạt nàng là lão đã muốn đốt nhang cảm tạ, nhưng từ khi nào lại đến lượt nàng bắt nạt người khác rồi? Lăng lão gia nhũn chặt mày, bây giờ là tình huống gì, có phải hắn đã bỏ quên chuyện gì không?

"Gia chủ, người nghe ta nói, chuyện thật ra là như vậy đó." Hạ nhân kia vội thở vùi ngực khí, mới chậm rãi kể ra gốc ngọn sự tình..

Lúc Lăng Kinh Thiên nghe thấy Lăng Vô Song một cước đá bay Lý Minh Huy vốn là huyền giả bậc Huyền cấp năm ra ngoài, mắt đen tỏa sáng rực rỡ, râu mép run lên, nhất thời vỗ tay một cái, quát to: "Đã rất tốt!"

Tuoi cười rạng rỡ, vỗ tay tán thưởng, một lời ba chữ, mười phần trung khí.

"Gia chủ!" Tên hạ nhân đầu chảy xuống hắc tuyến, ta nói gia chủ đại nhân người có nghe rõ trọng điểm câu chuyện không? Trọng điểm nha.

Tên hạ nhân cầm nín hồi lâu, như không thể chịu được nữa, nhẹ giọng nhắc nhở: "Gia chủ, chuyện kia.... Vô Song tiểu thư một cước đá phét người ta, người ta là thiếu gia phủ Hộ Quốc Tướng Quân đó, là tôn tử mà kiếm thánh Lý Thiên Nhất yêu thương nhất!"

Kiếm thánh Lý Thiên Nhất, dù là Hoàng đế nhìn thấy cũng muốn tôn kính, nhượng hán ba phần. Lần này lá gan của Vô Song tiểu thư có hơi lớn, không những dám động chân, mà người nào cũng dám đá.

"Phạch" Ai ngờ Lăng Kinh Thiên chỉ vung lên tay áo bảo, chấp tay sau lưng, còn cả giận nói: "Tôn tử của Lý Thiên Nhất hán là tôn tử, còn tôn nữ của lão tử thì không phải tôn nữ sao. Tôn tử của hán có gia gia yêu thương, vậy tôn nữ của lão tử thì không được gia gia nó yêu thương sao!"

Người hầu nghe vậy, mặt mũi đen trầm, mối quan hệ này thật hỗn loạn.

Lăng Kinh Thiên hừ hừ hai tiếng, tàn nhẫn vung tay áo bảo lên, lui về sau một bước ngồi xuống ghế nệm lớn.

"Người khác sợ Lý Thiên Nhất hán nhưng lão phu thì không sợ, lão phu liền ngồi ở đây đợi Lý Thiên Nhất hán đến tìm lão phu lý luận."

Lăng Kinh Thiên hán sống cả đời chưa từng sợ ai, chẳng lẽ lại để tôn nữ hán phải chịu Lý Minh Huy bắt nạt mà không được trả đũa sao? Đây là cái đạo lý hoang đường gì?

Tên hạ nhân nghe vậy không khỏi sững sờ, hán dĩ nhiên còn quên chưa nói về sau còn có Thiên Dạ Vân ra tay ngăn lại, đây là chi tiết cực kì quan trọng.

Lăng Mạc Thu khẽ nhíu mày, nhiều năm qua hán rất ít quan tâm tới Vô Song, đúng là hổ thẹn với Tam ca. Nhưng Vô Song này chẳng phải trời sinh phét vật, không thể hội tụ được huyền khí sao? Không giống hán bị người ta phét bỏ.

Nghĩ tới đây, Lăng Mạc Thu lại buồn khổ trong lòng, sắc mặt khẽ trầm xuống: "Phụ thân, Mạc Thu lui xuống trước."

"Đi đi, người mới về cũng mệt rồi, gọi hạ nhân sắp xếp các thứ còn lại đi." Lăng lão gia vỗ về chòm râu, có chút bất dĩ trả lời một câu.

Chuyện này không gấp, nếu hán bị lão bức cho cuồng lên, tiểu tử này không biết chừng sẽ âm thầm lên lút rồi đi.

Đồ nhiên trong lòng Lăng lão qua xẹt qua một ý tưởng không tên. Ở phương diện chế thuốc, Vô Song rất có thiên phú, kia biết đâu nàng còn có cách cứu được đan điền của lão tử cũng nên.

"Đúng vậy, sao ta lại quên mất con nhóc kia được chứ." Lăng lão gia vỗ đùi, cười lên hai tiếng, hai mắt sáng rực, càng nghĩ càng thấy có hi vọng, gần đây nhóc con kia cho hán rất nhiều kị hỉ, biết đâu được còn có thể....

Lăng lão gia suy nghĩ quá thất thần, còn chưa đợi lão trả lời, Lăng Mạc Thu đã gật đầu lui ra, sắc mặt âm đạm, không nói thêm gì.

Ánh trăng lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ yên ả trong suốt, gợn sóng trong trẻo bị gió vuốt ve mà đứng lên chuyển động, hơi thở của cây cỏ bị bao bọc trong gió hồ mát mẻ, dần dần khuếch tán trong không khí.

Giữa đồng cỏ, Lăng Vô Song ngồi khoanh chân lại, hai mắt khép hờ, ngưng thần hấp thụ, cảm nhận từng tia khí tức dị dạng, linh khí tróc ra từ đất trời. Linh khí chạy dọc theo kinh mạch cả người, chậm chậm chuyển động, nhưng vừa lưu chuyển được đến đan điền lại giống như đá chìm đáy biển vậy, biến đâu mất dạng.

Hấp thụ vận chuyển thêm mấy lần nữa nhưng cũng không có kết quả, Lăng Vô Song khẽ thở dài, mở mắt ra: "Thân thể này quả đúng là phét vật, đan điền giống như hố đen không đáy vậy, tiến vào bao nhiêu ra bấy nhiêu. Xem ra Chu Xích Quả kia, không tìm không được!"

"Bàn về hai chữ "phét vật", Vô Song không sánh được với Tứ thúc."

Giữa lúc Lăng Vô Song đang đứng dậy phui đất cỏ trên người xuống, chuẩn bị rời đi thì bên tai phát ra một tiếng giống như đang tự giễu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Long Xà Lan

Lăng Vô Song nghe âm thanh nhìn qua, mắt mang theo chút kinh ngạc, Tứ thúc sao? Hán là Lăng Mạc Thu, người mà mười mấy năm trước bị phét bỏ đan điền phải phiêu bạt bên ngoài mấy năm trời để tìm giải được đó sao?

"Tứ thúc, thúc về rồi." Nhìn nam nhân trước mắt, Lăng Vô Song cười gật gật đầu.

Khi còn nhỏ, Lăng Mạc Thu cũng rất yêu thương Lăng Vô Song, nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện, Lăng Mạc Thu trở nên sa ngã, tinh thần sa sút, khoảng cách giữa thúc cháu cũng dần bị xa cách.

"Đúng là nữ nhi mười tám biến hóa vạn phần, Tứ thúc sắp không nhận ra con rồi." Lăng Mạc Thu chậm rãi đi đến bên cạnh Lăng Vô Song, duỗi tay vỗ vỗ vai nàng, giọng đầy sùng nịch: "Không ngờ chỉ mới chớp mắt một cái mà đã qua tận mười mấy năm."

"Đúng vậy!" Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, vươn tay nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay Lăng Mạc Thu, giờ hai ngón tay đè lên chỗ mạch đập, một tia nội lực thâm nhập chạy dọc theo kinh mạch.

"Kinh mạch cả người Tứ thúc vẫn còn nguyên vẹn, không hư tổn gì."

Nhìn thấy động tác của Lăng Vô Song, Lăng Mạc Thu có chút kinh ngạc, còn chưa hồi phục lại tinh thần đã nghe một câu như thế.

"Vô Song biết y thuật sao?" Lăng Mạc Thu hơi kinh ngạc, sau đó cười tự giễu: "Đúng vậy, Vô Song nói không sai, kinh mạch trên người Tứ thúc vẫn hoàn hảo nhưng không cách nào có thể tụ tập được huyền lực, sự thật quý quái này có khác gì phế vật đâu? Phải chi phần kinh mạch này cứ bị phế đi thì ta đã không phải hi vọng gì rồi."

Lăng Mạc Thu lời nói nhẹ nhàng, cuối cùng còn không quên tự giễu một câu, có lẽ hẳn cũng biết vô vọng nhưng lại luôn bất chấp tất cả.

"Nếu con nói Tứ thúc vẫn còn trị được thì sao?"

Oanh----

Lăng Vô Song chỉ nói nhẹ nhàng tùy ý, thậm chí còn mang theo một chút nghịch ngợm, nhưng đối với Lăng Mạc Thu mà nói đó không hề thua tiếng sấm đập xuống đất bằng chút nào. Sau khi trong đầu óc như có một tiếng nổ vang thì trực tiếp trở nên hỗn loạn.

"Vô Song con nói cái gì?" Lăng Mạc Thu phục hồi lại tinh thần, hai tròng mắt trừng lớn, dưới kích động hẳn trở tay đè lại tay Lăng Vô Song: "Con... Con nói đan điền Tứ thúc vẫn còn trị được sao?"

Dù không có huyền lực, nhưng Lăng Mạc Thu dưới tâm trạng kích động, sức cũng không nhỏ, tức khắc đã khiến cổ tay Lăng Vô Song đỏ lên một mảnh.

Thấy Lăng Vô Song đau đến chau mày, Lăng Mạc Thu vội vàng buông tay ra, lo lắng nói: "Không làm con bị thương chứ, Tứ thúc nhất thời quá xúc động nên không khống chế được mình."

Đã mười mấy năm trôi qua mà hẳn vẫn chưa tìm được biện pháp, vốn tưởng rằng đời này sẽ ngầy ngốc đến chết, thế nhưng bây giờ lại đột nhiên nghe được những lời này, bảo hẳn làm sao không kích động cho được?

Nhưng những lời này...chỉ sợ cũng là nói cho hẳn vui mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lăng Mạc Thu chỉ biết lắc đầu cười khổ, khi này hẳn chắc là điên rồi mới có cảm giác ảo diệu như vậy.

Lăng Vô Song liếc cũng không thèm liếc một cái, câu môi cười cười, nói đầy chắc chắn: "Thân thể Tứ thúc thật sự có cách trị, đan điền thúc chưa phế mà chỉ là trúng kịch độc mà thôi, chỉ cần bài trừ được hết kịch độc thì sẽ bình thường trở lại."

"Thúc biết là kịch độc." Lăng Mạc Thu nhẹ giọng thờ dài, có chút bất đắc dĩ: "Mấy năm nay vì thứ độc này mà Tứ thúc đã hao phí bao nhiêu đan dược và linh bảo, nhưng cuối cùng vẫn bó tay không cách nào trị được."

Lăng Mạc Thu cô đơn nói, lòng sinh tuyệt vọng.

"Tứ thúc tin tưởng con, con có cách giải độc trong cơ thể thúc" Lăng Vô Song khẳng định: "Nhưng con cần thời gian, trong tay con tạm thời chưa có đủ dược giải độc."

Nghe được câu trước, Lăng Mạc Thu ánh mắt sáng rực, nhưng nghe tới câu sau lòng lại ần ần có chút lo lắng. Những loại dược còn thiếu chỉ sợ không phải là những loại dược bình thường? Nếu là vì hẳn mà phải khiến Vô Song bị thương, vậy hẳn dù có chết cũng không có mặt mũi để gặp lại Tam ca nữa rồi.

Nghĩ như vậy, Lăng Mạc Thu mở miệng nói: "Vô Song con không cần quá quan tâm đến Tứ thúc, con làm hết sức là tốt rồi. Tứ thúc cũng không còn hi vọng gì nhiều vào cái thân thể phế vật này nữa, nhiều năm sống như thế sớm đã thành quen, nên con cũng không cần vội."

"Tứ thúc, tin con." Cảm nhận trong lời nói Lăng Mạc Thu lộ ra quan tâm cùng yêu thương, quyết tâm chữa khỏi cho hẳn càng thêm kiên định. Một chút độc đó còn làm khó được nàng sao.

"Được!"

Lăng Mạc Thu vỗ vỗ bả vai Lăng Vô Song, hai thúc cháu nhìn nhau cười thân thiết.

Ngày thứ hai, bình minh vừa ló dạng sau chân trời, Lăng Vô Song đã thức dậy. Chống tay lên giường, ngồi dậy xoay người bước xuống, kiện bạch y thanh thuần bó sát người, tóc cột thành đuôi ngựa, một tay cầm theo giỏ thuốc. Vừa bước chân ra khỏi cửa đã đi về phía rừng Lạc Nhật.

Tuy không thể dùng các biện pháp chữa trị bình thường cho Lăng Mạc Thu, nhưng điều đó cũng không thể làm khó được nàng. Thần châm Từ Vân đã thông kinh mạch, phối hợp với ba cánh sen cùng Vô Tâm Thảo để luyện chế thánh đan giải độc. Như vậy không tới một tháng, Tử thúc đã có thể được chữa khỏi hoàn toàn!

Được liệu có thể thu thập từ từ nhưng thần châm Từ Vân thì phải nhanh chóng sở hữu, nguyên liệu quan trọng để tạo ra nó là thần trúc Từ Vân. Nhưng muốn tìm được thần trúc Từ Vân đó cũng chỉ có thể đến nơi như rừng Lạc Nhật thử tài vận mà thôi.

Một đêm mưa to gột rửa núi sông, nơi xa xa cách kinh thành mấy trăm dặm là rừng Lạc Nhật, bên trên là huyền diệu bay tán loạn, mây mù lượn lờ, linh khí xanh um, dãy núi đẹp đẽ lung linh, là một nơi sinh ra và chứa đựng biết bao nhiêu thiên linh địa bảo tuyệt diệu. Nhưng khắp tứ quốc trong thiên hạ không ai là không biết rừng Lạc Nhật đồng thời cũng là một nơi vô cùng hung hiểm.

Một bóng dáng màu trắng tựa như khi đột vậy, xuyên qua hàng cây rừng to lớn che trời, ra vào tự do.

Mặt trời lặn phía tây khu rừng, bầu trời dần nổi lên màu rắng.

Thân cây cứng khô run lên nhè nhẹ, một đôi gầy trắng thuần chạm xuống đó một cái, Lăng Vô Song vừa đáp xuống cũng không ngừng lại, hai chân hơi khụy, lại dùng sức nhảy lên, trong nháy mắt cả thân thể đã vượt qua một thân cây khác. Dưới tàng cây là một con Thanh Lang cấp sáu có cặp răng nanh cong vút, hùng tráng như mãnh sư, nhưng nó cũng chỉ bối rối đứng tại một chỗ, không thể làm được gì.

"Rừng Lạc Nhật quả nhiên có nhiều linh bảo." Xoay người một cái chạm xuống đất, Lăng Vô Song ngồi xổm xuống, đưa tay vào trong một lỗ hổng trên thân cây đại thụ sở soạn trái phải, cuối cùng lấy ra một đóa Linh Chi.

Toàn thân đen nhánh giống như gỗ mục, tên gọi là Hắc Vân Hắc Chi.

Tuy xung quang không thấy thần trúc Từ Vân đâu nhưng Vô Tâm Thảo, Linh Chi ngàn năm, linh dược gì đó lại hái được không ít. Trên đường cũng gặp khá nhiều huyền thú hung ác, thậm chí còn có một đầu Đại Địa Hùng cấp bảy, nhưng cuối cùng tất cả đều biến thành tinh hạch huyền thú trong tay Lăng Vô Song.

"Xè xè.... Xè xè...."

Bụi cây xung quanh run lay bầy, giữa đám cây cỏ tươi tốt, một cự vật thân hình dài ngoằn trườn mình lướt qua tạo thành một lối đi lớn, nó dài tầm mấy trượng, lớn hơn cả một thước!

"Xè xè... Xè xè..."

Lăng Vô Song cất cẩn thận Hắc Vân Hắc Chi vào trong người, thân mình né qua một bên, đề xuống hô hấp, ẩn mình sau cây đại thụ. Nghe tiếng hô hấp cự xà phun ra nuốt vào kia, hẳn là một con rắn thuộc huyền thú cấp cao, âm thanh xè xè có lúc như đã gần sát bên người rồi biến mất.

Màn đêm dần đến, Lăng Vô Song vốn định xoay người rời đi, nhưng bước chân vừa nâng lên lại bất giác đi theo dấu vết kia. Hành động tựa như li miêu vậy, lặng yên không một tiếng động.

Sau mười lăm phút bám theo, bên tai truyền đến tiếng nước suối róc rách, bắt đầu đi những tạp âm xào xạc của cây cỏ. Lăng Vô Song liếc mắt nhìn sang cây đại thụ cao ngút trời có nhiều dây đăng quần quanh bên cạnh mình, xoay người nhảy lên, vươn tay vén ra cành lá trước mắt, nương theo ánh trăng mỏng lung, rốt cuộc cũng nhìn rõ được vật mà nàng bám theo. Tuy Lăng Vô Song gan lớn như thế nhưng lúc này cũng không nhận được da đầu tê dại.

Con cự xà quay quanh bên dưới, cao lớn hai trượng có thừa, toàn thân là một màu đỏ tươi, vậy người phiền phức, cái nào cũng lớn bằng bàn tay người, trên đầu có hai cái sừng, khí thế sắc bén như chú thủy, làn vảy đỏ tươi trên người cự xà bắt đầu cử động. Chỗ đá lớn trải dài theo hai bên dòng suối bỗng dung phát ra tiếng động đùng đùng, thì ra là do cự xà vừa phun ra một lượng xà tinh lớn, văng tứ tung. Nọc độc vừa văng xuống đất, cỏ cây dính phải lập tức khô héo toàn bộ.

Độc Long cấp chín, cận kề nhất với cảnh giới Thánh Vực Huyền thú.

Lăng Vô Song cấp tốc nhìn sang trái phải, đột nhiên đôi mắt sáng lên, hô hấp không kiềm được mà dồn dập thêm một phần, quả nhiên như nàng đoán!

Chỉ thấy một chỗ gần nơi Độc Long chiếm cứ có vài loại cây cỏ màu hồng âm thầm sinh trưởng, to cỡ ngón tay, đỏ hồng như mã não. Dưới ánh trăng óng ánh, trên chóp đỉnh mỗi cây nhẹ nhàng sinh ra một đóa hoa nhỏ, đỏ tươi mà ướt át, xa hoa mà lộng lẫy.

Quả nhiên ở đây là Long Xà Lan, loại linh thảo này chỉ có những nơi huyền thú hay lui tới như ở đây mới có thể sinh trưởng, chỉ một cây Long Xà Lan thôi cũng đã có giá trị ngàn vàng, là thứ dược trân bảo để luyện giải độc. Như độc của Lăng Mạc Thu, thậm chí không cần linh thảo gì khác, chỉ cần một giọt nước trích từ Long Xà Lan thôi là đã chữa khỏi. Bởi vậy có thể hiểu được mức độ trân quý của Long Xà Lan là cỡ nào.

Lăng Vô Song không khỏi thở nhanh thêm nữa, để một cây Long Xà Lan mọc lên đã cực kì khó rồi, nhìn xuống một vườn dưới kia mà xem, hơn cả mười gốc cây đó! Đây quả thật là bảo bối mà!!

Cân nhắc xong, Lăng Vô Song mảy liễu nhủi chặt, bắt quá, tâm động nhưng tay lại không được tùy tiện động. Độc Long cấp chín đã được xưng là Long Xà, với thân thủ của nàng hiện tại tuyệt không thể trêu vào nó, vậy phải làm thế nào mới tốt?

Đang suy nghĩ xuất thần, các nhánh cây nhỏ chung quanh đột nhiên phát ra tiếng động khe khẽ, Lăng Vô Song kinh ngạc ngẩng đầu, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là đôi giấy bó màu xanh lá của nam tử, theo sau là một đôi mắt trong veo tuấn lãng có thần, phảng phất như ánh trăng yên tĩnh. Người tới cũng ngạc nhiên không thôi, tựa hồ hẳn cũng không ngờ tới nơi này lại có người khác. Vừa thất thần một cái, sơ ý trượt chân rơi xuống.

Lăng Vô Song nhanh tay lẹ mắt, một tay tóm hất lên, một tay liền lập tức chặn lại môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Oan gia ngõ hẹp

Cổ áo nam tử bị nắm chặt, miệng cũng bị che lại, đôi mắt anh tuấn tràn ra ánh sáng. Dưới ánh trăng, xuyên thấu qua màu xanh biếc của cây lá, phủ lên hai tròng mắt trong suốt của nữ tử, phảng phất tựa như một uông u đậm, nhìn thấu lòng người.

Nam tử hơi giật mình, trong lòng kinh ngạc vạn phần, cư nhiên là một tiểu nha đầu, thế nhưng hắn lại không phát hiện ra. Dù có là thích khách cực phẩm trong thiên hạ cũng không thể hành động lặng yên không một tiếng động như vậy được. Nghĩ tới đây, nam tử bất giác cảm thấy tê rần sống lưng.

Lúc này, Lăng Vô Song ánh mắt hơi nghiêm túc, che lại miệng nam tử, không để phát ra tiếng, kéo chọc phải tên đại gia hỏa dưới kia thì không hay.

Độc Long cấp chín, cấp gần nhất với cảnh giới Thánh Vực huyền thú, đã sớm sơ khai linh trí, liền tính có là Thiên Huyền giả đi nữa cũng không dám đối mặt đơn giản với Độc Long, trừ phi đó là phong hào Thánh giả.

"Xè xè...."

Độc Long tựa như phát hiện ra gì đó, con mắt hình thoi đỏ ao xẹt qua một tia tàn nhẫn, cái lưỡi đỏ tươi dài hơn một thước phun ra nuốt vào, thân thể thô tròn như lu nước trườn trườn đến cây đại thụ hai người đang ẩn nấp, giấp xác đỏ thẫm uốn quanh vỏ cây mà trườn, tạo ra tiếng vang đùng đùng.

Lăng Vô Song thầm than không tốt, hai người tựa vào thân cây sau lưng, bốn mắt nhìn nhau, ngưng thần bế khí, đề hơi thở xuống nhỏ nhất có thể.

Thân cây run rẩy, lá cây chấn động rơi xuống lá tả ở sau lưng Độc Long, lưỡi rắn dính kịch độc màu đỏ tươi, trong khoảng cách gần nhất, mặt Lăng Vô Song thậm chí còn lướt qua nó.

Đại thụ che trời, vẩy đỏ thẫm cuốn trên các nhánh cây đại thụ như ẩn như hiện, đầu rắn thật lớn tựa như đầu rồng nhô ra khỏi biển, tách ra cành lá, hai cặp sừng trên đầu bóng lưỡng.

Sau một lúc lâu, Độc Long tìm kiếm không có kết quả, thân rắn thả lỏng, thân thể to lớn linh động bất ngờ, chỉ trong một cái chớp mắt đã trượt xuống cây bò đi.

Lăng Vô Song thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhàn nhạt rũ mi xuống, liếc mắt nhìn một vườn Long Xà Lan cách đây không xa, khe khẽ cảm môi, mạng nhỏ quan trọng hơn. Rồi đi trước vẫn nên, chờ tên gia hỏa kia đi xa, xem có cơ hội hái được cây nào không, bắt nàng phải từ bỏ một bảo bối như vậy, thật sự đáng tiếc.

Độc Long trở lại chỗ mình chiếm cứ bên dòng suối, thân thể cao lớn vẫn quanh quẩn gần Long Xà Lan như cũ. Lăng Vô Song thấy nó không có gì khác thường nữa mới buông tay che miệng nam tử ra, ánh mắt chợt lạnh, quá nguy hiểm, thiếu chút nữa đã bị tên này hại chết.

Nam tử đọc hiểu ánh mắt Lăng Vô Song, có chút vô tội lau lau chớp mũi, chuyện này không liên quan tới hắn nha, hắn đâu có biết nơi này lại có người, không tiếng động không hơi thở, tựa như cây cỏ núi sông.

Không chậm trễ thêm nữa, Lăng Vô Song ghi nhớ cảnh vật chung quanh, dưới chân đạp nhẹ một cái, trong nháy mắt tựa như một chiếc lá cây, bay xa hơn mấy trượng. Hoàn thành xong cú nhảy, nàng lách mình một cái liền tránh mình vào bụi cỏ cao, nam tử hơi nhấp nháy môi miệng, liền xoay người nhảy xuống, dí sát Lăng Vô Song.

"Người là ai, sao lại xuất hiện ở rừng Lạc Nhật, người có biết nơi này rất nguy hiểm không?"

"Người nhìn chăm chăm Độc Long làm gì? Thứ kia rất khó đối phó."

"Này này, ta nói..."

Mặt trời lặn về chiều, bầu trời âm đạm, tia sáng xuyên qua kẽ hở lá cây rớt xuống, bạch y nữ tử phía trước nhanh chóng cất bước, không hề quay đầu lại, nam tử phía sau đuổi theo không bỏ, miệng không ngừng nói.

Bóng cây loang lổ, ánh sáng nhẹ nhẹ, nam tử mặc bộ y phục đi săn màu xanh, mặt mày như ánh trăng yên tĩnh, tuấn đạt xuất trần, cái trán cũng được quấn một cái vòng gấm màu xanh lá cây, toát ra một loại khí chất rất độc đáo.

"Này này, tiểu nha đầu, ngươi không nghe ta nói gì sao..." Thấy Lăng Vô Song không phản ứng lại, nam tử đề giọng cao lên thêm vài phần.

Lăng Vô Song bỗng nhiên dừng bước, vài sợi tóc đen vì động tác dừng lại đột ngột mà trượt xuống, sát khí hiện lên, tay phải nhanh chóng xẹt qua bên hông, thân hình cấp tốc lộn một vòng, chủy thủ bỏ từ trên bỏ xuống, động tác nối tiếp, liền mạch lưu loát.

Thanh y nam tử không ngờ sẽ thành tình huống như vậy, phản ứng cũng không chậm, đầu né qua một bên, tránh được một kích hiểm, Lăng Vô Song hơi cong môi, cổ tay quay cuồng, điều khiển chủy thủ vẽ ra một đường cong nhẹ trong không trung, lưỡi đao bén nhọn nhanh chóng lún tới gần cổ hắn. Nam tử thấy chết không sợ, huyền khí hộ thể chen chúc xuất hiện, đầu ngửa ra sau, đồng thời trong tay cũng xuất hiện một thanh đoản kiếm.

"Keng...."

Bình khí chạm vào nhau, bén nhọn chói tai, đao thương cấp tốc lướt qua, thân hình hai người chạm vào nhau, đi ngang qua nhau, rồi lại nhanh chóng tách ra, một sợi tóc đen bên tai nam tử thế nhưng lại bị chém đứt, theo gió lạnh mà bay đi.

Lăng Vô Song nhảy thoát ra, rơi xuống cách đó không xa, hai chân chụm lại, chủy thủ cắm vào trong bùn đất, ổn định lại thân hình, cảnh cáo nói: "Không được đi theo ta!"

Nam nhân này có thể xuất hiện ở đây, chỉ sợ không phải là người đơn giản, ở chốn rừng Lạc Nhật nguy hiểm này, cái gì cũng nên cẩn thận mới tốt.

Lúc hai người giao thủ chiều đầu tiên, nam tử đã kinh ngạc vạn phần, trên người nữ nhân này không có một chút dao động của huyền lực, thế nhưng tốc độ lại nhanh như vậy, thật sự khiến người ta không tưởng tượng được. Dù hắn chưa ra tay toàn lực, nhưng nàng lại ứng phó rất hoàn hảo. Khó trách, nàng lại dám một thân một người ra vào rừng Lạc Nhật.

Thanh y nam tử đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, khẽ cười nói: "Tiểu nha đầu ngươi hà tất gì phải đề phòng như thế, ta gọi là Cơ Vân Dương."

Lăng Vô Song tiếp tục đi về phía trước, mặt không biểu tình: "Ta cần gì biết ngươi là Cơ Vân Dương hay vị Vân Dương. Không được đi theo ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Nghe vậy, Cơ Vân Dương khòe miệng hơi co rút, có chút ảo não, vậy mà nàng lại chưa từng nghe qua tên hắn, chẳng lẽ nàng không phải là người Đồng Lâm?

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn như cũ không sợ chết bước theo, tựa như rất thân nói: "Không vấn đề gì, trước lạ sau quen, ngươi đánh cũng đã đánh rồi, vậy chúng ta cứ xem như là đánh giao lưu làm quen đi. Buổi tối ở rừng Lạc Nhật càng nguy hiểm hơn, ta rất quen thuộc vùng này, ngươi đi theo ta sẽ an toàn rất nhiều."

Lăng Vô Song một thân bạch y, không màng quay đầu lại, Cơ Vân Dương như không biết xấu hổ, vẫn tự nói một mình: "Đúng rồi, người làm gì nhìn chằm chằm con Độc Long kia vậy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn lấy ngân giác (cặp sừng màu bạc) của nó chế tạo vũ khí sao?"

Lăng Vô Song bỗng nhiên dừng bước, xoay người, hai mắt không chớp nhìn về phía Cơ Vân Dương.

Bị nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, Cơ Vân Dương sờ sờ chóp mũi, cười nói: "Bản công tử biết mình trời sinh phong lưu phóng khoáng, nhưng ngươi cũng không cần nhìn ta chằm chằm như thế làm gì."

"Lăng Vô Song."

Mãi đến lúc nữ tử đi ra ngoài Cơ Vân Dương mới hiểu được, nàng đã đồng ý, vì thế vội đuổi sát theo, tươi cười đầy mặt, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: "Ngươi không biết đó thôi, chứ ta đã theo con Độc Long kia cả ngày rồi mà vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay, ngân giác của nó là đồ tốt nha, ta muốn dùng nó để chế tạo một thanh đao sắc bén...."

Đột nhiên, hắn nhất thời im bặt, Lăng Vô Song? Sao hắn lại cảm thấy cái tên này có chút quen.

Cơ Vân Dương cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục thấy sang bát quảng làm họ, cười nói: "Ngươi là một tiểu nha đầu mà cũng dám chạy đến Lạc Nhật, lá gan không nhỏ, nếu không nhờ gặp ta, sợ là buổi tối ngươi rất khó đi ra ngoài."

Bất quá, tuy Cơ Vân Dương này có nói nhiều một chút, nhưng khi đối mặt với huyền thú trong rừng cũng có chút thứ gọi là năng lực. Tựa như lúc trên đường trở về, hai người gặp phải một đoàn Cụ Vi Phong cấp thấp, tên kia không tiếng không hơi lấy ra một bình sử, thả ra một mùi hương lạ, liền cường chế được bọn chúng. Giúp Lăng Vô Song miễn đi được không ít phiền toái, phải biết rằng, cứ việc không phải là huyền thú cấp cao, nhưng chỉ cần chúng đủ đông, vẫn có thể cắn chết người như cũ.

Xem tình hình này, tên gia hỏa kia chắc hẳn là rất thường xuyên trà trộn vào rừng Lạc Nhật. Lăng Vô Song lúc đi vội vàng, nên tất nhiên không chuẩn bị được đầy đủ như hắn.

"Nơi này hẳn là an toàn." Lăng Vô Song đánh giá bốn phía, nhặt lên mấy khối gỗ vụn, thấp lên đồng lửa, chuẩn bị xong chỗ nghỉ ngơi. Chỗ này đã tính là bìa rừng Lạc Nhật rồi, tương đối an toàn.

Long Xà Lan sinh trưởng gian nan, tuổi thọ lại quá ngắn, chỉ một chút ngoài ý muốn là sẽ khô héo. Chờ đến hừng đông, Độc Long rời đi, nàng sẽ tìm cơ hội quay lại, nếu bỏ qua cơ hội hái lần này, sẽ rất khó để tìm lại lần nữa.

"Người chuẩn bị về chưa?" Cơ Vân Dương tựa như nhận ra ý đồ của nàng.

Lăng Vô Song đốt lên một đồng lửa, trả lời: "Ta cần Long Xà Lan để luyện dược."

"Người là luyện dược sư?" Cơ Vân Dương rất kinh ngạc, nhìn tiểu nha đầu trước mắt cùng lắm cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi thôi, khó có thể tưởng tượng được nàng lại là một luyện dược sư.

Lăng Vô Song đang định mở miệng, đột nhiên cỏ cây chung quanh run lên là tả, hai người lập tức cảnh giác, ánh mắt trói chặt một chỗ. Chỉ là... thứ phá vỡ bụi cây mà ra, thì ra là một đám người, vô cùng vội vã.

"Là người!" Dẫn đầu đám người là Nam Cung Diệp, hẳn thấy Lăng Vô Song bên đồng lửa thì vô cùng kinh ngạc, đây chẳng phải là nữ tử tuyệt sắc đã xuất hiện ở Minh Khê Lâu ngày đó đó sao.

Theo sau hẳn, mười bóng người lần lượt xuất hiện, trong đó có hai lão giả râu bạc trắng, nhìn dao động huyền lực trên thân, hẳn đều là Thiên Huyền cấp cao.

Lăng Vô Song khẽ giương mày lên, không ai thấy được nàng đã khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Nam Cung Diệp, thật là đi chỗ nào cũng gặp người.

Nam Cung Diệp quét mắt tới người đứng bên cạnh Lăng Vô Song, càng kinh ngạc vạn phần: "Cơ Vân Dương?"

Sao bọn họ lại đi cùng nhau, chẳng lẽ nữ tử này là người của Cơ gia?

Bên cạnh Nam Cung Diệp là một nữ nhân, lục y roi dài, thật là kiều mị. Lúc nàng ta nhìn thấy Lăng Vô Song bên đồng lửa, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện ghen ghét. Tuy nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân này thật sự rất đẹp!

Chỉ là... khi nàng nhìn thấy Cơ Vân Dương một thân y phục đi săn bên cạnh, khuôn mặt tựa như một đóa hoa nhỏ vậy, nháy mắt bật cười, vui vẻ phấn chấn chạy tới, kêu lên: "Vân Dương ca ca, sao huynh lại ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Âm hạ độc thủ

"Nam Cung Diệp!" Cơ Vân Dương đưa tay ôm ngực, hơi kinh ngạc, phản ứng lại cực kì nhanh, nhẹ lắc người một cái là có thể né được cái ôm của nữ tử, thiếu chút nữa đã để nàng té trúng bãi cứt chó.

Nam Cung Diệp tiến lên vài bước, biểu tình ẩn ý, cười nói: "Vân Dương huynh, mấy năm không gặp, quả nhiên tiến bộ lên không ít."

Nếu nói Đông Lâm có nhân vật nào khiến Nam Cung Diệp ghen ghét, thì không ai khác chính là Cơ Vân Dương, là một trong tứ đại gia tộc ở Đông Lâm - Cơ công tử, mấy năm trước, hẳn được Thánh Đường trưởng lão thu nhận làm đệ tử, chưa đến hai mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới Thiên Huyền.

Thánh Đường, một thế lực tồn tại ở phía trên, áp đảo cả tứ quốc, cũng có thể nói Thánh Đường là tín ngưỡng của Tinh đại lục, rất thần bí. Trong đó có không dưới mười người đạt cảnh giới phong hào Thánh giả, thậm chí theo một nguồn tin đáng tin, lão Đường chủ đã đạt tới cảnh giới Đỉnh Cao Thần Nhân, mà Đỉnh Cao Thần Nhân là gì? Phất tay một cái cũng có thể diệt sạch thành trì một phương, là sự tồn tại đứng đầu đại lục này, chưa người gặp qua.

Thánh Đường trưởng lão vốn thu đến hai đồ đệ ở Đông Lâm, chính là Thất hoàng tử Nam Cung Diệp và công tử thiên tài của Cơ gia Cơ Vân Dương. Nhưng cuối cùng chỉ nhận một mình Cơ Vân Dương, điều này sao có thể khiến Nam Cung Diệp không khúic mắc cho được.

Lục y nữ tử vô hột, có chút oán trách mà cười nói: "Vân Dương ca ca, mấy năm không gặp, huynh không nhớ Tuyết Nhi sao?"

Ai ngờ Cơ Vân Dương không thêm cho người ta chút mặt mũi, rất là lãnh đạm: "Chúng ta thân lắm sao?"

Nghe vậy, Lăng Vô Song nhin không được phát ra một tiếng cười khẽ, tay vẫn tiếp tục mài lửa, tiểu tử này lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nàng còn tưởng rằng tính tình hẳn vốn là cây kẹo mạch nha (ngọt như đường), ai ngờ lại là người độc miệng như thế.

"Tuyết Nhi!" Nam Cung Diệp có chút bất mãn, khẽ mắng một tiếng.

Sắc mặt Nam Cung Tuyết có chút khó coi, lại nghe thấy một tiếng cười khê, tức khắc nổi trận lôi đình, nhìn về phía Lăng Vô Song quát: "Nữ nhân ti tiện kia, nhìn thấy bản công chúa còn không mau cút sang một bên, nơi này không có chỗ cho ngươi!"

Một nữ nhân ti tiện mà thôi, sao có thể được đi cùng Vân Dương ca ca như thế, trong khi nàng ta còn không xứng xách giày cho nàng.

"Im miệng!" Lăng Vô Song còn chưa nói gì, Cơ Vân Dương đã quát lạnh một tiếng: "Vô Song là bằng hữu của ta, Bát công chúa, trước khi nói nên uốn lưỡi bảy lần, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Đầy buộc đầu màu xanh lá, không gió mà bay, huyền khí màu vàng nhạt quanh quần hiện ra.

"Vô Song?" Nam Cung Diệp lẩm bẩm một tiếng rồi lại buồn cười lắc đầu, không thể tưởng tượng được nữ tử phong hoa bậc này mà lại có cùng tên với tên phế vật Lăng gia kia.

Hai lão giả áo xám thấy Cơ Vân Dương cả người bốc lên huyền khí, sắc mặt giận dữ liền lập tức nghiêng người che chắn trước người Nam Cung Tuyết, mắt lão sáng ngời có thần. Cơ công tử vốn cuồng vọng lớn mật, ngay cả Cơ gia chủ còn không chê không được, đề phòng một chút vẫn hơn.

Lúc này, Nam Cung Diệp mở miệng, giả vờ tức giận nói: "Tuyết Nhi im lặng, còn không mau xin lỗi vị cô nương này."

Nam Cung Diệp biết, nữ tử trước mắt này tuyệt đối không phải là một người dễ trêu chọc. Một chân đá phế Lý Minh Huy, thậm chí còn có quen biết với Thiên Dạ đại nhân.

Lăng Vô Song mắt hơi đỏ, liếc về phía Nam Cung Tuyết, ánh lửa bập bùng phảng phất còn nhiễm vào bên trong đôi mắt kia.

Chỉ liếc nhẹ nhàng bằng quơ một cái đã có thể khiến lưng Nam Cung Tuyết tê rần, nàng ta nhận không được mà lùi về sau, đồng thời lại cảm thấy thẹn quá hóa giận, nghênh cằm lên, cao ngạo nói: "Vi sao ta phải xin lỗi, chẳng lẽ một tên dân đen đề tiện như nàng không nên quý xuống trước mặt bản công chúa sao?"

Nàng sợ cái gì, hai vị Hộ Quốc trưởng lão này đều là cao thủ Thiên Huyền cấp sáu, Diệp ca ca cũng đang ở bên cạnh, chẳng lẽ nữ nhân này có thể bắt được nàng hay sao? Nàng chính là công chúa của Đông Lăng, vô cùng tôn quý!

Nam Cung Diệp mặt có chút giận dữ, giờ ánh mắt ra hiệu cho hai lão giả áo xám một cái rồi mới nhìn sang Lăng Vô Song nói: "Vị cô nương này, tiểu muội tuổi nhỏ nên không hiểu chuyện, xin ngươi đừng so đo với nàng."

Khi nói chuyện, Nam Cung Diệp âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt, tuy là xin lỗi, nhưng cũng không có nhiều ý muốn nhận sai.

Lăng Vô Song nghiêng đầu, nhìn đốm lửa bập bùng nổ vang tí tách, dương môi cười, phảng phất như đoá u lan nở rộ, khẽ cười nói: "Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, sao ta lại so đo được."

Nam Cung Diệp ngăn ra, tựa hồ không ngờ sẽ là kết quả này, bất quá hẳn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được vì nguyên cớ gì lại thấy như vậy.

"Công chúa hoàng thất mà lại có tính tình như thế, đúng là bất hạnh của một quốc gia." Cơ Vân Dương lại là một người độc miệng, hừ lạnh một tiếng, không nóng không giận nói với đám người Nam Cung Diệp: "Thấy không, Vô Song người ta đây mới là người độ lượng hiểu chuyện."

Không ngờ không lâu sau đó, Cơ Vân Dương chỉ hận không thể cắn rớt đầu lưỡi của mình, độ lượng sao? Độ lượng cái quỷ gì, nữ nhân này mẹ kiếp mới thật sự là người bảy chết người không đền mạng đây.

Một đám người sắc mặt đều khó coi, không khí tức khắc bị ép xuống mức âm độ. So với một thân gió thổi mây bay của Lăng Vô Song mà nói, Nam Cung Tuyết thân là công chúa hoàng thất lại mở miệng thô tục, đích thực là có thất lễ, càng không ngờ Cơ Vân Dương có thể nói trắng ra như thế.

Cơ Vân Dương nói xong, tay nói rộng vạt áo ngồi xuống bên cạnh Lăng Vô Song, còn có chút tức giận bất bình, Vô Song thật đúng là rộng lượng, đến vậy mà cũng không so đo.

Lăng Vô Song nhíu mày, có so đo hay không? Nàng sao có thể không so đo được. Lại nói, nàng cùng Cơ Vân Dương là gặp nhau nửa đường, cùng lắm cũng chỉ tính là quen biết sơ sơ. Mà Cơ Vân Dương với đám người Nam Cung Diệp lại xem như là người quen cũ. Chỉ lúc vừa rồi, Lăng Vô Song mới thật sự có chút thiện cảm với Cơ Vân Dương thôi.

Nam Cung Diệp có chút lúng túng, muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, cũng ngồi xuống bên đống lửa, thuận miệng cười: "Cô nương thật độ lượng, khiến người chê cười rồi."

"Không dám, không dám, con người của ta xưa nay chưa từng biết mang thù." Lăng Vô Song cười đến phúc hậu, căn bản nhìn không ra chút tức giận.

Cơ Vân Dương vung cây gậy gỗ trong tay lên, hung hăng chọc vào đống lửa, người ta còn không so đo, hẳn tức giận cái gì, chuyện gì đây??

Nam Cung Tuyết hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại bị hai lão giả áo xám ngăn cản lại, không thể nhúc nhích, hai mắt như rắn độc trừng về phía Lăng Vô Song, nhưng người ta căn bản là như không thấy nàng, trực tiếp coi rẻ, điều này khiến nàng ta sinh ra cảm giác rất vô lực.

"Cô nương, trong tay ngươi là Hắc Vân Hắc Chi đó sao." Một lão già áo xám kinh ngạc mở miệng, nhìn vào giỏ thuốc bên cạnh Lăng Vô Song, mắt lão tỏa sáng, sau một lúc lâu lại nói một cách chắc chắn: "Mùi hương này tuyệt đối là Hắc Vân Hắc Chi không sai được."

Lăng Vô Song cười, thuận miệng trả lời: "Không sai, ta may mắn hái được một gốc Hắc Vân Hắc Chi."

"Thật sự là Hắc Vân Hắc Chi?" Lão già kia thờ có chút bất ổn, thậm chí trên mặt còn nổi lên màu hồng nhuận, vội vàng nói: "Lão hủ nguyện dùng một vạn lượng mua, không biết cô nương có muốn bán không?"

Hắc Vân Hắc Chi đúng là linh dược bọn họ muốn tìm, nó là nguyên liệu quan trọng để luyện chế Hộ Tâm Đan.

Cơ Vân Dương ném gãy gỗ trong tay xuống, thuận miệng nói tiếp: "Hoàng kim sao?"

"Cái này" Lão già áo xám ngẩn ra, có chút lúng túng nói: "Vân Dương công tử, tội gì phải bôi đen lão hủ như vậy, một vạn lượng bạc trắng đã đủ mua gốc linh chi này rồi, để linh chi này rơi vào trong tay người bình thường cũng không có tác dụng gì."

Cơ Vân Dương có chút khinh thường, thật là vô sỉ, tưởng hắn không biết nhìn hàng mà khi dễ sao, Hắc Vân Hắc Chi luyện thành đan dược, có thể kéo dài tuổi thọ, gia tăng huyền lực, giá trị tuyệt đối ở trên con số một vạn lượng hoàng kim, bây giờ bọn họ muốn mua bằng một vạn lượng trắng.

"Đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng không thể bán được, ta cũng cần cây linh chi này" Lăng Vô Song thật ra không để ý lắm, nhàn nhạt nói một câu, tựa như không còn muốn nói tiếp đề tài này.

Lão già kia tựa như có chút không cam lòng, lại muốn thuyết phục: "Vị cô nương này, ngươi nghĩ lại chút đi, không nên lãng phí linh dược bậc này."

Nam Cung Tuyết vùng vẫy ra khỏi trời buộc, cười lạnh: "Đúng là không biết điều, ngươi có biết vị đạo sĩ đây chính là một đan dược sư tôn quý không, không biết bao nhiêu người tranh nhau đưa dược tới cửa, loại linh chi bậc này rơi vào trong tay ngươi cũng chỉ có thể lãng phí thôi."

"Luyện dược sư thì ghê gớm lắm sao?" Cơ Vân Dương có chút khinh thường, trực giác nói với hắn, trình độ luyện dược của Vô Song tuyệt đối không đơn giản.

Lăng Vô Song túy ý vẫy tay, giã người ra, giống như đang xua đuổi một con muỗi, trực tiếp xem nhẹ Nam Cung Tuyết, như một đám đánh vào bông, điều này khiến cho nàng ta tức giận không thôi.

"Nếu đã như vậy ta cũng không ép, linh dược cỡ này, thật sự đáng tiếc." Thấy Lăng Vô Song không có ý định bán cho hắn, oán giận nói một câu cuối, nhận định chắc chắn Hắc Vân Hắc Chi rơi vào tay Dung Khuynh cũng chỉ có lãng phí.

Sau khi trò chuyện vài câu, nhóm người Nam Cung Diệp cũng nghỉ ngơi tại chỗ, đợi đến hừng đông sẽ rời đi.

Trăng treo giữa trời, ánh trăng màu bạc nhàn nhàn, Lăng Vô Song tay gối đầu, khẽ tựa người lên một cọc gỗ nghỉ ngơi, Cơ Vân Dương khoanh chân ngồi bên cạnh nàng, cây đuốc phát ra tiếng vang tí tách rất nhỏ. Còn đoàn người Nam Cung Diệp cũng nghỉ ngơi cách đó không

Bỗng nhiên, đôi mắt Nam Cung Tuyết vốn đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, nhẹ chọc chọc vào lão già bên cạnh, trên mặt hiện lên ý cười độc ác.

Nữ nhân đáng chết, dám khiêu khích công chúa tôn quý, nàng muốn cho nữ nhân này biết kết cục trên chóc nàng. Ở chốn rừng rậm hoang vu này, chỉ cần nàng tùy ý động tay động chân một tí là có thể thần không biết quỷ không hay, ám hại nàng ta đến hải cẩu không còn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Ai ác hơn ai?

Mây đen gió lớn, trăng tròn treo cao, bóng cây đung đưa lác đác che phủ mặt đất.

"Rãi cái này lên thảo dược của nàng, chỉ cần nàng tiếp tục vào rừng Lạc Nhật thì cứ chờ bị Huyền thú nuốt chết đi." Một giọng nói già nua xuất hiện, ầm ầm còn lộ ra chút phẫn nộ.

Trong bóng đêm, tiếng nữ tử theo đó cũng vang lên, nghiêng rằng nghiêng lợi: "Xấu nữ, dám trêu bả công chúa, ta cho ngươi chết không có chỗ chôn."

Sáng sớm, linh khí xây um phũ khắp khu rừng, dãy núi nhấp nhô giáp ranh vùng đất phẳng, còn thấy được cả Huyền Điều cấp thấp đang bay lượn trên không trung.

"Vân Dương ca ca, không bằng ngươi đi cùng chúng ta đi, sẽ an toàn hơn rất nhiều." Nam Cung Tuyết cực lực giữ Cơ Vân Dương lại, đoàn người bọn họ toàn là cao thủ, thậm chí có cả hai lão sư Thiên Huyền cấp cao, mạnh hơn nữ nhân kia biết bao nhiêu.

Khăn trùm trên đầu Cơ Vân Dương vì đón gió mà bay múa, hần không thèm để lại chút mũi cho người ta, thuận miệng nói: "Bản công tử không muốn làm lính đánh thuê miễn phí đâu."

Nam Cung Tuyết chỉ là một huyền giả nho nhỏ, nếu không phải có đám người kia che chở, nàng ta dám bước vào rừng Lạc Nhật chắc? Chỉ e là vừa bước vào thôi là đã bị găm đến xương cốt không còn rồi.

Cuối cùng, hai nhóm người đường ai nấy đi, Nam Cung Tuyết giận đến dậm chân, nhưng khi nhìn tới bóng người Lăng Vô Song, trên dung mạo thanh lệ lại hiện lên nụ cười ngoan độc. Vân Dương Ca lợi hại như vậy, chắc chắn có cách bảo vệ chính mình rồi, còn nữ nhân đáng ghét kia thì chịu chết đi.

Nam Cung Diệp nhìn theo bóng dáng Lăng Vô Song, mím môi, vẻ mặt khó đoán. Thấy vậy, Nam Cung Tuyết càng tức giận muốn nổ phổi, hung hăng siết chặt nắm tay, đáng giận, chẳng lẽ ngay cả Diệp ca ca cũng coi trọng nữ nhân kia!!

Cơ Vân Dương theo sát Lăng Vô Song, chắc chắn xung quanh không có ai mới nghi hoặc nói: "Vô Song, sao hôm qua lại ngăn cản ta, Nam Cung Tuyết kia chắc chắn đã động tay chân trộm rãi cái gì lên được của ngươi rồi."

"Ta biết." Lăng Vô Song cười cười: "Nàng chỉ rải chút phấn Hoa Phong mà thôi."

"Cái gì, là phấn Hoa Phong!" Cơ Vân Dương kinh hãi, vội đề giỏ thuốc của nàng lại: "Sao ngươi không nói sớm, thứ đó sẽ hại chết người đấy."

Mùi của phấn Hoa Phong hấp dẫn huyền thú, ở Lạc Nhật mà dính phải cái này thì sẽ mất mạng trong chớp lát. May mắn bây giờ bọn họ còn chưa vào sâu, chưa chạm phải chúng huyền thú lợi hại, Nam Cung Tuyết vậy mà lại tàn nhẫn độc ác như thế.

Cơ Vân Dương sắc mặt tối đen, xoay người định đi về phía ban đầu: "Nhất định phải cho Nam Cung Tuyết này trả một cái giá lớn vì hành vi của mình."

Nàng ta thật sự cho rằng Lăng Vô Song dễ bắt nạt à!! Dính phải mùi của phấn Hoa Phong rồi, bây giờ bọn họ cũng đâu thể vào Lạc Nhật được nữa, cảm giác trên chọc đâm huyền thú không có vui đâu.

Lăng Vô Song nín Cơ Vân Dương lại, cười nói: "Đừng nóng vội, ta còn chưa nói hết, chỉ cần một gốc Thiên Hương Lan là có thể làm Hoa Phong tan đi rồi, vừa khéo trong giỏ ta cũng có một gốc này."

Cơ Vân Dương khựng người lại, sắc mặt chuyển biến tốt lên, sau lúc lâu mới thấp giọng nói: "Cũng không được, ta vẫn muốn đòi một lời giải thích, không thể cứ như vậy mà cho qua được."

"Còn có chuyện ta quên nói." Lăng Vô Song chậm rãi bước về phía trước, không chút để ý nói: "Lúc Nam Cung Tuyết tới gần ta, ta không cẩn thận làm đổ một bao phấn Ong Chúa xuống đất, không khéo dính trúng nàng ta một ít, vậy phải làm gì mới tốt đây."

Muốn hãm hại nàng, còn nói chuyện lớn tiếng như vậy, tưởng nàng là kẻ điếc sao, nàng chỉ thuận tay tặng chút đồ cho nàng ta mà thôi.

"Ngươi...." Lăng Vô Song nói rất ung dung nhẹ nhàng, nhưng Cơ Vân Dương nghe xong sắc mặt lại đột biến.

Tưởng tượng đến tình hình bọn người Nam Cung Diệp sau khi tiến sâu vào Lạc Nhật... sống lưng hần không khỏi cảm thấy tê dại, phấn Ong Chúa? Đó là thứ càn ghê hơn, so nó với phấn Hoa Ong, khoảng cách chênh lệch quả thật chính là khoảng cách giữa trời và đất. Đừng nói một bao, chỉ một chút ít bột phấn đó thôi cũng có thể dẫn tới cả đám huyền thú.

"Ngươi cũng 'không cẩn thận' quá rồi!" Cơ Vân Dương sờ sờ cằm, hôm nay xem như hần đã được mở rộng tầm mắt, trên đời còn có thể "không cẩn thận" tới như vậy được nữa sao? Ngay cả hần cũng không phát hiện ra.

"Sao lại có vẻ mặt này." Lăng Vô Song thấy Cơ Vân Dương sững sờ tại chỗ, thuận tay ngắt một cây linh thảo, cười vô cùng phúc hậu: "Nàng đã có lòng tốt tặng ta chút đồ thì ta cũng phải biết trả lễ chứ, con người của ta không thích thù dai."

Cơ Vân Dương khoe miệng không ngừng co rút, hàm răng cũng có chút run run, đúng là một phần trả lễ lớn, bọn Nam Cung Diệp chỉ có thể tự cầu cho mình nhiều phúc thôi.

Vào sâu bên trong Lạc Nhật một chút, hai người cẩn thận tránh né huyền thú, một đường mò trở lại hang ổ Độc Long. Lúc đến nơi thì mặt trời đã dần nhấp nhô dưới ngọn núi phía tây, ánh hoàng hôn phủ lên đám dây leo già quấn quanh thân cổ thụ có tuổi.

"Nó không có ở đây." Hai người ngồi trên cây quan sát hồi lâu, Lăng Vô Song xoay người nhảy xuống, nhanh chóng tiến lại chỗ Long Xà Lan.

Hoàng hôn xuyên thấu qua cây rừng, hàng ngàn cái bóng loang lổ in hần lên trên đất. Ở đây có tám mươi gốc Long Xà Lan, mảnh mai tinh tế, toàn thân đỏ tươi, to như viên mã não, tinh mỹ tuyệt luân, giữa lòng hoa yêu kiều còn tản ra từng luồng hương nồng đậm thanh khiết.

"Đúng là đồ tốt." Cơ Vân Dương có chút kinh ngạc, khó trách Vô Song không tiếc lần qua lộn lại nhiều lần như vậy, một gốc Long Xà Lan thôi, ngay cả Thánh Đường trường lão còn phải động tâm nữa là.

Lăng Vô Song móc ra bình sứ đã chuẩn bị từ trước, hứng nước hoa hết xong mới bút thân hoa, Long Xà Lan chỗ nào cũng là quý, đương nhiên không buông tha được.

"Sao lại không thấy bóng dáng con Độc Long kia đâu chứ, ta đây còn muốn lấy ngân giác của nó chế luyện vũ khí nữa." Cơ Vân Dương nhìn xung

quanh, ăn không ngồi rồi mà nói mát.

Hắn không ngờ Độc Long kia thế mà lại cấp chín, cận kề với Thánh Vực huyền thú, nếu chạm mặt chính diện thì chẳng khác nào muốn mạng người.

Đột nhiên Lăng Vô Song cứng người, Cơ Vân Dương cũng nhận ra có gì đó không đúng, tay lặng lẽ mò tới chỗ giấu đoản thương.

"Ti ——"

Bụi cây xào xạc, một đầu rắn thật lớn dần dần lòi ra, tựa như đầu rồng lấp ló khỏi mặt nước, hai tròng mắt hình thoi không lồ lấp lóe ánh sáng lạnh nhìn chòng chọc vào hai người, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, nọc độc tung bay, cái đầu hình tam giác, ngân giác bóng lưỡng như hai ngọn núi cao áp đỉnh chột phóng tới!

"Chạy!" Hét lớn một tiếng, Lăng Vô Song vừa xoay người chạy vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Cơ Vân Dương, ta thật muốn xé rách cái miệng quạ đen của ngươi!"

Cơ Vân Dương phản ứng cũng rất nhanh, lập tức thả người nhảy đi. Ngân giác đâm vào không khí, rống lên một tiếng, những cây đại thụ xung quanh đều bị ngân giác của nó phá nát.

Hai tròng mắt độc long tỏa sáng khóa chặt bóng dáng hai người, thân rắn uốn lượn, tốc độ nhanh như chớp. Mắt Độc Long như đang bốc lên một trận cuồng hỏa, nhân loại nhỏ bé mà cũng dám trộm linh dược của nó.

"Trời ạ, lực đạo công kích ghê gớm quá!" Cơ Vân Dương vô cùng kinh ngạc, lúc này còn không quên cảm thán một câu: "Cặp ngân giác kia quả nhiên là đồ tốt mà."

Hắn còn đánh giá thấp trình độ cường hãn của tên gia hỏa kia, nhưng lúc này không có thời gian để oán hận nữa. Hai người cấp tốc tung người lặn vào trong đám cây cối, phát huy tốc độ tới mức tối đa.

"Oanh ——"

Thân rắn điên cuồng luồn lách qua cây rừng, tự do xuyên qua, rất nhanh đã dí sát hai người họ. Răng nanh sắc bén cùng cái mỏ to như bồn máu đột nhiên vồ đến Lăng Vô Song, nòng nhanh nhẹn uốn người mạo hiểm né tránh, Cơ Vân Dương thấy thời cơ đã đến, tay vội rút ra đoản thương mạnh mẽ nện lên mình đồng da sắt của nó, thế nhưng vậy cự xà vẫn một màu đỏ tươi, răng nọc vẫn ánh lên tia lạnh, may mắn không tổn hại được nó một chút.

"Đi mau."

Hai người liếc nhau một cái liền xoay người nhảy ra khỏi công kích của cự xà.

"Xè xè...."

"Rầm rầm"

Hai người cấp tốc chạy về phía trước, phía sau cây cối liên tục đổ vỡ như con đại hồng thủy. Cây cối không ngừng sụp xuống, đá vụn cộng cỏ tung bay tán loạn, thân rắn cao lớn hơn mây trượng san phẳng tất cả chướng ngại vật mà tiến lên, hơn chục nhóm cây đại thụ bị nghiền ép đổ đốn như vừa có trận cuồng phong quét qua.

"Đáng chết, mau nghĩ cách thoát khỏi nó đi." Lăng Vô Song rủa thầm một tiếng, gia hỏa này cứ bám riết lấy bọn họ, đã đuổi theo hơn nửa canh giờ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị tóm gọn.

"Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách." Cơ Vân Dương gót chân nhẹ nhún, thuận gió mà lên.

"Keng keng...."

"Ngao ô.... Ngao ô...."

"Hồng...."

Cự xà ráo riết rượt đuổi như gió cuốn mây tàn, lúc này, đầu đó xung quanh mờ hồ phát ra tiếng đao kiếm chạm vào nhau, còn chèn theo thanh âm gào rống hỗn loạn của chúng huyền thú, Lăng Vô Song hai mắt tỏa sáng, chân vẫn thủy chung không dừng lại. Chân trước vừa mới rời nơi nào, cự xà lập tức càn quét qua nơi đó, cây cối chỉ có thể hét lên một tiếng gục ngã.

"Là Nam Cung Diệp." Cơ Vân Dương hơi kinh ngạc, đám người bọn hắn đang bị một đám huyền thú cấp thấp bao vây lấy, nào là Trường Tu Hồ, Vân Hoa Lang, Ảnh Tử, Thảm Điện Điều,.... toàn là huyền thú cấp ba cấp bốn nhưng số lượng lại vô cùng kinh người, đông đúc, chặt chẽ bao quanh bọn họ. Đám người Nam Cung Diệp y phục rách nát, cả người máu me, trông vô cùng luộm thuộm.

Có điều vào lúc này.... Cơ Vân Dương ốc còn không mang nổi mình ốc cười người ta không nổi.

"Đi, chúng ta qua đó đi." Lăng Vô Song câu môi cười, cấp tốc bay về phía đám người Nam Cung Diệp, còn lớn tiếng hét lên: "Nam Cung Diệp, các vị trưởng lão, bọn ta tới giúp các ngươi đây!!"

Cơ Vân Dương hai mắt trừng lớn, vô cùng kinh ngạc, vội vàng ngăn lại: "Vô Song, hiện tại chúng ta còn lo mình không xong nữa là, đợi bỏ được tên gia hỏa kia rồi nói tiếp đi."

Bọn họ bây giờ làm sao có thể giúp người khác được chứ, mạng của mình còn sắp giữ không xong.

Lăng Vô Song cười nham hiểm, ném một ánh mắt đầy thâm ý cho Cơ Vân Dương, bóng dáng nhỏ xinh nhanh như tia chớp đã phóng về phía bọn người Nam Cung Diệp giữa chúng huyền thú, Cơ Vân Dương chợt bừng tỉnh, sắc mặt hơi vặn vẹo: "Tốt như vậy hình như không hay lắm đâu."

Nói là nói như thế, ai ngờ gia hỏa Cơ Vân Dương này sờ sờ cảm, cười hắc hắc hai tiếng, nháy mắt cũng ra sức kiểng mũi chân chạy về phía đám người Nam Cung Diệp, dương đầu lớn tiếng nói: "Nam Cung huynh, các vị trưởng lão, bọn ta tới giúp các ngươi."

"Ngao ——" Một con Thanh Lang nhào tới cắn trúng Nam Cung Diệp, giây tiếp theo đã bị một kiếm của hắn chém thành hai nửa, máu thịt bay tứ tung.

Bỗng dưng bị hết tốp huyền thú này lại đến tốp huyền thú khác bao vây, bọn họ lúc này đã sắp không xong, mặt mày ai cũng xám như tro, ngay cả hai lão giả áo xám cũng bị thương không ít. Lúc này, mọi người ngẩng đầu thấy hai người họ chạy như bay mà đến, đó chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mọi người ai cũng nói thầm trong lòng: nữ tử này quả nhiên là người sống có nghĩa khí, dĩ nhiên lại ra tay tương trợ.

"Thật tốt quá rồi, là Vân Dương ca ca." Nam Cung Tuyệt sợ tới mức chỉ dám trốn sau lưng mọi người, cũng bị thương không ít.

Chỉ là... hai người bọn họ còn chưa tới nơi, đám huyền thú bu xung quanh vốn hung hãn lại bỗng dưng run rẩy, như cảm giác được thứ gì đó rất khủng bố đang tiến đến, tốp năm tốp ba chân tay run run, ánh mắt rồi rít sợ hãi, vội vã tản ra.

Nam Cung Diệp mặt mày dính máu, dương đầu lên nhìn thì thấy sau lưng bọn họ phát lên từng trận từng trận đất cát cuộn cuộn, cây cối sụp đổ, tức khắc liền thấy sóng lưng tê rần, đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm không tốt.

"Đứng lại, các ngươi không được lại đây!" Hai lão giả áo xám cũng nhận ra có gì đó không đúng, thất thanh hét to, ý đồ muốn ngăn cản hai người bọn họ đang chạy như bay mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Uy quyền của vương giả

Lăng Vô Song cùng Cơ Vân Dương phảng phất như không nghe thấy, phóng vài bước vọt tới bọn họ, sau đó còn tuyên bố muốn hỗ trợ. Giữa ánh mắt đại ra của đám người, các nàng không ngừng một bước, chân mau lẹ nhảy lên một cái nữa, thoáng chốc đã lướt qua bọn họ mà chạy tiếp.

Có vài người vẫn chưa nhận ra ý đồ của bọn nàng, chưa hiểu sắp xảy ra chuyện gì, chỉ thấy chúng huyền thú xung quanh đột nhiên tản ra, lòng vui mừng không thôi, tưởng mình đã bảo vệ được cái mạng nhỏ rồi, nhưng vậy thì hai người kia chạy cái gì? Nam Cung Tuyệt cũng thấy nghi ngờ, thân sắp lâm vào đại nạn mà không biết, ngược khuôn mặt dơ bẩn lên khó hiểu nhìn theo bóng người đám Lăng Vô Song.

"Đùng đùng đùng....."

Bên tai bỗng bùng lên một tiếng vang lớn, cùng theo đó là cỏ cây tung bay tán loạn, trông không khác gì một con đại hồng thủy ập đến. Cự xà như con trâu hoang đang điên cuồng phá nát lớp cây cối cản trở nó, thân rắn đỏ tươi khổng lồ cao mấy trượng, bò trườn tới đâu đất đá tung bay tới đó!

"Aaaaa....."

Nam Cung Tuyệt đầu tóc hỗn loạn thét lên một tiếng kinh thiên động địa, sợ tới mức muốn ngất. Cự xà nghe thấy mắt đột nhiên tỏa sáng nhìn về phía Nam Cung Tuyệt, cặp ngân giác sắc bén như chùy thủ vung về phía đám người đang ngơ ngác đứng bên đó.

"Chạy!"

Nam Cung Diệp là người phản ứng đầu tiên, một phen tóm lấy Nam Cung Tuyệt nhanh chóng xoay người chạy, hai lão giả áo xám theo sát phía sau.

"Trời ơi, là Độc Long cấp chín."

Một hàng mười mấy người vội phục hồi lại tinh thần, sợ tới mức mặt mày trắng bệch, quý khóc sói gào mà chạy như điên.

"Xè xè....."

Đuôi rắn quét ngang một cái, hàng đại thụ vây quanh đám người Nam Cung Diệp ầm ầm sụp đổ, mà tốc độ Độc Long lại vô cùng dữ dội. Công lực đoàn người Nam Cung Diệp không đồng nhất, hơn nữa còn vương bạn Nam Cung Tuyệt, thế nên nháy mắt đã bị Độc Long dí tới, lưỡi rắn đỏ tươi dính

đầy nọc độc cọ qua khuôn mặt Nam Cung Tuyết, chọc nàng ta liên tục thét chói tai.

"Oanh...."

Hai lão giả áo xám cùng nhau ra tay, huyền khí màu vàng sẫm mạnh mẽ đánh lên thân rắn, thân người bị đẩy về sau mấy bước. Thân rắn cuộn tròn, vẩy vẩy quét đuôi qua một cái, lần nữa áp đảo một mảnh cây rừng, không có chút dấu hiệu nào muốn dừng lại. Nam Cung Diệp điên cuồng đạp mũi chân, nhìn hai bóng người phía xa xa, sắc mặt tối tăm đến đáng sợ, cấp tốc đuổi theo.

Mà đám Lăng Vô Song chạy phía trước không hề chậm trễ, nhanh hơn cả thỏ, khoảng cách giữa hai đám người nhanh chóng bị kéo ra.

"Hai vị tiền bối, công lực của hai vị quả nhiên vô cùng thâm hậu, Vô Song bội phục bội phục." Lăng Vô Song còn thời gian để quay đầu lại tán thưởng đám người phía sau, cười đến phúc hậu, thế nhưng dưới chân vẫn không ngừng một giây nào, cuối cùng dứt khoát chạy tiếp.

Nam Cung Tuyết sợ tới hoa dung thất sắc, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, điên cuồng hét lên: "Đồ vô sỉ! Đề tiện!"

Cơ Vân Dương sờ sờ mũi, cười hắc hắc hai tiếng, không thèm quan tâm, vẫn tiếp tục giơ chân chạy như điên, trong lòng lại thầm nghĩ: sau này có đắc tội ai cũng không được đắc tội với Vô Song, nha đầu thật sự quá nham hiểm, bấy chết người ta lúc nào không hay.

Hai lão giả áo xám cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nghẹn khuất muốn học máu. Thế nhưng hai người Cơ Vân Dương vẫn chạy ở đằng trước không chút cố kỵ, tốc độ còn nhanh hơn cá trạch dưới nước, ném đoàn người lại phía xa.

"Xè xè..."

Độc Long chậm rãi ngừng đầu lên lắc lắc, miệng phun ra cái lưỡi đỏ hồng, động tác cực kì thông thả, đôi mắt lại nhiễm huyết sắc mà đầy tàn nhẫn, nhìn đáng về là biết nó đã bị hoàn toàn chọc giận. Cái mồm như bòn máu há to phát ra âm thanh bén nhọn mà quý dị, thân rắn uốn lượn, bỗng dưng điên cuồng phóng tới.

"A....cứu mạng..."

Trong một cái chớp mắt, người ở phía sau hét thảm lên một tiếng, thân thể hắn bị rơi trọn vào miệng rắn, Nam Cung Diệp tránh không kịp cặp ngân sắc của nó bị đánh văng lên thân cây, phun ra một ngụm máu tươi, Nam Cung Tuyết trong tay hắn cũng hét thảm một tiếng, lăn xuống đất, cả người run lên bần bật.

"Cùng nhau ra tay."

Thấy tình hình như vậy, chạy trốn cũng không xong, hai lão giả áo xám chỉ có thể bắt đắc dĩ ra tay, một trái một phải kẹp cự xà ở chính giữa, huyền khí vàng sẫm lần nữa lóe ra, hóa thành lưỡi đao sắc bén mạnh mẽ phá không đâm tới cự xà!

"Công kích vào đỉnh đầu giữa hai cặp sừng, nơi đó chính là điểm yếu của nó."

Đoàn người liều chết phản kích, khỏe miệng người nào cũng đều bị tràn ra máu tươi. Chỉ là.... Độc Long đã sắp lẩn đến cảnh giới Thánh Vực huyền thú, thế nên cả người như dát lên sắc thiết, mũi kiếm sắc bén đập lên mà như gãy ngựa cho nó, còn chọc nó càng thêm điên cuồng, không có thần binh lợi khí tương trợ thì dù có hai Thiên Huyền cấp cao cũng vô dụng.

Đột nhiên.... Độc Long rút cái đầu hình tam giác của nó lại như đang cảm ứng được gì đó, ánh mắt lộ ra một tia nhút nhát, đuôi lớn đập đập, thân rắn uốn éo vài cái liền quay đầu chui vào rừng sâu, giữa con mắt ngốc lăng của mọi người, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Chẳng lẽ nó thật sự bị giết rồi?" Nghe phía sau bỗng không còn tiếng động nữa, Lăng Vô Song ngừng lại, chân đứng vững trên một cành cây, nghi ngờ nói.

"Không thể nào, rốt cuộc bên đó đã xảy ra chuyện gì?" Cơ Vân Dương cũng ngừng lại, cho dù có xuất hiện thêm một đám người giống bọn họ thì cũng không thể là đối thủ của Độc Long, nó chính là huyền thú đang kề cận Thánh Vực huyền thú, thực lực hoàn toàn sánh ngang với phong hào Thánh giả của nhân loại.

Đám người Nam Cung Diệp bên đây càng khó hiểu hơn nữa, sao lại có cảm giác Độc Long nó giống như.... chạy trốn chết vậy?

"Rầm rầm..."

Bỗng nhiên, đất rung núi chuyển, vang lên một tiếng lớn rung trời, một loại áp lực vô hình thoáng chốc lan ra khiến thân người bọn họ bị lay động, không khí chảy chậm chậm mà nặng nề, khó thở.

"Rầm...."

Lại là một tiếng lớn rung trời, huyền khí màu xanh giống như tia chớp đánh xuống, ầm ầm kéo tới, công lực mạnh đến nỗi tạo ra vài cái hố lớn dưới bất bằng, cỏ cây tung bay, lan đến cả đám người đang đứng hình. Lần này bọn họ cũng bị loại uy lực đó đánh bay về sau, ngay cả hai lão giả áo xám cũng thấy huyết khí dâng trào, vội tránh né, nhưng cũng không tránh được phun ra một ngụm máu tươi.

"Gần đây có cao thủ tuyệt đỉnh đang chiến đấu." Cơ Vân Dương mặt tối sầm xuống rất là khó coi, rồi lại cực kì kích động, nhịp tim tăng mạnh, hai tay

siết chặt thành quyền, lăm bằm: "Huyền khí màu xanh, không sai được, là huyền khí màu xanh!"

Khó trách hung tàn như Độc Long mà cũng phải vội vã chạy trốn, huyền khí màu xanh, Đỉnh Cao Thần Nhân! Đó chính là truyền thuyết mà hán cả đời theo đuổi, gốc gác Thánh Đường thâm hậu nên hán gặp được không ít phong hào Thánh giả, nhưng còn Đỉnh Cao Thần Nhân trong truyền thuyết thì khác, hán chưa từng gặp được bao giờ, hiện tại sao hán không kích động cho được!!

Lăng Vô Song đột nhiên nổi lên cảnh giác, xoay người nhảy xuống khỏi cây, ánh mắt cấp tốc kiểm tra xung quanh.

"Lâu Quân Viêm, đúng là trời cũng giúp ta rồi, mau đề mạng lại!"

Từ không trung phát ra một tiếng cười to cười gió mà đến, tiếp theo là một bóng đen nhanh như "sấm đánh tia chớp" đáp xuống đất, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, người nọ vurun ra hai cánh màu đen, nhẹ nhàng chấn động, tỏa ra ánh sáng màu đen u ám, nháy mắt lại nhảy lên trời cao, tựa như vương giả kiêu ngạo đang đập không mà đứng, ánh trăng yên tĩnh cao chót vót trên kia cũng chỉ hóa thành lam nền cho người nọ.

Hai lão giả áo xám khế run run đôi môi khô khốc, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cảnh tượng trên trời cao, trái tim kịch liệt rung động, khuôn mặt già nua nghẹn đến mức đỏ bừng, phảng phất còn mang theo cuồng si, đôi tay run rẩy, ngờ ngác lăm bằm: "Huyền khí xanh thẳm, lực hóa thành cánh, đập không mà đi, Đỉnh Cao Thần Nhân, là Đỉnh Cao Thần Nhân!"

Không ngờ sinh thời lại gặp được cảnh giới trong truyền thuyết, chết cũng không tiếc, có chết cũng không tiếc.

Giữa bầu trời đêm lạnh buốt, một nam tử đập không mà đứng, áo choàng màu đen phủ kín từ đầu xuống chân, bao vây lấy thân hình cao to của hán, tà áo bào không gió tự động lay, không nhìn rõ được mặt, dưới ánh trăng nhàn nhạt chỉ mơ hồ nhìn thấy bờ môi mỏng ửng đỏ, ần ần còn có động cong, hình như có ý nhẹ khinh thường, một lọn tóc đỏ đậm khế trượt ra khỏi áo choàng, rồi lại buông xuống trước ngực.

Đôi cánh đen trên lưng đang rộng ra hai bên, trắng tròn như ngọc dừng trên đỉnh đầu, ánh sáng màu bạc nhàn nhạt đổ xuống, hán đập không mà đứng, phảng phất tựa như một tôn sát thần thống trị cả bóng đêm!

Hắc ám, đỏ đậm, đơn giản đến vô cùng ác liệt.

Chỉ một bóng dáng này thôi, thiên địa liền thất sắc, núi sông phải lặn mình, tất cả cái đẹp của chúng sinh đều đoạt không nổi nửa sợi phong hoa của hán!

Lăng Vô Song đồng tử co rút, ánh mắt nồng đậm khấn trương, nam tử lơ lửng chính giữa mặt trăng hình như cũng phát hiện ra, hán chậm rãi cúi đầu xuống, từ bên trong áo choàng đen thẳm, ánh mắt như chim ưng mãnh liệt xuyên thấu qua cây rừng, chính xác không lăm trói chặt Lăng Vô Song, Lăng Vô Song cảm nhận từng trận sắc bén thâm thấu vào xương cốt mà toàn thân phát lạnh. Khi hai mắt bọn họ va chạm vào nhau, Lăng Vô Song nhìn thiên địa trên kia, phảng phất như muốn hăm sâu vào trong bóng đêm vô tận, thân lâm vào hồ thâm vực thẳm, cảnh giác trên người lên tới cực hạn, người nam nhân này, nguy hiểm, là nguy hiểm tột cùng!

"Ha ha ha ha, Lâu Quân Viêm, đúng là cơ hội trời cho, hôm nay lão phu muốn cho ngươi phải ngã xuống tại đây, đúc thành con đường để lão phu đạp lên trở về, một công lao lớn, đúng là một công lao lớn!"

Nơi xa xa, cùng với tiếng cười to là vài bóng người lướt qua đám cỏ thụ chọc trời, nhún lên đầu ngọn cây, theo sát mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Cuộc chiến của đỉnh cao thần nhân!

Bóng người nhảy lên ngọn cây đập không mà đến là ba lão giả mặc huyền bào, tóc bạc mảy màu muối tiêu, mặt nhăn nheo như vỏ cây, quanh thân tỏa ra tràn ngập huyền khí hùng hậu, thế nhưng lực lượng kia cũng là màu xanh thẳm!

"Ba Đỉnh Cao Thần Nhân!" Mọi người chột trùng lớn hai mắt, đây là muốn nghịch thiên sao, một người đột nhiên quát lên chói tai: "Không ổn, mau rời khỏi đây!"

Mọi người bây giờ mới phản ứng lại, vội vã tản đi, Nam Cung Diệp mắt âm trầm khó đoán, cũng phản ứng lại, tức khắc giật mình một cái. Cao thủ giao chiến, uy lực tuyệt đối có thể dời non lấp bể, nếu bị cuốn vào trong đó thì chỉ có con đường chết.

Một lão giả râu bạc trắng chạy đến đầu tiên, chân dẫm lên ngọn cây, ngửa mặt lên trời cười to: "Không ngờ nha, Lâu Quân Viêm, ngươi thế mà lại cả gan dám xuất hiện ở đây, còn chạm mặt phải ta, rùng rợn cạn, ta xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu được nữa!"

Lâu Quân Viêm bị áo choàng màu đen che lấp đi dung nhan, dưới ánh trăng nhàn nhạt chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mỏng đỏ thắm nhẹ cong, đường cong cực kỳ ưu nhã, nhấp môi phát ra một tiếng cười nhạt, chất giọng trầm thấp, phảng phất như là tiếng cười đến từ nơi sâu nhất trong địa ngục!

"Không cần nói nhảm nữa, tận dụng thời cơ, nhân cơ hội hiện tại hán trọng thương chưa lành, đã bị áp chế mà mau ra tay đi." Hai huyền bào lão giả khác

cũng đuổi tới, chân đạp không khí, cả ba đứng thành hình tam giác, chặt chẽ bao vây Lâu Quân Viêm ở chính giữa, không chút trì hoãn: "Ra tay!"

Phun ra hai chữ, ba người cùng lúc ra tay, trường bào huyền sư tung bay trong gió, huyền khí xanh thăm xuất hiện dồn dập như nước sông, mênh mông mà mãnh liệt, huyền lực được ngưng tụ hóa thành từng luồng lực lượng, cuồng phong thổi quét, gào rống gầm thét mà đi!

"Oanh..."

"A...." Người phía dưới đang vội vàng chạy đi, dư lực chỉ nhẹ lướt tới đã khiến đoàn người phun ra máu tươi, từ người sò sò lăn ra hôn mê bất tỉnh, chỉ còn Nam Cung Diệp cùng hai lão giả áo xám vừa lúc tránh kịp, ức chế dòng khí huyết đang dâng lên cuộn cuộn trong lồng ngực, còn Nam Cung Tuyết được dẫn theo đã sớm bất tỉnh nhân sự.

"Lập Minh." Nhẹ giọng hừ lạnh, Lâu Quân Viêm nhẹ động hai cánh màu đen, cả người liền hóa thành một vệt bóng đen, phóng lên chỗ cao cao trên đầu ba lão giả, chỗ vừa rồi hần đứng phảng phất còn động lại chút ánh sáng, một đôi tay thon dài thò ra khỏi áo choàng, năm ngón tay quắp lại, tam son ngũ nhạc đều ở trong tay này!

(*tam son ngũ nhạc: hiểu đơn giản thì nó là từ dùng để chỉ những thứ rất to lớn. Ngoài lề: Tam son là cụm danh từ chỉ "núi thần" không có thật, còn ngũ nhạc là chỉ 5 ngọn núi lớn nổi tiếng ở TQ tượng trưng cho 5 đặc tính: trắng, hùng, hiểm, tuấn, kì)

Lực lượng màu xanh thăm đang cuộn cuộn thổi quét tới như con lốc, nhưng hần chỉ giơ lên một tay chặn lại như thế, lực lượng xanh thăm chạm đến, nó lại như rơi vào động đen không đáy, trâu đất xuống biển, nháy mắt liền tiêu tán.

Lâu Quân Viêm thấp giọng cười khê, lại thả lỏng năm ngón tay ra, cánh tay đột ngột nhẹ nhàng băng quơ vung lên một cái.

"Rầm rầm... rầm rầm..."

Một trận nổ vang lớn, trong vòng phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, tựa như mây đen áp đỉnh. Một luồng ánh sáng mang theo lực lượng phá hủy vô hình tán ra theo đường vòng cung, lợi hại như chùy thủ, nuốt hết đám cây rừng, không chừa cả gốc rễ, đại thụ bay tứ tung, sông núi chảy ngược!

Luồng ánh sáng đánh úp tới, Lăng Vô Song ngưng mắt, nhanh chóng cong eo nhỏ, đạp đất tránh né, làn tóc đen bóng bị cổ lực lượng đó cắt đứt một đoạn, không ngừng tung bay trong gió, nếu năng phản ứng chậm một giây thôi, e là đầu người khó giữ rồi.

"Đây chính là sức mạnh của Đỉnh Cao Thần Nhân sao?" Cơ Vân Dương đột nhiên ngã xuống đất, mặt xám mảy tro, trong lòng lại vô cùng chấn động: "Nam nhân này rốt cuộc mạnh cỡ nào chứ, chỉ phát tay nhẹ nhàng băng quơ một cái cũng có thể tay không chấp ba người!"

Lăng Vô Song xoay người đứng thẳng, đôi tay hơi run nhưng trong đôi mắt kia lại sáng ngời, không có một chút sợ hãi.

Bụi đất đầy trời, huyền thú trốn chạy, rừng cây rậm rạp trong nháy mắt đã biến thành một mảnh phế tích rách nát.

"Vô Song, chúng ta chạy mau đi, mau lên!" Cơ Vân Dương lòng phát lạnh, đứng lên chạy về phía bìa rừng Lạc Nhật, không nên ở đây lâu, còn thêm lần nữa, phỏng chừng tới mạng cũng khó giữ.

"Người..." Trên trời cao, ba lão giả huyền bào cũng bị làm cho kinh sợ không thôi, sao có thể, Lâu Quân Viêm thân mang trọng thương, hơn nữa còn chịu giới áp chế, sao có thể phát huy ra lực lượng bậc này được chứ!

"Nó mạnh hết đà mà thôi, chờ ta tiễn người lên đường!" Mấy lão giả đều không dám tin, lão giả có chòm râu bạc trắng đưa tay làm ra hình Kinh Thiên, hét lớn: "Thiên Sát tuyệt diệt, lên!"

Ba người cùng giơ hai tay lên trời, bày ra đại trận, huyền lực xanh thăm tràn ngập trời cao hợp thành một cái cột dựng lên từ đất bằng, mây đen áp núi non dày đặc một phương, gió nổi mây phun!

Lăng Vô Song ngược lên nhìn bóng đen đang đạp không mà đứng trên cao, trong đôi mắt mắt trong trẻo chợt lóe qua một tia kì dị.

"Trò mèo!" Lâu Quân Viêm nhẹ câu môi mỉm cười khinh, thân hình không chút nhúc nhích, hai cánh sau lưng nhẹ cử động một cái rồi liền tản đi cùng gió, bóng đen thon dài đứng lơ lửng giữa mặt trăng, môi mỉm cười chậm rãi phun ra mấy chữ: "Thiên Sát, xuống!"

Ngón tay thon dài nhẹ nhấc, khơi lên một luồng sáng tinh khiết mờ nhạt, thế nhưng lại có màu đen tím!

"Không, không thể nào, không thể có chuyện này được." Ba lão giả thân thể cứng đờ, như thấy lệ quỷ, hai tròng mắt như muốn lọt ra khỏi hốc mắt, dày đặc tơ máu, quát to: "Đi mau, đi!"

Không biết vì sao, ba người bỗng nhiên cùng thu tay về, tựa như phía sau có lệ quỷ rượt đuổi mà liều mạng chạy như điên, trong lòng bọn họ chấn động kinh trời, Lâu Quân Viêm thế mà lại không bị giới áp chế ảnh hưởng, bọn họ cần phải báo lại cho chủ thượng chuyện quan trọng này.

"Muốn đi? Chờ đã!" Lạnh lùng phun ra vài chữ, ánh sáng màu tím chợt lóe, Lâu Quân Viêm vron một tay bửa ra, ba cột huyền khí màu xanh mờ hồ còn ần ần có một vài tia màu tím giống như gió lốc đang nghịch chuyển mà bắt đầu theo hình cung chém về phía ba lão giả đang chạy trốn, thế không thể đỡ!

"A...."

Bị con lốc xé rách, ba lão già hét lên thảm thiết rung trời, một vài thị vệ Đông Lâm may mắn còn sống bên dưới tức khắc cảm thấy lạnh cả người, lưng lay sắp ngã, ba Đỉnh Cao Thần Nhân như thế, mà hần chỉ cần một chiêu đã có thể diệt sạch!

"Mau chạy, trở về bẩm báo chủ thượng!" Hai lão già hợp lực quăng người còn lại ra xa mấy trượng, sau đó cả hai xoay người quay lại hướng Lâu Quân Viêm, mạnh mẽ nghịch chuyển khí tức trong cơ thể, bọn họ thể nhưng lại *tự bạo! Dư âm cấp tốc khuếch tán, muốn chặn đường đuổi giết của Lâu Quân Viêm.

(*tự bạo: là tự làm mình nổ tung. Đưa huyền lực vào cơ thể từ từ dựng nên sức mạnh thì là tu luyện, còn kích cho sức mạnh của mình chạy ngược làm kinh mạch phát nổ thì gọi là tự bạo. Mức độ phá hủy sau khi tự bạo mạnh hay yếu tùy thuộc vào sức mạnh của người tự bạo.)

Lâu Quân Viêm khoanh tay trước ngực, tay phải nhẹ phẩy, cán cân nghịch chuyển, lực lượng tự bạo đang tràn về phía hần không còn sót lại chút gì, thêm một đạo huyền khí màu xanh lẫn tím chọt lóe, chém xuyên qua lưng lão già cuối cùng, người nọ đang chạy, thân hình bỗng cứng lại giữa không trung, ngã xuống.

Lúc này, ngay dưới áo choàng, từ khoe môi Lâu Quân Viêm tràn ra một vết máu đỏ thẫm, không ai thấy được.

Ai ngờ, Lâu Quân Viêm chỉ tùy tay chuyển hướng lực lượng tự bạo đó qua chỗ khác mà thôi, thế nhưng lại đưa cổ lực lượng đó càn quét về phía Lăng Vô Song, lực lượng tự bạo của hai Đỉnh Cao Thần Nhân dữ dội khủng bố cỡ nào, hơi thở sắc bén che lấp trời đất, ngừng cuồng mà đến!

Lăng Vô Song rút lại đôi đồng tử, không phải xui xẻo như thế chứ? Đồng thời vội vàng nghiêng người qua, lại phát hiện vẫn không thể tránh thoát, khí thế điên cuồng như thế, căn bản không cách nào ngăn cản được, bóng dáng nhỏ xinh phảng phất như lọt xuống biển sâu, không thể di động được nửa bước, răng bạc cắn chặt, không xong rồi.

"Vô Song, mau tránh ra!" Cơ Vân Dương sợ hãi kêu lên, nhưng cũng ngăn không kịp.

Trong chớp nhoáng, bóng dáng đập không mà đứng nghe thấy, ánh mắt đỏ sậm hơi đổi nhìn sang phía nàng, lông mày trong bóng tối ần ần nhần lại, gợn tay, một vệt ánh sáng mờ mờ như ánh trăng nhân nhật lóe ra.

"Oanh...."

Lực lượng tự bạo của hai lão già Đỉnh Cao Thần Nhân hoàn toàn trải rộng ra, đất cỏ tựa như giấy mỏng mà bay lượn thành tầng tầng lớp lớp, lộ ra đá vụn hạt cát, cát vàng tràn ngập nơi nơi, Lăng Vô Song chỉ cảm thấy lồng ngực mình căng cứng, hai tai ù ù, đầu óc tối sầm, đã hoàn toàn mất đi tri giác, lâm vào trong bóng tối vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Huyền thú thần bí

Chỗ này là một u cốc, có hoa thơm chim hót, sương mù trắng ngà lượn lờ khắp xung quanh, một mảnh cỏ xanh non cao dài nửa thước, giọt sương thoảng nhìn như viên trân châu trong suốt tô điểm thêm cho khung cảnh. Một bạch y nữ tử nằm trên đó, dung nhan trắng bệch nhợt nhạt giữa cánh đồng hoa cỏ xung quanh.

Được màng ánh sáng ảm áp từ phía chân trời đập lên người, nữ tử tuyệt sắc ngủ ngon vô cùng.

"Xuy...."

Không biết qua bao lâu, Lăng Vô Song đưa tay xoa nhẹ giữa mày, mở đôi mắt mông lung buồn ngủ ra. Lúc này mới sinh ra lòng cảnh giác, đột nhiên xoay người ngồi dậy, nàng đang ở đâu?

Quan sát cảnh vật chung quanh, Lăng Vô Song nhẹ nhõm thở phào một hơi, hần là rừng Lạc Nhật rồi.

Lăng Vô Song đứng dậy phui phui cỏ trên người xuống, khẽ nâng mắt nhìn lên trên, chỗ này là một cái vực sâu chót vót như bị kiếm thần chém đứt, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy mây mù dày đặc, không thấy được đáy cốc, xem ra nàng đã bị rơi xuống giữa vách núi, ngay trên một mỏm đá cheo leo được hình thành từ thiên nhiên.

Lăng Vô Song hơi lắc lắc cổ, rồi lại cử động tay chân, nàng không thấy có gì khác thường, ngay cả chút đau đớn cũng không có. Thật khó hiểu, nàng bị lực lượng tự bạo mang tính hủy diệt mạnh mẽ của hai Đỉnh Phong Thần Nhân quét đi, còn cuốn rơi xuống vách núi như vậy, theo lý thuyết không chết cũng bị tàn phế, nhưng bây giờ nàng thể nhưng lại không tổn hao chút lông tóc gì, có chuyện gì vậy?

Đột nhiên nàng khẽ rung mình, trong đầu bỗng xuất hiện một đôi mắt tối tăm, sâu không thấy đáy, giống như một hồ thâm vực thẳm. Là nam nhân kia, không sai, nhất định là nam nhân kia ra tay giúp nàng, Lăng Vô Song bỗng thấy bực mình cắn cắn môi, hai tay siết chặt thành quyền, đôi mắt âm u mờ

mật. Ở thế giới này, thực lực của nàng còn không đủ mạnh.

Sau một lúc lâu, Lăng Vô Song lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục cất bước trên đường. Xem ra tạm thời không tìm được thần trúc Tử Vân và quả Thiên Xích Chu rồi, vẫn nên đi về trước rồi nói sau, đảo mắt cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh tìm đường ra, chợt... Lăng Vô Song không biết thấy gì, đột nhiên trợn to hai mắt.

Không... không phải chứ, này... nàng được may mắn như vậy ư?

Chỉ thấy cách đó không xa có một dòng nước màu trắng ngà tràn ra từ khe vách đá, sau mấy đường uốn cong lại tụ thành một hồ nước cạn rộng lớn, mặt nước trong vắt thấy đáy, sâu không được ba tấc, sương mù lượn lờ, xung quanh xanh um, bướm bướm bay lượn đầy trời. Khắp nơi mọc đầy thiên linh địa bảo!

Nấm Thấm Cốt Ngọc vạn năm, cỏ Đế Hoàng Xà Linh, cỏ Vô Ảnh, dây leo U Đằng Cổ, hoa Xích Huyết Lăng... mọc lít nha lít nhít, xanh trắng hồng thắm, đủ màu sắc, sinh trưởng xung quanh bờ đầm, linh khí mênh mông, lung linh như tiên cảnh.

Mỗi một gốc cây gốc cỏ, mỗi một đóa hoa lạ, chỉ cần mang ra ngoài một cây thôi cũng đủ khiến bên ngoài tranh giành đến bể đầu, nhưng những thứ đó ở đây lại tràn lan như cỏ dại, mọc lên đầy đất như nấm. Ngay cả Lăng Vô Song đều không nhận được mà nhìn đắm đắm, trán ướt đẫm mồ hôi, lần này nàng có được tính là trong cái rủi có cái may không?

Nếu sớm biết như vậy, nàng cần phải liều sống liều chết đi tranh giành với miệng rắn làm gì, tiện tay ngắt một gốc thảo dược ở đây đều vượt xa Long Xà Lan. Nhưng được thì cũng có phân chủng loại, dù là thảo dược đơn giản nhất cũng có giá trị riêng của nó, giống như dược cảm mạo tất nhiên trị không hết bệnh động kinh rồi, Lăng Vô Song đang tự an ủi bản thân mình như thế.

Cách nàng hơn mười bước, đá xanh rêu mốc, kè sát vách núi chính là vài gốc trúc tươi tốt bùng bùng sức sống, thân cây cao ráo, đường cong rõ ràng, khí tím lượn lờ, lọn gió trong vắt lướt qua khiến cho vài lá trúc tím nhạt lay động nhẹ nhàng.

"Thần trúc Tử Vân, đúng là không phí chút công phu mà." Lăng Vô Song vô tình nhìn thoáng qua, cất bước đi đến bên vách núi, mặt lộ ra vui mừng, cũng không tránh khỏi nghi hoặc, cảm thán nói: "Đây rốt cuộc là nơi nào mà lại có thể sinh sôi ra nhiều thiên linh địa bảo như vậy."

"Vô Giá" Đột nhiên Lăng Vô Song kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, bước nhanh đến trước một cây thân thấp, người thanh lãnh như nàng cũng không tránh khỏi kinh ngạc, thất thanh hét lên: "Cả thứ này cũng có ư!"

Cây cao tới chừng nửa người, cành lá hình thoi, sum xuê xanh um, đỉnh ngọn sinh ra ba quả to cỡ trứng gà, vỏ cùng mọng nước, đỏ tươi ướt át, giữa đám sương lượn lờ mờ mờ lộ ra mùi hương của thịt quả.

Vô Giá, không hạt không hoa, trăm năm khó gặp, nó còn có một cái tên khác gọi là Thánh Quả, ý nghĩa như tên, một trái Vô Giá có thể bồi dưỡng ra một phong hào Thánh giả! Cường giả cấp Thánh, đầu lĩnh một phương! Trong dân số trăm triệu của Đông Lâm chỉ có hai người, nghe nói Kiếm thánh Lý Thiên Nhất của Hộ Quốc phủ cũng vì may mắn có được một quả Vô Giá mới được một bước lên trời, từ đó có thể thấy được mức độ trân quý của nó, gọi nó là vật báu vô giá cũng không quá.

"Thật tốt quá!" Lăng Vô Song cong cong môi đỏ, đôi mắt sáng rực.

Lăng lão gia bây giờ đang kè cạnh ở cuối bậc Thiên huyền, nếu ăn một quả Vô Giá, trong thời gian ngắn chắc chắn có thể trót lọt bước vào hàng ngũ phong hào Thánh giả rồi. Nếu đan điền Tử thức được chữa khỏi, có đan dược Trúc Cơ của nàng điều trị, cùng với một thân thực lực bậc Thiên huyền mười năm trước của thức, trong vòng một năm cũng nhất định đột phá được một cấp!

Dưới vui mừng, Lăng Vô Song cẩn thận vươn tay ra, chuẩn bị hái quả, cố ý cẩn thận không làm quả bị trầy xước.

"Hô...."

"Oanh...."

Trong khoảnh khắc đó, một luồng lửa đột nhiên phóng đến!

Lăng Vô Song cấp tốc nghiêng đầu né, bóng dáng màu đỏ cơ hồ xẹt qua chớp mũi nàng, vô cùng nóng, nóng đến một con đại hãn cũng có thể bị chưng trong nháy mắt. Lăng Vô Song nhanh chóng tránh đi, hai chân nhún mạnh một cái cả người liền lưu loát lộn một vòng trên không, thối lui hơn mấy trượng, quỳ một gối, một tay chống đất, ngẩng đầu nhìn lại "thứ vật quý" kia.

Ánh bình minh chiếu rọi đầy trời, một đoàn vật thể không biết tên, đỏ đậm như chứa đựng ngập tràn hồng hà, thân đỏ tươi, lơ lửng giữa không trung như một ngọn lửa, tốc độ di chuyển rất nhanh, nhảy qua nhảy lại, không thể thấy rõ hình thù.

"Lửa cũng biết cử động?" Lăng Vô Song kinh ngạc, nàng thật con mẹ nó gặp quỷ rồi, không biết nên khóc hay nên cười đây, sao chuyện gì cũng bị nàng gặp thế này.

"Vèo...." Vật thể màu đỏ phảng phất từ trên trời giáng xuống, sau đó dừng lại dưới tàng cây quả Vô Giá, Lăng Vô Song vừa nhìn rõ, khóe mắt hơi run rẩy, không ngờ thứ nháo ra tiếng động lớn như vậy thể nhưng lại là một tiểu tử như vậy.

Dưới cây thân thấp xanh biếc là một sinh linh nhỏ bé đáng yêu, lớn bằng bàn tay, toàn thân lửa đỏ, cả người tựa như một con chồn nhỏ vậy, khóe mắt đỏ

đậm, dầu vết lửa đỏ để lại rời rạc như bị đao cắt ra, hai lỗ tai lắc lắc và hẹp dài như hồ li. Bốn chân ngắn ngắn đáng yêu bị lông tóc lửa đỏ bao trùm lấy, trông mất sắc bên, móng vuốt nhỏ nhỏ vươn ra từ cục thịt béo mập.

Tiểu sinh linh đầu nhẹ ngược, hai lỗ tai từ đồng lông xù dựng thẳng lên, đôi mắt đen nhánh ướt át như hai viên đá quý hơi hơi rung động, nhìn chăm chăm Lăng Vô Song.

"Pi pi, chi chi."

Nhìn chăm chăm một lúc lâu, tiểu sinh linh kia tiếp theo nhảy nhót lung tung, nghe răng trợn mắt, phát ra tiếng pi pi chi chi, tỏ ra như mình đang bắt mồi.

Lăng Vô Song nhẹ nhấp môi đỏ, đứng dậy, ánh mắt hơi tối xuống, nhưng tuyệt nhiên không hề coi khinh tiểu sinh linh trước mắt, tốc độ thật không đơn giản, còn có ngọn lửa quanh thân kia nữa, càng quý dị hơn vạn phần. Chẳng lẽ nó muốn nàng buông bỏ quả Vô Giá vốn đã sắp tới tay này?

"Vị này... Chờn huynh." Gọi vậy chắc ổn đi, tuy không biết tiểu gia hỏa này là đực hay cái, là chủng loại gì. Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, dùng ngữ khí thương lượng nói: "Linh được này vô dụng với huyền thú, hay là chia cho ta nữa được không?"

Lăng Vô Song nhìn không được khế co giật khoe miệng, trên mặt cười đến vô tội và như đang muốn lừa bán tiểu bằng hữu vậy. Nàng âm thầm khinh bỉ chính mình, thật là không ra gì, nàng thế nhưng lại đi cò kè mặc cả với một con huyền thú, sao lại có cảm giác như bản thân đang bắt nạt một tiểu hài nhi thế này.

Chỉ có huyền thú tới cấp bậc Thánh Vực mới có thể sơ khai linh trí, nghe hiểu tiếng người, Lăng Vô Song âm thầm liếc mắt đánh giá thân thể nhỏ bé không đủ hai lượng thịt trước mặt, sẽ không phải là huyền thú cấp một cấp hai đó chứ, nó có thể nghe hiểu sao? Bất quá tốc độ của nó nhanh như vậy, chẳng lẽ là chồn biển dị?

Ai ngờ Lăng Vô Song vừa dứt lời, tiểu gia hỏa lại hé răng bạc ra như có ý khiêu khích. Cái chân lông lá ngắn ngủi duỗi ra, thuận tiện hái một gốc Thanh Tham nghìn năm bên cạnh, bốn chân nhỏ cùng ôm bầu lấy nó, bắt đầu nhai lộp lộp lộp lộp, cái miệng nhỏ bị nhét phình ra như bánh bao, mặt mày lại như rất ghét bỏ mùi vị này.

Lăng Vô Song tức muốn học máu, gốc Thanh Tham nghìn tuổi kia ít nhất cũng có giá mười vạn lượng hoàng kim. Nếu luyện ra được, giá trị càng tăng không phanh, trời ạ, tiểu sinh linh này... thế nhưng một ngụm của nó nuốt tận hai mươi vạn lượng hoàng kim, biểu cảm lại như đang ăn rau cải trắng, còn tỏ ra ghét bỏ cực độ!!

Nhìn bộ dạng trêu nhai mẫu đơn của tiểu gia hỏa, mặt mày còn tỏ ra buồn khổ ghen ghét, Lăng Vô Song liền muốn hung hăng đánh nó một trận.

Đột nhiên, đôi mắt nàng lưu chuyển như có làn sóng đang vỗ về bên trong, khoe môi cong lên, nàng nhấc chân nhẹ nhàng bước đến, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Mấy loại cây cỏ trái quả này thì có gì ngon chứ, thử trên tay ta còn ăn ngon uống tốt hơn mấy thứ đồ chơi vật này nhiều."

chap hoàn thành lâu rồi nhưng hôm nay mới đăng nè, dạo này mình hơi bận nhưng sẽ cố sắp xếp để tuần nào cũng có chap, các tình yêu ủng hộ với nha.

Lịch post tháng 3: 2 - 3 chap / 1 tuần (tuần thi sẽ giảm chap, qua thi bù)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.